

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 18. august 2005**

Torsdag den 18. august 2005 kl. 16.00**Dagsorden:**

- 429/05 Københavns Kommunes Budgetforslag 2006 og budgetoverslag for 2007-2009
- 430/05 Budgetforslag for H:S i 2006
- 431/05 HUR's Budgetforslag 2006 og Budgetoverslag 2007-2009
- 428/05 Høringssvar til Statsamtet København vedr. Ålholm Skoles læseplan for kristendomskundskab

---

Overborgmesteren (**Lars Engberg**): God aften. Mødet er åbnet.

Den Konservative Gruppe har bedt om, at der indkaldes suppleant. 1. suppleant, Lone Skov Al Awssi, har imidlertid forfald, hvorfor 2. suppleanten, Andreas Boisen, er rette stedfortræder. Jeg går ud fra, at der ikke er bemærkninger til indkaldelsen, fordi betingelserne for det er opfyldt? (*Ophold*). Det er der ikke. Jeg vil godt byde Andreas Boisen velkommen.

(Forsamlingen rejste sig)

Herudover er der afbud fra Taner Yilmaz, som er på ferie, og fra Mona Heiberg og Pia Allerslev, der begge er arbejdsmæssigt forhindret.

Endelig har Jens Kjær Christensen meddelt, at han bliver forsinket. Det ser ud, som om der er flere, der kunne have meddelt det.

Dagsordenen for mødet består ud over de 3 budgetsager desuden af en enkelt sag, som tilsynet har pålagt os at behandle ved dette møde. De 3 budgetsager drøftes under ét, men vil blive sat til afstemning hver for sig på mandag. Tilsynssagen behandles på mandag efter budgetsagerne.

Selv om udvalgene længe har været i gang med at forberede budgetprocessen, er dette møde startskuddet til den proces i Borgerrepræsentationen, der afsluttes med, at vi medio oktober kan godkende Københavns Kommunes budget for 2006. Formentlig har budgetordførerne orienteret alle medlemmer grundigt om forløbet af aftenens møde, men af hensyn til tilhørerne vil jeg lige kort resumere, hvad der kommer til at foregå.

Efter min forelæggelse af budgettet vil gruppernes budgetordførere få ordet i den sædvanlige rækkefølge. Herefter suspenderer vi mødet til på mandag, hvor debatten fortsætter i 1. runde med tilmeldte talere først. Debatten søges på mandag prioriteret efter de temaer, som talerne har anmeldt at ville tale om. På pladserne ligger der tilmeldingsblanketter til mandagens debat, som bedes afleveret til Borgerrepræsentationens Sekretariat senest i morgen kl. 12.

Når ordførerrunden i aften er afsluttet, vil der som vanligt blive afholdt en uformel sammenkomst i festsalen.

Jeg skal spørge, om der er bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er den godkendt.

---

1) BR 429/05. Københavns Kommunes Budgetforslag 2006 og budgetoverslag for 2007-2009

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Indstilling om at forslag til budget 2006 og budgetoverslag for 2007-2009 til Borgerrepræsentationen lægges til grund for Borgerrepræsentationens budgetforhandling, at budgetforslaget mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget, at fristen for fremsættelse af ændringsforslag fastsættes til mandag den 5. september 2005 kl. 12.00 og at Økonomiudvalget undtages fra denne frist, samt at fristen for underændringsforslag fastsættes til onsdag den 21. september 2005 kl. 12.00 og at Økonomiudvalget undtages fra denne frist.

Det bemærkes, at Økonomiudvalget har taget forbehold for fremsættelse af ændringsforslag frem mod 2. behandlingen af budgettet.

(Økonomiudvalget)

2) BR 431/05. HUR's Budgetforslag 2006 og Budgetoverslag 2007-2009

Indstilling om at Hovedstadens Udviklingsråds Budgetforslag 2006 og Budgetoverslag 2007-2009 drøftes i Borgerrepræsentationen, samt at fristen for ændringsforslag fastsættes til tirsdag den 5. september 2005, kl. 12,00, og at Økonomiudvalget undtages fra denne frist.

Det bemærkes, at Økonomiudvalget har taget forbehold for ændringsforslag frem mod Borgerrepræsentationens 2. behandling af udtalelsen til HUR budgettet.

(Økonomiudvalget)

3) BR 430/05. Budgetforslag for H:S i 2006

Indstilling om at H:S budgetforslag for 2006 og flerårige budgetforslag med de i sagsfremstillingen nævnte bemærkninger lægges til grund for Borgerrepræsentationens budgetforhandlinger, at forslaget og stillede ændringsforslag mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget, at fristen for fremsættelse af ændringsforslag til H:S' budget fastsættes til den 5. september 2005 kl. 12.00, samt at Økonomiudvalget undtages fra denne frist.

Det bemærkes, at Økonomiudvalget har taget forbehold for fremsættelse af ændringsforslag frem mod Borgerrepræsentationens 2. behandling af udtalelsen til H:S budgetforslaget.

(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

Sagerne BR 429/05, BR 431/05 og BR 430/05 blev behandlet under ét.

Overborgmesteren (**Lars Engberg**): Mange af os var for nogle timer siden med til indvielsen af den nye Amager Strandpark. Københavnerne har med den nye strand fået et stort og flot rekreativt område med masser af udfoldelsesmuligheder.

Vores vision om, at København skulle åbne sig ud mod vandet, er gjort virkelighed. Vi satte os for, at københavnerne skulle have vandet tilbage. Det mål er vi i den grad kommet tættere på i løbet af de sidste par år.

Vi har i dag fået adskillige kilometer sandstrand lige ud til Øresund, hvor vandet er friskt og rent. Man skal til Barcelona eller Los Angeles for at finde andre storbyer, der har sandstrand så få kilometer fra centrum.

Læg dertil at der også er flere muligheder for at bade i havnen. Vandet er friskt og rent. Man skal til Barcelona eller Los Angeles for at finde andre storbyer, der har sandstrand så få kilometer fra centrum. Læg der til, at der også er flere muligheder for at bade i havnen.

Den positive udvikling, vi ser i hovedstaden i disse år, er ikke kommet af sig selv. Vi har haft visionerne, og vi har haft viljen til at føre dem ud i livet. Det har krævet politisk lederskab, og det har krævet et økonomisk råderum, som vi har opbygget i de seneste år.

Men visionerne stopper ikke her. Jeg har en ambition om, at København skal være den metropol i verden, der er kendt for sin høje livskvalitet. Det er ikke urealistisk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

København er inde i en stime af internationale anerkendelser. Før ferien var borgmester Søren Pind og jeg i Bristol for at modtage prisen "European City of the Year". København fik prisen for de sidste 25 års byudvikling. Den anerkendte engelske arkitektsammenslutning mener – det var dem, der gav prisen - at det i sjældnen grad er lykkedes for København at sætte mennesker i centrum for byens udvikling. Det er både byens rum og boligpolitikken, som englænderne har kigget nøje på.

Englænderne er også meget optaget af vores trafikpolitik og vores cykelkultur. De synes, det er fantastisk, at hver tredje københavner cykler til og fra arbejde. København er en by for mennesker.

Den samme vurdering af København gik igen, da København i juni af Financial Times blev ud- råbt til at være en af verdens bedste byer, fordi København, jeg citerer: "tilbyder sine beboere og besøgende den bedste livskvalitet".

Den internationale anerkendelse kan med god grund gøre os stolte. Det er dejligt, når man internationalt finder inspiration i de kvaliteter ved byen, som vi også selv værdsætter og har arbejdet hårdt for at udvikle.

Når vi ser tilbage på byens udvikling de seneste år, er det først og fremmest det stærke politiske lederskab, som vi her i Borgerrepræsentationen har udvist, der har drevet skabelsen af det nye København.

Det stærke lederskab bliver der også brug for, når vi skal håndtere de kommende års udfordringer. Aktuelt skal vi tage hul på forhandlingerne om næste års budget. Vi kommer til at prioritere, som man altid gør, når der lægges budget. Det svære er som bekendt ikke at skrive en lang ønskeseddel, det svære er at gøre den kort.

Jeg tror det afgørende er, at vi holder fokus på de overordnede visioner og de store udfordringer. For mig at se kan det samles under en enkelt overskrift: Vi skal sikre en sammenhængende udvikling af byen. Vi skal undgå et delt København.

Vi har før vist, at vi kan løfte en stor opgave, det skal vi have viljen til at gøre igen. København skal blive ved med at hænge sammen, det er en forudsætning for, at vi kan kalde København den bedste metropol i verden.

Som i så mange af verdens metropoler er livet i København præget af, at københavnernes har forskellige baggrunde etnisk og kulturelt. Integrationsspørgsmålet er med god grund i fokus, for vi står over for en række problemer, som skal løses. Lad mig nævne tre udfordringer, som umiddelbart kræver handling:

For det første er det uacceptabelt, at mere end hver tredje unge med anden etnisk baggrund hverken er i uddannelse eller har et job. For mange unge mænd bliver det vejen til en kriminel løbebane, og for mange unge kvinder betyder det marginalisering og et liv uden for arbejdsmarkedet.

For det andet er det uacceptabelt, at vores folkeskole er præget af store forskelle mellem skolerne både på det faglige niveau og med hensyn til elevernes baggrund. København hænger ikke godt nok sammen, hvis man kan tale om "sorte" og "hvide" skoler.

For det tredje er det uacceptabelt, at der er områder i byen, hvor utrygheden breder sig på grund af bandekriminalitet. Jeg fik for nylig et brev fra en ung kvinde, der bor lige over for Cafe Rust sammen med sin 6-årige søn. Hun var dybt frustreret over, at hun for første gang i de mange år hun har boet i bydelen, nu var utryk ved at færdes ude om aftenen. Hun skrev også, at hun ikke ville acceptere, at Nørrebro "bare er blevet sådan".

Jeg svarede, at det vil jeg heller ikke acceptere, og jeg er overbevist om, at det er der heller ingen her i salen, der vil acceptere.

Regeringen præsenterede i juni måned en plan for en forstærket indsats mod bandekriminalitet. Det er et godt initiativ, det er vigtigt, og det er tiltrængt. Men det bekymrer mig voldsomt, at der ikke følger ressourcer med.

Jeg har i et brev til Anders Fogh Rasmussen opfordret regeringen til at sikre, at Københavns politi har ressourcer nok til at sætte ind mod bandekriminaliteten i byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Men det er vigtigt, at vi også griber i egen barm og tager vores del af ansvaret. Fra Københavns Kommunes side har vi ansvar for den sociale og forbyggende indsats. De unge skal have en ordentlig folkeskoleuddannelse, og de skal have mod på at få en uddannelse efter folkeskolen.

Når det gælder den forebyggende indsats spiller folkeskolen en helt central rolle. Hvis folkeskolen skal være "folkets" skole, må den også afspejle befolkningens sociale og etniske sammensætning. Vi ønsker ikke at se en socialt eller etnisk opdelt skole. For at undgå et delt København, skal folkeskolen fortsat være et samlingspunkt for alle uanset social baggrund eller etnisk oprindelse.

Jeg vil gerne kvittere for to vigtige beslutninger, som Borgerrepræsentationen for nylig har truffet for at styrke integrationsindsatsen:

For det første beslutningen om at udarbejde en ny integrationspolitik, som vi traf umiddelbart her før sommerferien.

For det andet beslutningen om at oprette Beskæftigelses- og integrationsudvalget og tilsvarende forvaltning. Med det nye udvalg og nye forvaltning sender vi et stærkt politisk signal om en opprioritering. Signalet er også, at beskæftigelse er nøglen til bedre integration.

I den nye integrationspolitik er det oplagt, at der også tages udgangspunkt i de mange gode erfaringer, vi har med integration. Vi har mange etniske iværksættere. Og selv om vi har alt for mange indvandrere og efterkommere uden for arbejdsmarkedet, er vi faktisk bedre end de andre 6-byer til at få denne gruppe i arbejde.

Vi bør mere systematisk undersøge, hvilke tiltag der virker og hvilke tiltag, der ikke virker.

Vi har også gode erfaringer fra kvarterløft- og områdefornyelsesprojekterne. Vi er i øjeblikket i gang med 6 projekter i kvarterer præget af sociale problemer og fysisk nedslidning. Et vigtigt princip for projekterne er, at det er de lokale kræfter og det lokale engagement, der er bærende. Og det virker.

Mjølnerparken er lige nu det sted i København, hvor integrationsproblemerne er mest synlige. For områdefornyelsesprojektet i Mimersgadekvarteret er målet blandt andet at integrere Mjølnerparken bedre i kvarteret på Ydre Nørrebro. Det drejer sig også om at styrke og koordinere indsatsen hele vejen rundt. Det gælder i børneinstitutionen, skolen, fritidshjemmet, lokalcentret, biblioteket, sportsklubberne, butikkerne, beskæftigelsesindsatsen, uddannelse, sprogtræning, fritidslivet osv.

Integrationsområdet er præget af mange aktører. Der ligger en stor opgave hos regeringen, hos politiet, hos arbejdsmarkedets parter og ikke mindst jo hos de etniske familier og den enkelte københavnere. Men vi her i salen har en mulighed - og dermed også et ansvar - som ingen andre parter har. Vi kan være drivkraften for en helhedsorienteret indsats. Vi kan lægge pres på de enkelte parter, og vi kan understøtte det nødvendige samspil mellem de mange, der har aktier i integrationsindsatsen.

Med det rette politiske lederskab er det os, der kan skabe sammenhæng i udviklingen.

Når det at fastholde sammenhængen er vores overordnede mål, er der et enkelt område, som umiddelbart også kræver en indsats, nemlig folkeskolen. Lad mig igen slå fast, for at undgå et delt København, er ny udvikling i folkeskolen nødvendigt. Integrationsopgaven er kun én af de mange udfordringer, skolen står overfor.

Folkeskolen er en af de helt centrale kommunale kerneopgaver. Vores mål skal være, at København skal have Danmarks bedste folkeskole, som er fokuseret på københavnernes behov.

Jeg håber, at vi i en fælles bred alliance kan stå sammen om at give de københavnske folkeskoler et løft, og der er ingen smutveje. Det handler både om at løse de problemer, skolerne står overfor i dag, og det handler om at være visionære og ambitiøse på skolernes vegne.

For mig at se står vi overfor 4 udfordringer:

For det første skal elevernes faglige niveau blive bedre.

PISA-København viste, at vi på stort set alle punkter ligner resten af Danmark på godt og ondt. Det er måske tilfredsstillende, men heller ikke mere. Vi kan og skal gøre det bedre, ikke mindst når det tages i betragtning, at udgifterne til folkeskolen pr. elev ligger væsentligt over de andre byers i 6-by samarbejdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Jeg er villig til at bruge de nødvendige midler til folkeskolen i København. Men betingelsen må være, at vi skal have en tilsvarende god folkeskole, som giver alle københavnske børn en god uddannelse.

PISA-København viste også, at forskellene imellem de københavnske skolars faglige niveau er store, selv når der tages højde for forældrebaggrund og elevsammensætning. Vi har med andre ord allerede nu viden om, hvilke skoler som klarer sig godt, og den viden skal vi bruge mere aktivt.

Mit udgangspunkt er, at vi må bruge de gode erfaringer fra de skoler, der gør det godt. Hvad skal der til for at skabe en folkeskole, der ligger i førerfeltet?

For det andet skal lærernes faglighed og skoleledelsens rolle styrkes. PISA-København peger på to vigtige fællesnævnerne for de gode skoler. Den ene er en målrettet prioritering af efteruddannelse af lærere, den anden er, at der på skolerne er en god evalueringskultur.

Et vigtigt bindeled mellem forvaltningen og skolerne er ledelsen på den enkelte skole. En styrket skoleledelse er en vigtig forudsætning for lærernes faglige udvikling og for at skabe trivsel, dynamik og udvikling på skolen.

Vi skal blive bedre til at styrke skoleledernes rolle og give de nødvendige ledelsesværktøjer.

For det tredje skal vi forbedre undervisningens fysiske rammer. Vi har siden 1998 satset massivt på at udbygge og renovere skolerne. Vi brugte fra 1998 til 2003 1,4 mia. kr., og i Børneplanen, der strækker sig frem til 2007, er der afsat yderligere ca. 1,1 mia.

På trods af den massive investering er der på mange skoler stadig et vedligeholdelsefterslæb. Vi er kommet langt, men der er stadig et stykke vej, før vi har nået vores mål i forhold til de fysiske rammer.

Den fjerde udfordring er at hæve standarden af skolernes undervisningsmaterialer. Vi kender alle sammen historierne om bøger, der hænger i laser og om Europakort, som stadig viser DDR og Sovjetunionen. En forudsætning for et fagligt løft i skolerne er, at vi også investerer i tidssvarende undervisningsmaterialer. Og i den sammenhæng har vi også muligheden for yderligere at styrke den rolle IT spiller i undervisningen.

Den danske og københavnske folkeskole er karakteriseret ved at orientere sig mod andet og mere end blot paratviden og snæver faglighed. I vores skoletradition lægger vi også vægt på kreativitet, samfundssind, selvstændig stillingtagen og samarbejde. De evner er ikke direkte målelige som f.eks. læsefærdighed. Og de fortaber sig lidt i en verden, der i høj grad orienterer sig mod, hvad der kan måles og vejes.

Jeg tror, vi skal passe på ikke at smide de ting over bord, både fordi der er tale om vigtige værdier for vores samfunds sammenhængskraft, men også fordi udviklingen af elevernes kreativitet, deres selvstændighed og evne til at samarbejde er vigtige ingredienser, hvis København skal være en konkurrencedygtig metropol.

I morgendagens samfund vil vi i endnu højere grad end i dag få brug for mennesker, der arbejder med IT, service og kreative områder. Industriarbejdet er flyttet til lande, hvor arbejdskraften er billigere, og hvor vi ikke kan konkurrere på lønnen. Vi må i stedet konkurrere på viden, opfindsomhed og kreativ nytænkning.

De evner skal være vigtige grundelementer i vores folkeskole. Vi må ikke glemme alt det vores folkeskole også er, når vi satser mere målrettet på at styrke elevernes faglighed. Morgendagens skole skal ikke uddanne til gårsdagens samfund.

Morgendagens samfund og fremtidens København er præcis, hvad vi skal holde os for øje også i den fysiske planlægning. Udgangspunktet for den nye kommuneplan er netop at skabe de bedst mulige rammer for vækst, viden og kreativitet for at styrke Københavns position som konkurrencedygtig metropol.

Det er samtidig målet at udvikle den menneskelige metropol, der er kendetegnet ved mangfoldighed, livskvalitet, åbenhed, tilgængelighed og trivsel.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Kommuneplanforslaget er for øjeblikket i høring, og den endelige vedtagelse bliver noget af det sidste, som vi her i salen i fællesskab skal gennemføre i denne samling.

Hvis vi skal leve op til de flotte internationale vurderinger af vores byudvikling, så ligger der et stort stykke arbejde foran os. Det gælder i forhold til boligpolitikken, trafikpolitikken og udviklingen af den rekreative by. Det gælder i forhold til at understøtte København som kreativ by.

De kreative erhverv tiltrækkes af en mangfoldig by. Brancher som design og IT er i kraftig vækst, og de kreative erhverv er som bekendt et af indsatsområderne i den nye erhvervspolitiske handlingsplan.

Når man spørger de nye erhverv, hvad deres ønsker er til udviklingen, er en af meldingerne, at der også skal være plads til det uplanlagte. Mange nye små virksomheder tiltrækkes af gamle industriområder i f.eks. Valby og Nordvest. Vi skal også give plads til det uplanlagte, til det der opstår spontant. Det er netop en af styrkerne i vores by. Det er jeg sikker på, at vi også har københavnernes opbakning til.

Det altoverskyggende samtaleemne blandt danskerne som helhed – og københavnernes i særdeleshed – er boligpriserne. Priserne på ejerboliger er steget helt eksplosivt, det behøver man kun åbne en af sommerens aviser for at blive mindet om. Mange unge familier har efterhånden resigeret. Ejerboligerne er snart kun for dem, der i tide nåede at få købt sig ind på markedet.

Prisudviklingen i København afspejler blandt andet, at det er blevet attraktivt at bo i byen. Tidligere forlod de unge familier København for at skabe sig et liv i forstæderne. I dag er det storbylivet, der trækker. Det er ikke kun de internationale tidsskrifter, der har opdaget Københavns kvaliteter, københavnernes har det mere end nogen. Vi ser det ikke kun på boligpriserne, vi har også det stigende børnetal i byen, der taler sit tydelige sprog.

Politisk lederskab handler også om at tage den udfordring op. Vi skal skabe flere boliger i København, ikke mindst til de børnefamilier, der har brug for mere plads, end man finder i vores mange et- og toværelses lejligheder.

Derfor har den boligpolitiske aftalekreds i nu 4 år arbejdet for at sætte gang i nybyggeriet af boliger og forbedringer af de eksisterende boliger. Der har været bred opbakning til arbejdet her i salen, og det har givet gode resultater, vi har arbejdet fokuseret og langsigtet. Tak for det.

Samlet set har vi i perioden brugt rundt regnet en milliard kommunale kroner på boliger, byfornyelse, boligaftalen og tilskud til nye boliger. Jeg er indstillet på, at vi fortsætter det høje tempo, ikke mindst når det gælder tilskud til opførelse af nye almene boliger. Eksempelvis skal vi løfte vores del af ansvaret i forhold til den aftale om Christiania, som er indgået i Folketinget.

Vi skal ikke mere end et par år tilbage, før nybyggeriet lå historisk lavt, nu præger de nye boliger mange steder bybilledet. Lige nu er håndværkerne i gang med at bygge 3.000 boliger i København. Af dem regner vi med, at 2.500 nye boliger står færdige i år. I de kommende 4 år forventer vi 10.000 nye boliger, og frem til 2018 hedder prognosen 27.000 nye boliger.

Her i salen kan vi godt tillade os at tage en del af æren for de mange nye boliger. Vi leverer den nødvendige planlægning, vi giver tilskud til et omfattende støttet byggeri, vi informerer, kritiserer, engagerer og involverer. Og ikke mindst leverer vi offentlig service, veje, kollektiv transport, kommunale institutioner og rekreative faciliteter.

Det skal selvfølgelig foregå i en fornuftig rækkefølge, hvor der tages hensyn til økonomiske konsekvenser, København skal ikke bare vokse tilfældigt. Udviklingen af byen skal hænge sammen med de kommunale investeringer.

Men selve boligerne, dem bygger pensionskasserne, de private byggefolk og boligselskaberne, ikke kommunen. Og det skal kunne gøres billigere, også uden at det sker på bekostning af kvaliteten. Vi har senest fulgt oprulningen af et kartel på vvs-området, og den slags er med til at fordyre byggeriet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Selv regeringen siger det, byggeriet i Danmark er alt, alt for dyrt også internationalt set. Undersøgelserne peger på en lav produktivitet og mangel på konkurrence.

Jeg har haft en brevveksling med boligernes minister, Bendt Bendtsen, og jeg har noteret mig, at han er enig i problemstillingen. Det er mit håb, at regeringen for alvor vil forstærke indsatsen for at øge konkurrencen i byggebranchen.

Lige nu har vi vores reviderede boligstrategi til offentlig debat sammen med kommuneplanen. I strategien har vi også fokus på, hvordan vi som kommune kan bidrage til et billigere byggeri, uden at kvaliteten på byggeriet sænkes. Vi er nødt til fuldt ud at benytte os af de virkemidler, som vi har til rådighed, for at imødekomme det enorme pres på det københavnske boligmarked. Det er et vigtigt arbejde, vi skal fortsætte i de kommende år for at undgå et delt København.

I arbejdet med at udfordre stat, investorer og byggebranchen som helhed må vi huske at glæde os over, at vi har fået skabt et København, hvor flere og flere gerne vil bo og blive boende. I takt med at vi skaber flere boliger, vil antallet af københavnere stige, befolknings-prognosen siger, at vi vil blive 28.000 flere københavnere frem til 2018. Så København skal hænge sammen også på boligområdet.

At fastholde sammenhæng i fremtidens København handler selvfølgelig også om trafikpolitik. Hvordan kan vi kombinere københavnernes ønsker om større mobilitet og tilgængelighed med deres ønsker om et bedre og sundere bymiljø? Det mest indlysende svar er, at vi skal have mere metro og flere cykelstier. Det rimer heldigvis også med, hvad københavnere selv efterlyser, når de bliver spurgt. Metroens 1. og 2. etape har betydet en stigning på 35 pct. i den kollektive trafik hen over havneløbet.

Jeg håber, der meget snart kommer et resultat i forhandlingerne om finansieringen af Metrocityringen.

Jeg vil gerne kvittere for den politiske aftale, der blev indgået i foråret om salget af Københavns Energis elaktiviteter til DONG. Salget af elaktiviteterne indbringer 6 mia. kr. til kommunen, og med aftalen har vi reserveret pengene til langsigtede investeringer. Vi har aftalt, at beløbet først og fremmest skal bruges til mere Metro, men der kan også afsættes penge til nedbringelse af gæld, vedligeholdelsesgæld og andre anlægs- og vedligeholdelsesplaner.

Metroen vil med Cityringen om 12-13 år give en radikal fornyelse og forbedring af hovedstadens kollektive trafik. Det er en stor investering, men det er også en meget langsigtet investering, en investering, der rækker mange generationer ud i fremtiden. For de kommende generationer af københavnere vil det være en selvfølge, at der altid er en metrostation lige i nærheden, og at man på få minutter kan nå til et hvilket som helst mål i storbyen.

Kollektiv trafik er og vil fortsat være andet og mere end Metro, vi skal ikke mindst sørge for en velfungerende bustrafik i byen. Først og fremmest skal vi sikre fremkommeligheden for busserne, så de forbliver et attraktivt alternativ til bilen.

Og så mener jeg ærlig talt, at vi skal have løst problemet med de 65-67-åriges buskort, det er ikke tilfredsstillende med en ordning, hvor man først kan få et pensionistkort til den kollektive trafik 2 år efter, man er blevet pensionist.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi også bliver nødt til at regulere biltrafikken direkte. Vi har iværksat en undersøgelse af muligheder og konsekvenser ved at indføre kørselsafgifter. Det giver os et bedre grundlag for at fastlægge en strategi og træffe beslutninger.

Tilgængelighed i byen handler også om parkering. I maj blev der indgået en meget bred politisk aftale om at bygge 4.000 nye parkeringspladser i konstruktion. Aftalen indebærer også, at vi nedlægger 1000 parkeringspladser i gaderne. Med aftalen letter vi beboernes problem med at finde parkeringsplads, og vi mindsker de miljøgener, som søgetrafikken giver i de smalle gader. Samtidig vil de overfyldte sidegader blive aflastet, og byens rum kan bruges til bedre formål.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Vi har i en årrække ført en målrettet og meget vellykket politik for at fremme cykeltrafikken, meget få byer i verden kan måle sig med København som cykelby. Cykeltrafikken på nogle af brogaderne er nu så stor, at vi projekterer bredere cykelstier til erstatning for 1980'ernes smalle cykelstier.

Med den rette kombination af mere metro, udbygning af cykelstier, bedre busfremkommelighed, bedre parkeringsmuligheder lokalt for beboerne og – hvis vi beslutter det – kørselsafgifter, kan København komme til at hænge rigtig godt sammen trafikalt. Men det kræver, at vi har viljen, og det kræver, at vi tager det politiske ansvar på os.

Cykelbyen er en del af den rekreative by. Med til det moderne byliv hører mulighederne for at udfolde sig udendørs og vel at mærke gøre det i sunde og venlige omgivelser. Vi er kommet langt med udviklingen af et renere miljø i hovedstaden. Det mest synlige eksempel er, at det er muligt at bade i havnen uden at sætte helbredet på spil.

Jeg er overbevist om, at vi skal fastholde det høje ambitionsniveau. Bæredygtighed og et rent miljø er en forudsætning for, at vores visioner om høj livskvalitet i fremtidens metropol kan blive til virkelighed.

Fysisk aktivitet er som bekendt også en væsentlig del af det gode liv. Idræt er da også en af københavnernes mest udbredte fritidsaktiviteter, og et stadigt stigende antal københavnere spiller fodbold eller petanque, kører skateboard eller BMX, svømmer, klatrer, spiller golf eller en helt ottende ting, fra de mere traditionelle idrætsgrene til nye og spændende former for fysisk udfoldelse.

Der bliver gjort en stor indsats af frivillige på alle niveauer i det københavnske idrætsliv. Forældre, idrætsledere, trænere osv. er med til at få det hele til at fungere i hverdagen. De fortjener en anerkendelse fra vores side.

Men det aktive idrætsliv stiller også store krav til kommunen. Vi er opmærksomme på det, og vi gør noget ved det. De to svømmehaller i Valby og på Bellahøj, som vi besluttede sidste år, er på vej. Vi tager hul på udvidelsen af DGI-byen, og vi opfører en idrætshal i forbindelse med Vanløse Skole.

Den stigende aktivitet og de mange nye muligheder har skabt et stort pres på byens idrætsfaciliteter. Mange af dem er nedslidte og trænger til en kærlig hånd. Vi har allerede gjort meget. Lad mig bare nævne den pulje til vedligeholdelse af idrætsfaciliteter, vi afsatte i sidste års budget. Vi har faktisk i de sidste 5 år brugt cirka en kvart mia. kr. til idrætsanlæg.

Ejendomsenheden har for idrætsanlæggene opgjort det samlede investeringsbehov til at være 445 mio. kr. over de næste 5 år. Med den investering vil det være muligt at bringe alle københavnske idrætsanlæg op på et tidssvarende vedligeholdelsesniveau.

Men det er ikke kun idrætsfaciliteterne, der trænger til et løft, det gælder også kommunens andre bygninger. Det samlede vedligeholdelsesbehov over de næste 10 år er opgjort til 3,6 mia. kr., hvoraf de 1,8 mia. er en del af de løbende budgetter. Det er store beløb, og vi er nødt til at prioritere. Det skal vi tage hul på i budgetforhandlingerne.

Der er nu knap 3 måneder til, at vi, der sidder her i salen, skal til eksamen, i hvert fald de af os, der stiller op igen til BR eller til den nye region. Vi vil først og fremmest blive bedømt på vores resultater.

Jeg er ikke i tvivl om, at det, der tæller mest for københavnernes, er de kommunale kerneydelser, det er børnepasning, folkeskolen, ældreplejen og sundhedsområdet.

Det er vores ca. 50.000, der er københavnernes konkrete ansigt på kommunen og på vores servicetilbud. Deres store indsats er afgørende for, at vi opleves som en kommune med et højt serviceniveau. Og der bliver gjort en stor og vigtig indsats, det vil jeg gerne kvittere for.

Det seneste år har været præget af firmaet Accentures manglende evne til at udbetale korrekte lønninger til de ansatte. Jeg vil sige, at vi har trukket store veksler på medarbejdernes tålmodighed, og der har ikke været andre udveje end at finde en anden løsning end Accenture. Vores ansatte må og skal opleve os som en troværdig arbejdsgiver, for at de på en god måde kan være kommunens ansigt i forhold til københavnernes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

For to år siden var det altoverskyggende problem for børnefamilierne, at de ikke kunne få passet deres børn, når barselsorloven var slut, og de skulle på arbejde igen.

Borgerrepræsentationen besluttede Børneplanen. Vi satte os det mål, at vi skulle øge antallet af pladser, så forældre fra i år, 2005, kunne få plads til deres børn, når behovet opstod.

Vi har nu en reel behovsgaranti, ventetiden på akutlisten er på højst 2 måneder. I visse bydele kan der stadig være nogen ventetid til de institutioner, der er særligt efterspurgt, det kan ikke undgås.

Jeg mener, at vi med børneplanen har levet op til det politiske ansvar, som børnefamilierne med rette kan forvente, at deres politiske ledelse tager på sig.

Samtidig må vi ikke glemme, at en væsentlig del af børneplanen handler om at skaffe plads til flere elever i den københavnske folkeskole og i fritidsordningerne. Børn har det med at vokse, og vi skal levere den nødvendige service til forældrene, også når deres børn bliver større.

I sidste års budgetaftale var det i høj grad de ældre, der blev tilgodeset. Vi iværksatte ældreplanen med modernisering af 900 plejeboliger og et løft af kvaliteten i ældreplejen. Den aftale er ambitiøs og vil række videre ind i de kommende år.

I hjemmeplejen skal vi også gennemføre en tilpasning til det faldende antal ældre. Udfordringen er at gennemføre tilpasningen på en sådan måde, at serviceniveauet og kvaliteten fastholdes hele vejen igennem.

Budgettet for 2006 er det sidste budget for Københavns Kommune, der omfatter HS. Med kommunalreformen overtager den nye hovedstadsregion ansvaret for sygehusopgaven.

HS har igennem sin 10-årige eksistens været en succes. Det faglige niveau er højnet, og ventelisterne er bragt ned sideløbende med økonomiske effektiviseringer. Det er et godt rustet HS, vi i 2007 overdrager til regionen.

HS har fremlagt et budget, som vi også behandler i aften. Ikke mindst på kræftområdet er der en del flaskehalse, og det skal vi forsøge at afhjælpe. Hovedstadens borgere skal have den bedst mulige service, også når de kommer i kontakt med sygehusvæsnet.

Selv om vi afgiver sygehusopgaven, mister vi dog langt fra fokus på københavnernes sundhed. Vi får også fremover en vigtig rolle at spille på sundhedsområdet, når ansvaret for forebyggelse og genoptræning samles på kommunalt niveau.

Vi har som fælles mål, at københavnernes skal være i centrum for den service, vi har ansvaret for at levere. Vi vil tage udgangspunkt i københavnernes og ikke i systemet København med vores særlige styreform og forvaltningsstruktur.

På 3 områder er det lykkedes rigtig godt, og vi er blevet foregangskommune i Danmark. Som de første har københavnernes fået deres egen ombudsmand så at sige, det er blevet lettere for borgerne at klage. Borgerrådgiveren bliver med sine anbefalinger en sparringspartner for forvaltningerne, så de kan forbedre sagsbehandling og betjening.

Da vi før sommerferien drøftede borgerrådgiverens beretning, var der her i salen bred tilfredshed med initiativet. I andre kommuner synes man, at det er udtryk for politisk mod og ansvarlighed at oprette en uafhængig instans, der kan kigge kommunen i kortene. Og flere kommuner har været på besøg for at se, hvordan borgerrådgivningen fungerer.

Vores nye borgerservice har også gjort os til foregangskommune. Folketinget har i forbindelse med kommunalreformen vedtaget en lov om borgerservicecentre. Loven skal fremme, at der bliver borgerservicecentre i alle kommuner. Inspirationen kommer langt hen ad vejen fra de 4 servicecentre, vi åbnede sidste år.

Vi havde en god temadrøftelse i Økonomiudvalget inden sommerferien om fremtidens borgerservice. Der er ingen tvivl om, at konceptet skal videreudvikles.

Som en del af vores egen opgave med at gennemføre en ny struktur i kommunen har vi besluttet at genoverveje antallet af distrikter og antallet af borgerindgange. Vi har brug for en mere entydig di-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

striksinddeling. Vi skal også tage stilling til, om der ikke er flere opgaver, der konsekvent kan lægges i borgerservice.

Med vores elektroniske borgerbetjening er vi også en foregangskommune. Sidste år modtog vi en pris for hjemmesidens brugervenlighed og de mange forskellige slags service, vi har på nettet.

Når vi har som mål at sætte københavnere i centrum, handler det også om den måde, vi træffer beslutninger på. Det handler også om nærdemokrati.

Udvalget for Demokrati- og Serviceudvikling er kommet med et forslag til udvikling af nærdemokrati. Forslaget indebærer, at vi for det første skal udvikle brugerdemokratiet og gennemføre mere selvforvaltning på kommunens institutioner. Det skal være en naturlig ting, at de københavnere, der på forskellig måde bruger den kommunale service, også har medindflydelse.

For det andet skal vi lave lokaludvalg. Lokaludvalgene bliver garanten for, at vi her i salen får meldingerne fra lokalområderne, hvad er det, de lokale ønsker og behov er.

2/3 del af københavnere sagde nej til bydelsstyre, de sagde nej til at lægge store driftsområder ud i lokalområderne. Med lokaludvalgene får vi ikke nye beslutningsorganer, men vi får en række råd, der skal være drivere i lokalområdet for de demokratiske processer.

Med de nye lokaludvalg får vi mulighed for at skabe et debatmiljø og nogle beslutningsprocesser, der kan få København til at hænge bedre sammen.

Den københavnske økonomi er stadig sund og stabil, og det er endda på trods af, at det forventes, at indkomstskatterne i 2006 bliver lavere end i 2005. Samtidig har regeringens skattestop givet begrænsninger på væksten i ejendomsskatterne.

Vi har alligevel kunnet opfylde de økonomiske målsætninger om balance mellem indtægter og udgifter, afdrag på gælden og bedre service pr. skattekrone.

De senere år er der indgået mange aftaler, der lægger beslag på en god del af budgettet flere år frem. Jeg har været inde på børneplan, ældreplan, boligaftale, nye idrætsanlæg, metro og udvikling af de nye byområder. Så alt i alt er der disponeret for adskillige milliarder.

I budgetforslaget for 2006 er der et økonomisk råderum på ca. 120 mio. kr. efter de nye oplysninger om moms og beslutningen i Økonomiudvalget i tirsdags om 12,5 mio. kr. til demografitilpasning i hjemmeplejen. Råderummet opstår først og fremmest på grund af den årlige omstilling på 200 mio. kr.

Desuden kommer der i 2006 øgede indtægter fra de forhøjede balancetilskud fra årets kommuneafgifter, og der bliver også et større provenu fra selskabsskatter og dødsboskatter.

Råderummet hviler altså blandt andet på indtægter, der har tendens til at svinge over årene, og som i vidt omfang må opfattes som engangsindtægter. Engangsindtægter må i sagens natur anvendes til engangsudgifter, ellers risikerer vi at sætte hele den positive udvikling over styr.

Alle partier vil blive indkaldt til drøftelser i forbindelse med budgetforhandlingerne. Når vi lægger budgettet for 2006, skal vi være meget opmærksomme på, at økonomien også skal hænge sammen i de kommende år.

I kølvandet på kommunalreformen kommer der en udligningsreform. Hvis udligningsreformen ikke tager nok hensyn til de store sociale udgifter i storbyerne, vil det kunne lægge en stram begrænsning på det økonomiske råderum i fremtiden. I København har vi en overrepræsentation af psykisk syge, af narkomaner og af andre marginaliserede grupper, her er regeringen simpelt hen nødt til at tage et medansvar.

2006 bliver det første år med den nye budgetmodel. Budgetmodellen skal give os og ikke mindst københavnere større gennemsigtighed i, hvordan vi bruger skattekrone. Jeg tror, at budgetmodellen vil gøre det lettere for os at foretage de løbende prioriteringer mellem serviceområderne og på samme tid synliggøre vores beslutninger. Synlighed omkring beslutningerne er en vigtig forudsætning for, at vi kan fastholde en levende politisk debat om udviklingen i hovedstaden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Med den nye valgperiode begynder på mange måder en ny epoke for København: Vi bliver hovedstad på et nyt danmarkskort med 98 kommuner og 5 regioner. HUR bliver nedlagt og HS overgår fra 2007 til regionen.

Vi skal også etablere et nyt og tæt samarbejde med Region Hovedstaden og de andre kommuner i regionen.

Som den største kommune i Region Hovedstaden har vi et stort ansvar for at være drivkraft for at få skabt et stærkt og effektivt samarbejde om bl.a. vækstpolitik og Øresundsintegrationen. Den nye geografi for hovedstadsregionen gør Øresundsintegrationen til en endnu større og vigtigere opgave.

Vi skal blive i stand til at udnytte potentialerne i regionen bedre. Derfor skal der lægges kræfter i at styrke samarbejdet mellem de nye enheder i regionen og Øresundskomiteen, Øresund Science Region, Copenhagen Capacity og Wonderful Copenhagen.

2006 bliver Københavns første år som medlem af Kommunernes Landsforening. Det betyder, at vi på en ny måde skal være med til at sætte den kommunalpolitiske dagsorden.

Med kommunalreformen afgiver vi opgaver på skatteområdet, sundhedsområdet, ungdomsuddannelserne og enkelte opgaver på miljøområdet. Vi får nye opgaver på beskæftigelsesområdet og på sundhedsområdet og en opgave i forhold til det nye busselskab.

Vi er i fuld gang med at ændre vores egen struktur, så vi bedst muligt kan løse de nye opgaver. Her må vi i Økonomiudvalget være parat til at træffe beslutning i oktober, så den nye udvalgs- og forvaltningsstruktur kan træde i kraft fra 1. januar næste år, og det er jo så også en beslutning naturligvis, der skal i Borgerrepræsentationen.

I et større perspektiv skal København som metropol i Europa samarbejde internationalt og være med til at styrke storbyernes position i et EU, der lige nu befinder sig i et vadeded.

Det er store opgaver, og det kræver politisk lederskab, og det kræver, at vi har den vilje til at samarbejde, man med rette kan forvente af en hovedstad og en moderne metropol.

Jeg tror, vi står godt rustet. København har fået en ny selvbevidsthed. København er ved at vænne sig til sin nye identitet som international metropol med de kendetegn, som vi selv – og nu åbenbart også udlandet – sætter stor pris på.

Derfor er vi parate til at påtage os en aktiv, åben og initiativtagende rolle i samarbejdet både lokalt, regionalt, nationalt og internationalt.

Vi har muligheden for at blive verdens bedste storby, ikke kun, når man spørger de internationale magasiner, men også i københavnernes øjne. Det er ikke en urealistisk ambition, men det kræver, at vi formår at undgå et delt København, det kræver et København, der fortsat hænger sammen.

Jakob Hougaard (A): I dag er Danmark et af de rigeste samfund i verden, og København er hermed en af de rigeste hovedstæder. På Wonderful Copenhagens hjemmeside erfarer man, at byen er gået fra at være en beskedne fiskerlandsby til i dag at være den glitrende juvel i det danske kongerige, Skandinaviens mest livlige by, ja, det står der, førende inden for design, mode, kreativitet og viden.

Af byens mange kvaliteter fremhæves bl.a. vores veludbyggede kollektive trafik, den nye metro, vores arkitektur. Vores høje boligstandard fremhæves og de fantastiske muligheder for at shoppe og ikke mindst Københavns mangfoldige kulturelle liv og de mange muligheder for oplevelser.

Nu vil jeg som overborgmesteren igen henvise til et af de her mange internationale magasiner, som har rost os. Det anerkendte britiske Wallpaper Magazine har placeret København som nr. 3 på en liste over 50 byer i kategorien World's Topplaces to Call Home, byer i verden hvor man allerhelst ville bo.

For et par år siden udkom den flotte blå bog "København – billeder fra en by i Europa", fyldt med flotte motiver af fotograf Hans Ole Madsen. Solen skinner meget på Hans Ole Madsens billeder, for sådan vil vi gerne opleve byen. Det skriver museumsdirektøren for Københavns Bymuseum, Jørgen Selmer, i foråret.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Men han tilføjer, ”der er ikke altid solskin i København, ikke alle københavnere lever på livets solside. En stor gruppe københavnere står uden for arbejdsmarkedet og har ikke mærket spor til op-svinget. Det præger også byen.”

Vi ser i disse år en stigende social polarisering i vores by, og en opgørelse fra Københavns Statistiske Kontor viser, at 10 pct. af københavnere i den erhvervsaktive alder er såkaldt marginaliserede. Det er mennesker på kontanthjælp, syge-dagpenge eller på anden måde uden tilknytning til arbejdsstyrken eller uddannelsesområdet.

Sætter vi tal på det, så svarer det til 38.000 københavnere. Det er flere mennesker, end der eksempelvis bor i Vanløse Bydel. Halvdelen af de marginaliserede er indvandrere eller efterkommere, byens sociale polarisering har fået en tidlig etnisk markør. Hvert fjerde barn med udenlandsk baggrund vokser op i en marginaliseret familie, den negative sociale arv har en etnisk slagside.

Den sociale polarisering kan man også læse i byens geografi. A4-journalisten Lars Olsen har advaret os om problemet i debatbogen ”Det delte Danmark”. Vi ser også et delt København, hvor sociale problemer er koncentreret til det almene byggeri i bestemte områder af byen, socialt udsatte børn koncentrerer på bestemte skoler, det faglige niveau daler, og risikoen for, at problemerne går i arv, bliver større.

I modsætning hertil står de trendy bydele, de nye områder bl.a. nede ved havnen. Her opstår enklaver for de rige, veluddannede og ressourcestærke københavnere. Her er prisniveauet så opskruet, at selv københavnere med almindelige LO-indkomster har svært ved at få adgang. De stigende huspriser er med til at fastlåse det delte København.

Den stigende velstand i København er ikke en garant for, at alle sociale problemer bliver løst, det er derimod en politisk opgave. At bryde den sociale polarisering i vores by er for os socialdemokrater den vigtigste politiske opgave, vi står overfor. At bryde den sociale polarisering er samtidig et helt centralt element i vores strategi for at skabe en bedre integration af de københavnske indvandrere.

Det skal naturligvis ske på tværs af kommunens mange forvaltninger gennem politiske initiativer på en lang række områder, skoler, fritid og idræt, boliger, arbejdsmarked, socialområdet osv. Der er ligeledes brug for et tæt samarbejde blandt partierne her i Borgerrepræsentationen, hvis det mål skal nås.

Det er med den politiske indstilling, at vi sætter os omkring forhandlingsbordet i de forhandlinger, vi skal stå overfor nu omkring næste års økonomi. Og overborgmester Lars Engberg har været inde på en række af de centrale temaer i sin indledende tale.

Som vanligt er ønskelisten lang, når det gælder fremtidige indsatsområder, og Socialdemokraterne vil gå til forhandlingerne med en række ønsker, som andre partier også gør det. Jeg vil som partiets budgetordfører præsentere et udpluk af de ønsker, som vi har.

Et af de områder, som har påkaldt sig mest opmærksomhed i løbet af sommeren, er situationen på det københavnske boligmarked. Interessen for at flytte til København er stigende, storbyen er populær, ja mere populær end nogen sinde, og fra hele Danmark kommer folk til København for at uddanne sig, for at arbejde, for at stifte familie, ja, for at slå sig ned her i København og selv blive københavnere.

Vi er glade for alle de mange nye københavnere, men byen skal kunne rumme dem. Derfor er der brug for en ny boligpolitisk strategi, som kan bane vejen for billigere boliger til københavnere, og vi ønsker et København, hvor mennesker med almindelige indkomster har råd til at bo.

I forhandlingerne vil Socialdemokraterne sørge for, at der afsættes penge, således at der kan komme gang i byggeriet, ikke mindst inden for det almene område. Det er også vigtigt at erkende, at boligpolitikken er en integreret del af den strategi, vi skal igangsætte for at få en bedre integration af de københavnske indvandrere.

Den store københavnske læsetest, kaldet PISA-København, som overborgmesteren også var inde på i sin tale, skabte meget opmærksomhed i begyndelsen af året. Undersøgelsen viste, at de københavnske skolebørn er for dårlige til at læse. Derfor vil Socialdemokraterne her i forhandlingerne stille

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

forslag om, at der iværksættes en særlig indsats for at styrke fagligheden på de københavnske skoler, særligt i forhold til dansk og matematik. Der er brug for efteruddannelse, styrket skoleledelse, test og meget andet, som indgår i den såkaldte PISA-pakke, der er lagt frem i forhandlingerne.

Jeg indledte med at omtale den bekymrende sociale polarisering i København. Og for at imødegå dette, så ønsker vi fra Socialdemokraternes side en indsats imod socialt og dermed etnisk opdelte skoler. Vi vil gå ind i forhandlingerne med ønsket om, at københavnnermodellen for integration, hvor tosprogede elever fordeles på de københavnske skoler, udbygges yderligere. Målet for Socialdemokraterne er klart, der skal indføres en bydækkende fordelingspolitik her i København og gerne så hurtigt som muligt.

Den socialt-etniske skole, der er opdelt, betyder, at mange danske familier oplever, at de ikke kan vælge den lokale folkeskole. Men på Nørrebro har man haft held til at øge opbakningen til folkeskolen i lokalområdet, navnlig på de danske familier, og det er bl.a. sket gennem forældrenetværket "Brug folkeskolen" på Nørrebro. Socialdemokraterne ønsker at fortsætte støtten til dette arbejde og gøre brug af erfaringerne i andre bydele.

En tilsvarende indsats er nødvendig, når vi ser på daginstitutionerne, børnene er jo små, også før de går i skole, og der har vi også problemet med de sorte og hvide daginstitutioner, som man desværre kalder det i folkemunde. Her er brug for øget sprogstimulering og ligeledes en mere ligelig fordeling af de tosprogede børn.

I dag går 85 pct. af de tosprogede og 97 pct. af de etsprogede i børnehaver. Socialdemokratiets ønske er, at via en systematisk indsats kan vi opnå, at de tosprogede børn går lige så meget i daginstitutioner, som de etsprogede børn gør.

Fordelingspolitikken og hele skolepolitikken er ligeledes som boligpolitikken en meget integreret del i den indsats, vi her i København skal foretage os for at få integration af de københavnske indvandrere.

Indsatsen for at hjælpe børn, som kommer fra dårligt stillede familier, skal netop ske ved at tage tættere kontakt til familierne, og det gælder navnlig kontakten til indvandrerfamilierne og måske især de mange indvandrerkvinder, som lever en alt for isoleret tilværelse i forhold til resten af samfundet.

Her er det veldokumenteret, at sundhedsplejersker vil kunne opnå en masse resultater ved at kontakte de her mennesker og de her familier tidligt. Det ønsker vi fra Socialdemokraternes side skal udnyttes bedre. Derfor er der brug for en ekstra indsats, og sundhedsplejerskerne skal fokusere systematisk på integrationsproblemer og skal tale med familierne om eksempelvis prævention og sygdomsforebyggelse.

Nogle familier har brug for mere hjælp end andre, og det skal der være tid og mulighed for.

Så findes der et begreb, der hedder storbyfænomener. Et eksempel på dette er, når der i en storby som København findes forholdsvis flere mennesker med psykiske lidelser end i resten af landet. Det gælder mennesker med depressioner, ensomhed, angst og aggressioner, det er muligvis nogle af de svageste mennesker i samfundet. Derfor vil vi fra Socialdemokraternes side gå til forhandlingerne med ønsket om, at den psykiatriske indsats styrkes i København. Det er alt for svært at komme ind i det psykiatriske system, og når man først er der, så er det for svært at komme ud igen. Det er den mening, som nogle psykisk syge giver udtryk for.

Derfor er der brug for en bedre psykiatrisk hjælp i nærmiljøet for en tidlig indsats og for inddragelse af de psykisk syges netværk.

Så er der brug for en bedre opfølgning efter hospitalsindlæggelser, og det er et område, som Københavns Kommune får et særlig ansvar for efter kommunalreformen.

Der er også brug for, når vi taler om københavnnerfænomener, at regeringen anerkender, at København får en særstatus, når det gælder psykiatrien, og det fokus bør indarbejdes i prioriteringen inden for den nye sygehusregion og i forhandlingerne med regeringen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Så har der i den offentlige debat for nylig været en fornyet interesse omkring de bosteder, som i dag huser psykisk syge mennesker, og der vil Socialdemokraterne meget gerne medvirke til, at der udvikles boformer, som i højere grad passer til de psykisk syges behov. Vi vil fortsætte den såkaldte tryghedsplan, som skal give alle psykisk syge en tidssvarende 2-rums-bolig.

I den kommende valgperiode vil organiseringen af sygehusene og hospitaler overgå til den nye hovedstadsregion. Et af de områder, som har haft stor bevågenhed, er indsatsen over for kræft. Københavnerne er godt hjulpet af den øgede fokus på forebyggelse og tidlig diagnose af kræftformer, men målet er ikke nået endnu.

Vi vil ikke acceptere, at patienter skal vente i 9 uger på en strålebehandling. Det er en dødelig sygdom, og der er brug for en ekstra indsats. Derfor vil vi fra Socialdemokraternes side i forhandlingerne stille forslag om, at indsatsen over for kræft styrkes gennem investeringer i nyt stråleudstyr. Det vil give en mere effektiv udnyttelse af sygehusenes kapacitet.

Sidste år var vi med til at iværksætte den store ældreplan, som giver københavnske ældre bedre boligforhold. Men de ældres livskvalitet er lige så godt hjulpet af en effektiv og god københavnsk hjemmepleje, som giver den enkelte bedre tid og fleksibilitet.

Der er vi fra Socialdemokraternes side bekymret over, at der er sket forringelser bl.a. på rengøring og tøjvask. Vi vil i forhandlingerne stille forslag om, at den praktiske hjemmehjælp kan friholdes for de besparelser og endvidere stille forslag om, at der laves forsøg med helhedspleje, så vi kan få erfaringer med dette.

Så skal jeg omtale, kan man sige, sommerens topscore, også forårets topscore i forhold til den offentlige debat, og det gælder jo vedligeholdelsesstandarder.

I slutningen af 80'erne og i begyndelsen af 90'erne gik det dårligt for København, og der sparede man populært sagt på mursten, så man undgik at spare på mennesker. I dag må vi gribe til lommerne og afregne den gamle gæld.

På idrætsområdet og på skoleområdet er der dokumenteret et meget stort efterslæb, og omkostningerne vil beløbe sig til adskillige milliarder kroner i de kommende år. I forhandlingerne ønsker Socialdemokraterne, at der bliver afsat ekstra penge til renovering og vedligeholdelse af de kommunale bygninger.

Vi finder, at det er vigtigt, at de københavnske anlæg og institutioner også får et bæredygtigt budget for vedligeholdelsen. Det skal ikke være sådan, at de forfalder og henfalder til den tidligere dårlige stand.

Samtidig er vi åbne over for en større grad af fleksibilitet, når det gælder finansiering og drift af idrætsfaciliteter. Der kan en af mulighederne være private og offentlige partnerskaber, såkaldte OPP'er, det vil vi gerne have belyst nærmere.

De københavnske medborgerhuse og kulturhuse er kommet for at blive, mange mennesker kommer og bruger disse huse hver dag. Socialdemokraterne ønsker, at medborgerhusene skal være mere udadvendte og spille en rolle i forhold til det kulturelle. Vi ved jo, at kulturen en af de kvaliteter, som er med til at markere København på det internationale landkort.

Vi ønsker på længere sigt flere medborgerhuse i København, og ideelt set bør der jo være et medborgerhus i alle bydele. I budgetforhandlingerne vil Socialdemokraterne arbejde for, at de enkelte huse sikres en tilstrækkelig ramme for driften og for kulturen.

I indledningen nævnte jeg Hans Ole Madsens flotte københavnerbilleder. Byens fysiske rum er jo det ansigt, som vi viser turister og besøgende udadtil. Men det er også en del af den dagligdag, når vi skal til at frem og tilbage på arbejde. Der har det formentlig ikke undsluppet jeres opmærksomhed, dem af jer der måtte have været ude i trafikken i de seneste dage, at vi i Socialdemokratiet er meget glade for cyklisterne. Det har vi i hvert fald partimæssigt forsøgt at markere i bybilledet i de her dag med vores kampagne "Cykelpolitik – tak"! Det er en stor gevinst for sundhed, trafik og miljø, at en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

stor del af københavnernes cykler til og fra arbejde. Det er faktisk halvdelen af københavnernes, har jeg fået oplyst af miljøborgmesteren, og det er rigtig flot også i en international sammenhæng.

I forhandlingerne vil vi fra Socialdemokraternes side stille forslag om, at der afsættes flere penge til flere og bredere cykelstier, støtter de grønne cykelruter, som er koordineret med Frederiksberg Kommune. Vi ønsker også bedre cykelparkering flere steder i byen, ikke mindst ved stationerne, og en lang række af de andre udspil, der er nødvendige for at styrke dette område.

Se, nu vil den københavnske miljøforvaltning i den kommende tid komme til at indgå i den nye miljø- og teknikforvaltning. Gennem årene er der iværksat en lang række gode initiativer, som giver københavnernes bedre rum for at passe på miljøet og dermed passe på hinanden.

Socialdemokraterne vil stille forslag om, at de 5 agenda-centre, som er oprettet i bydelene, får lov til at fortsætte. Agenda 21-arbejdet handler om at handle miljøbevidst i dagligdagen, og det er en indsats, der er brug for i de københavnske bydele.

Vi ønsker endvidere, at der afsættes midler til frilægning af rørlagte åer, det har man prøvet andre steder, og i Århus har man med stor succes kunnet konstatere, hvordan man kunne genetablere en gammel å i bykernen.

Vi ønsker genopretning af vandområder, og vi ønsker at styrke brugen af økologiske fødevarer.

Nu er det snart kommunalvalg. Landets største kommuner er blevet større efter reformen af det kommunale danmarkskort, men København er stadig væk storebror i den kommunale søskendeflok, om man så må sige. Der er det vigtigt, at borgerne oplever, at der er en sammenhæng mellem det politiske ansvar og de politiske beslutninger. Det finder vi fra Socialdemokratiets side meget væsentligt.

Der er brug for at inddrage borgerne aktivt i de politiske beslutninger, som vedrører deres egen dagligdag, og der er brug for initiativer, som øger det lokale demokrati. Det var jo rent faktisk Socialdemokratiet, som i sin tid var drivkraften, da der blev indført lokalråd i København, og nu er tiden kommet til at udbygge dette.

I forhandlingerne ønsker Socialdemokraterne, der har været igangsat lokaludvalg i de københavnske bydele, og disse lokaludvalg skal have den vigtige opgave at skabe lokal debat og borgerinddragelse. Det skal være et bindeled mellem kommunen og de mange frivillige i nærområdet, i foreningslivet, på skoler og institutioner, som gør et stort stykke arbejde i det nære.

Nu hvor der er almindelig opbrud blandt nogle af deltagerne her i salen, vil jeg komme til de afsluttende bemærkninger.

Det bliver undertiden hævdet, at politik handler for meget om økonomi og for lidt om mennesker. Der tror jeg, det er vigtigt at indse, at det er nogle ting, der hænger sammen. Forudsætningen for at skabe et solidarisk samfund med lige muligheder er jo netop, at samfundet har overskud til det. Derfor skal der være orden i den kommunale økonomi, og det sker ikke mindst ved, at erhvervslivet fungerer godt i byen, og at der er arbejdspladser til københavnernes.

Socialdemokraterne lægger stor vægt på, at vi i København fører en ansvarlig og påpasselig økonomisk politik. Vi vil ikke bruge penge over evne og dermed overlade gæld til de kommende generationer af københavnere, men vi vil derimod fastholde den politik, som vi også har ført i de senere år, hvor vi har bragt kommunens gæld ned.

Det betyder, at vi faktisk siden 1994 har frigivet København gæld for 400 mio. kr. årligt i renter, som vi nu kan anvende til at give københavnernes en bedre dagligdag.

Vi håber på, at vi i forhandlingerne om budgettet, med de begrænsninger, der er i økonomien, som vi kender, at vi vil opleve, at de øvrige partier her i Borgerrepræsentationen ser på det her med det samme syn. København er styrket igennem de senere år, og de muligheder, vi har, skal anvendes til at give København et socialt ansigt.

Socialdemokraterne har 3 kerneværdier: frihed, lighed og solidaritet. Det er 3 klassikere, det er værdier, der er brug for i København også fremover. Livet i solen og livet i skyggen skal ikke ses som adskilte verdener, men derimod som sider af det fælles liv, som leves i vores fælles by.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 18. august 2005**

Velfærden skal styrkes, således at det kan være sådan, at alle kan tage del i den. Det er vores fælles ansvar.

Tak for ordet.

Borgmester Søren Pind: Jeg tror ikke, Jakob Hougaard skal tage sig så meget af opbruddet, det kan jo være, fordi jeg er på vej op på talerstolen. Lad os nu se.

Københavns problemer er i 2005 i vidt omfang ikke af økonomisk art, de er moralske og kulturelle.

Det økonomiske flertal i denne kommune, grundlæggende det flertal, der med budgetforligene i 1998 og 1999 lagde grunden for den nuværende økonomi, har sikret, at det ikke længere er en bekymring. Københavns økonomi har det godt, og ansvarligheden har siden bredt sig til de fleste partier.

Det er grundlæggende det flertal, der har været med til at lægge grunden for, at der er opført 8.000 nye boliger, truffet beslutning om byfornyelse af 13.000 og leveret over 100 grønne gårdanlæg til glæde for 17.000 lejligheder og 27.500 beboere. Over de næste 4 år opføres 10.000 nye boliger i København.

København er af Financial Times kåret som verdens bedste by. Wallpaper har kaldt os et af de mest trendy steder på kloden, og for nylig på den danske modemesse kunne man se mennesker fra hele verden valfarte til København.

Langs havnen skyder nye byggerier op. På Holmen, i Ørestad i Valby, ja, kort og godt over alt, hvor man kigger hen, er der kraner og byggerier.

Jeg er utrolig stolt over den udvikling, for jeg elsker København, og jeg kan huske, hvordan det var. Jeg kan huske det sure slid med de budgetforlig, der måtte indgås, mellem de borgerlige og Socialdemokraterne, hvor børn og pædagoger besatte Rådhuset i protest mod besparelserne.

Jeg kan huske, hvordan man måtte fyre folk i den offentlige forvaltning blot for at få råd til at udbetale overførselsindkomster. Jeg kan huske, som Kramer altid sagde, da den eneste kran, der var oppe, var den på Kalvebod Brygge, som man kunne springe bungeejumps fra.

Var hele denne fantastiske udvikling planlagt - nej. Sandheden er, at udviklingen har overgået vores vildeste forventninger. Men vi gjorde, hvad der skulle til, oh så gjorde københavnerne resten.

Men der er et andet flertal i denne by, et flertal, der ikke er det samme som det økonomiske, et flertal, der har konstitueret sig og peget på den samme overborgmester. Jeg vil kalde det det kulturelle flertal, et flertal bestående af Socialdemokrater, SF og Enhedslisten.

Jeg må sige, at det seneste år for mit vedkommende har været fyldt med en stadig stigende forbløffelse over dette flertals adfærd. Det er nu ikke, fordi de sidste mange år har manglet sager. Jeg tænker på Arbejdernes Liggistemagasin, hvor selv lig af døde børn ikke var helligt for Socialdemokraterne.

Jeg tænker på KUC, hvor misbrug og amoralsk adfærd stod enhver klart. Jeg tænker på den tidligere overborgmesters adfærd, hvor han stillede den svageste gruppe i samfundet penge i udsigt, men stak dem hemmeligt i egen lomme i stedet.

Men det sidste år har alligevel taget prisen. Den socialdemokratiske borgmester valgte at medvirke til en ansættelse af en hende nærtstående. Statsamtet afgjorde senere, trods massiv modvilje fra systemet i relation til at afklare sagen, at hun havde været inhabil i den pågældendes ansættelse. Der havde kort og godt været tale om nepotisme og pamperi.

En SF'er, der som tidligere bydelsrådsformand nu naturligvis er ansat i Københavns kommune, har ansat en terrorist og mistænkt morder. Adspurgt om Thorkild Lauesens politiske tilhørsforhold spillede en rolle ved ansættelsen, svarede Jesper Langebæk i Jyllands-Posten den 14. august 2005: "Det kan jeg ikke udelukke. Jeg kan have kigget lidt venligere på ham".

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Den pågældende forbryders ondsindede og makabre baggrund har åbenbart ikke været en hindring, den har tværtimod været en kvalifikation i sig selv. Der er kort og godt tale om nepotisme og pamperi.

Enhedslistens borgmester medvirkede til ansættelsen af sine egne børn i sin egen forvaltning og kunne eller kan ikke se noget galt i det. Der er kort og godt tale om klassisk nepotisme og pamperi.

I spidsen for disse partier stiller man så en kandidat, hvis forhold til sådanne ting mildt sagt udstråler og historisk dokumenterer nøjagtig den samme magtfuldkommenhed, som disse handlinger og holdninger er udtryk for.

Det kan synes noget hårdt i en kollegial sammenhæng at rejse den form for forhold, det kan jeg jo høre på reaktionerne. Når jeg har valgt at gøre det alligevel, er det, fordi den politiske moralisme, der i høj grad normalt udfolder sig på de kanter, altid rettes mod alle andre og aldrig mod de pågældende selv.

Det logiske spørgsmål er, hvorfor ser du splinten i din broders øje og ikke bjælken i dit eget? Du skal ikke lytte til, hvad jeg siger, men se, hvad jeg gør. Det er tydeligvis det bedste råd, den københavnske befolkning skal have, når den skal tage stilling til, hvilken borgerrepræsentation den skal sammensætte efter dette valg.

Det kulturelle flertal bærer samtidig ansvaret for de værste skønhedspletter, der præger vores by, og som er af historisk udfordrende karakter. Jeg tænker på, at København i stadig stigende grad er en by præget af parallel-samfund, jeg tænker på vores integrationspolitik.

82 pct. af den alvorlige kriminalitet blandt unge begås nu i København, ifølge Københavns Politi, af indvandrere eller efterkommere.

50 pct. af de indvandrere eller efterkommere, der forlader den københavnske folkeskole, forlader på grund af års laden stå til skolen som funktionelle analfabeter.

40 pct. af Københavns 55-56.000 almene boliger bebos af udlændinge eller efterkommere, og i de sidste 10 år er denne andel steget støt med 2 procentpoint hvert eneste år. Om senest 5 år vil udlændinge og efterkommere altså bebo halvdelen af den almene sektor i København.

33 pct. af børnene på vej til skole i Kongens Enghave og Valby overfalder, slås ned, berøves og trues. Vi er imod socialdemokraternes ønske ved at få undersøgt resten af byen. Kun 15 pct. af disse forhold anmeldes til politiet, langt størstedelen af disse forhold har baggrund i etniske forhold.

Det er tal, der ikke kun skader de asociale og kriminelle elementer, der begår dem, det er tal, disse elementer skaber, som medvirker til at kaste en skygge over en stor del af indvandrere og efterkommere fra den tredje verden.

Det er netop disse tal, der gør, at vi skal gribe målbevidst, konsekvent og ufortøvet ind over for det mindretal i indvandrersamfundene, der ødelægger det for flertallet, for ellers bliver alle skåret over en kam.

Det kulturelle flertal har vedtaget en principiel holdning til København om, at byen skal omdannes til en multikulturel storby, en by, hvor alle kulturer er ligestillet. Kulturrelativisme, alt er lige godt, alt er dermed lige dårligt.

Den politiske vedtagelse har medført, at faget kristendom ikke længere er på skoleskemaet på Ålholm Skole. Det har medført, at det politiske flertal legitimerer et kvindesyn, hvor kvinder formummes.

Det har medført legitimering af, at undervisning i stedet for at tage udgangspunkt i, at København er Danmarks hovedstad, tager udgangspunkt i en multikulturel skabt virkelighed.

Det har medført legitimeringen af, at traditionelle danske retter fjernes fra offentligt betalt spisning i institutioner.

Det har medført accept af ekstremistiske organisationer såsom det af politiet nu sigtede Hitzb-ut-Tahrirs ret til at benytte kommunale faciliteter til at true andre befolkningsgrupper.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Der er kort og godt tale om, at det kulturelle flertal i berøringsangst viger tilbage fra sin egen kultur og lader det hele sejle.

Hvis vi er så kulturforskrækkede, hvordan i al verden forventer man så, at vi skal forklare folk, der kommer hertil, at blodpenge, tvangsægteskaber og et forældet kvindesyn ikke hører til her.

Det kulturelle flertal har talrige gange erklæret, at der kun er tale om sociale forhold, jeg er uenig. Når Hitzb-ut-Tahrir truer Naser Khader, fordi han ikke er muslimsk nok, så er der ikke tale om dårlige sociale forhold. De er veluddannede, begavede og fanatiske, de er kort og godt noget så gammeldags som ideologer. Dem kan man ikke bekæmpe med endnu mere velfærdsstat, endnu mere pædagogik, der er kun den hårde vej, at nægte at gå på kompromis med bestemte værdier, at opgive naiviteten, fløjlshandsken må erstattes af stålhandsken.

Jeg mener, vi har grund til at være stolte over den økonomiske og fysiske udvikling i byen, den vil Venstre og jeg gerne fortsætte og intensivere.

Men jeg mener vi i relation til integration, kriminalitet og skole står over for en historisk udfordring, hvor det kulturelle flertal, ikke i befolkningen men i Borgerrepræsentationen, helt bevidst er sælger arvegodset og hylde en kulturel relativisme, hvor selv helt almindelige forhold, der karakteriserer vores samfund, kan fjernes i misforstået godtroenhed. Det kan aldrig føre til integration, men til segregation og parallelsamfund.

Vi går til forhandlinger med åbent sind. Det er til disse forhandlinger svært at se, hvor det skulle gå økonomisk galt.

Vi ønsker i relation til det, jeg har sagt, at styrke undervisningen og skolerne i København. Borgerrepræsentationen er bekendt med, hvilken plan vi har lagt frem. Jo mere den kan blive til virkelighed i disse forhandlinger, jo gladere vil vi være for at støtte et forlig.

Vi ønsker at støtte trygheden i vores by. Vi vil have et opgør med den børnevold, der griber om sig, og som skræmmer flere og flere børn i denne by.

Vi ønsker en fuldstændig afdækning af disse forhold, og vi ønsker, at der skal sikres et tilstrækkeligt antal institutioner, hvor børnevoldsmænd kan opholde sig, indtil de er over den kriminelle lavalder. Om nødvendigt ønsker vi, at kommunen selv skal bidrage til, at antallet af politifolk i København kan udvides.

Vi ønsker en styrkelse af aktiveringen og fremskaffelsen af jobs af og til indvandrere. De, der vil og kan, skal have en chance i vores samfund, og aktiveringsindsatsen skal intensiveres yderligere.

Resten handler mere om holdninger end om penge. København har brug for alle kræfter, alle, der vil være med, skal være med. Alle, der kan, skal have en hånd, men en fast og bestemt hånd, en hånd, der ikke er i tvivl om sit udgangspunkt.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Da jeg kom ind på Rådhuset, gik jeg forbi Radio 100, de har sådan en maraton-radio, og de har klart flere lyttere, end vi har. Det kan man måske godt forstå, der er noget med, at folk kan ringe ind til dem, og så kan man komme i dialog, og det er ikke så godt her, vi er klart bedre til at tale, end vi er til at lytte.

Man kan måske anklage Lars Engberg for at være en anelse kedelig, men Søren Pind derimod han er bare dum og grov. Han kommer tilmed fra et parti, hvor Ulla Tørnæs ikke kunne huske, hvem hendes egen mand havde ansat, hvor Tove Fergo gav sin egen mand lønforhøjelse, og hvor vores finansminister havde glemt, hvor han boede.

Der er ikke tale om en splint i et øje, der er ikke engang tale om en pind i et øje, der er tale om en hel stamme.

Kapacitetsudbygninger, nu til budgettalen, vippenormeringer, hjemmeplejeplan, HS, handicappolitik, daghøjskoler, medlemskab om bedre folkeskole, medlemskab om bedre integrationspolitik. Nej, det her er ikke SF's krav til budgetforhandlingerne, eller måske er det det også.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Den alenlange ønskeliste er såmænd bare den liste, som Økonomiudvalget for en uge siden besluttede var et inkomplet forsøg fra forvaltningens side på at opliste store og endnu større sager, som Borgerrepræsentationen igennem årets forløb har skudt til hjørne eller over mål, eller hvor vi nu gør af sager, vi ikke rigtigt ved, hvordan vi skal behandle, som vi ikke kan overskue eller tage stilling til i øjeblikket. Og så ikke et ord mere om handlekraft og politisk mod.

Budgettaler, det er traditionel status over året, og her kort før et valg og en ny Borgerrepræsentation endda over en hel periode, så her bliver en lang historie gerne meget længere.

Budgettaler er også en vis portion selvros, men hvad budgettaler først og fremmest bør være er visionære. Vi bør give vores bud på, hvad københavnernes med rette kan forvente af os, så den her tale den vil ikke være noget forsøg på at opdatere forvaltningens liste, fordi det vil være umuligt endsige at nå hele kommunen rundt, det har vi allerede været.

Denne tale er i overskriftsform, hvad Socialistisk Folkeparti har tænkt sig at gå til valg på.

Vi har deltaget i de seneste års budgetaftaler og forlig, og det har vi gjort, fordi København med os ved bordet er blevet en bedre by. Vi stod bag Havnebadet, vindmøllerne i Øresund, børneplanen, der fjernede de alenlange ventelister og gav plads til alle børn i daginstitutioner vel at mærke til rette tid. Og med Bo Asmus Kjeldgaard som familie- og arbejdsmarkedsborgmester har den dermed skabt job til mange af dem, der før blev tabt i den kommunale trædemølle.

Men der er stadig væk masser at tage fat på, og vi er klar til vores del af arbejdet. Selv om det vist ikke er nogen hemmelighed for nogen af os, at det eksisterende budgetflertal ikke er et match made in heaven, men et kedeligt fornuftsægteskab. Men det lever vi såmænd også fint med, så længe det er vores politik, der afspejles i forligene.

Københavns Kommunes økonomi er grundlæggende stærk og sund, men det ville være ønskeligt, hvis økonomien blev styret en smule mere ikke kun ud fra spørgsmålet, hvad koster det, og hvad har vi råd til, men måske snarere hvad er det værd, og hvad har vi råd til at lade være med at gøre.

Denne sunde tankegang var, hvad SF sidste år fik gennemtruffet i spørgsmålet om vedligeholdelsesgæld, og vi går til forhandlingerne om dette års budget med en klar forventning om igen at finde lydhørhed for synspunktet og med afdrag på vores enorme vedligeholdelsesgæld selvfølgelig bør og skal sidestilles med afdraget på vores pengemæssige gæld.

At det for københavnernes har mindst lige så stor en nytteværdi, at vi mindsker vores vedligeholdesefterslæb, som at vi mindsker vores gæld i kroner og øre. Det koster ekstra at lade lofter falde ned om ørerne på os og lade svampene gro.

Omvendt er der ikke kun en økonomisk gevinst ved at vedligeholde i tide, der er også en glæde ved at gå i skole, til idræt eller bo i noget, der er år 2006 værdigt.

Når det gælder omstillingspuljen, så har den efterhånden mere karakter af en ren nedskæringspulje, den må have udtjent sin værnepligt, der skal tænkes nyt, og mere prioritering bør overlades til de stående udvalg med det detailkendskab til de forskellige områder, der findes her.

Men igen, grundlæggende er Københavns økonomi stærk, til trods for regeringens tåbelige skattestop og konstant overvæltning af opgaver uden medfølgende finansiering.

Et godt eksempel er regeringens forsøg på at aflive bedriftssundhedstjenesten. Selv om det ikke kræver den helt store logiske indsigt i at konkludere, at forebyggelse er smartere, men i bedste fald helbredelse, og i værste fald blot laden stå til.

SF glæder sig over, at Søren Pind og Venstre tilsyneladende er enig i, at Bedriftssundhedstjenesten skal bevares, til trods for at det er deres eget parti, som har stået for nedskæringen.

Det samme gælder lokalcentrene. Også her har vi oplevet en overvæltning af områder, som er gået ud over ikke alene medarbejderne, men de mange som bliver betjent af lokalcentrene, de allersvageste københavnere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Igen, hvis ikke det skal komme københavnernes til gode, at vi har en stærk økonomi, hvem så. Man kan selvfølgelig godt forestille sig, regeringen ville kunne bruge pengene til skattelettelser til de rigeste eller mere krig i Irak, men københavnernes forekommer mere logisk.

Københavnerne fortjener en ren og grøn by, hvor man frit kan trække vejret, og hvor alle har muligheder for et godt liv uanset pengepung og hudfarve, og hvor respekt og tolerance går hånd i hånd med effektiv integration.

Verden fortjener et godt eksempel, og derfor så går SF til valg og selvfølgelig også til budgetforhandlinger for følgende temaer:

Vi skal stadig udvikle os som Europas miljøhovedstad. Vi skal sikre os, at vi har en by, som ikke kun for turister lever op til Wonderful Copenhagens motto om, at "Living is easy", og at mangfoldighed over alt i byen bliver betragtet som en styrke.

Vi går til valg, og vi går til budgetforhandlinger med en ambitiøs og langsigtet plan for, hvordan København skal udvikle sig på miljøområdet. Vi har opstillet vindmøllerne i Øresund, og man kan bade i havnen. Det viser, at det nytter at tro på mulighederne.

Men der er masser at tage fat på, hvis København skal erobre den grønne førertrøje. Vi fortjener en renere og mere grøn by, og vi skal satse på endnu mere forskning og udvikling af miljørigtig teknik. Ved at gå foran kan vi give et godt eksempel, vi kan være med til at sikre, at der også er en grøn og ren verden at give videre til vores oldebørn.

Sidste år var det store tema i budgettallerne London som foregangsland i forhold til trafik. Vi var alle sammen enige om, at når man i London – stort set var vi alle sammen enige – at når det i London kunne lade sig gøre at lægge begrænsninger på privatbilismen, så burde det også være muligt i København. Vi er ikke nået meget længere, der bliver spændt ben. Men vi skal blive ved med at tro på mulighederne.

Vi vil indføre bompeng eller kørselsafgifter, vi vil have reduceret biltrafikken, og indtægterne skal naturligvis gå til den kollektive trafik.

Hvorfor ikke turde tanken, at kollektiv trafik skulle være gratis. Igen, når vi har kigget på kollektiv trafik som gratis, har vi altid kun kigget på det som en udgift, hvad med de mange afledede goder, som vi ville have i denne by, hvis alle kunne bruge den kollektive trafik gratis.

Biltrafikken er det største miljøproblem, den skaber luftforurening, støj og usikkerhed for fodgængere og cyklisterne. Bilerne fylder for meget i gaderne, hvor der i stedet burde være plads til mennesker og handlende.

I en miljøhovedstad skal det være den moderne kollektive trafik, som er hurtig, komfortabel og gratis, det skal ikke være mere plads til bilerne.

Vi vil gøre Indre by og brokvartererne bilfri, metroen skal udbygges, men samtidig må der meget gerne udbygges med letbaner og mere miljøvenlige busser. De biler, som vi nødtvungent lader få lov til at blive, de kan komme ned i parkeringskældre, så der bliver bedre plads til cyklister og fodgængere.

Vi vil have boligområder uden støj og møg og med adgang til grønne områder. Der skal ske en genopretning af hele miljøet i København, som det nu er sket ved bl.a. Søerne. Vi har været meget glade for den måde, som de bevægelsesklare områder er skudt op i byen med den mulighed, som københavnernes får for at bevæge sig, for at røre sig, for at bruge byen på en anden måde.

Vi vil gerne have det udbygget endnu mere. Vi kunne godt tænke os at give børn og unge en mulighed for at dyrke idræt på en mere uforpligtende måde. Det er dyrt at have børn gående til idræt, men endnu mere dyrt når de bliver tykke og ubevægelige.

Vi vil gerne have, at man indførte et grønt kort, så børn kunne få mulighed for at shoppe gennem idrætslivet, indtil de besluttede sig.

Når jeg bare alene tænker på, hvor mange idrætsfaciliteter, mine egne børn kan finde på at gå til, og hvor kort tid de nogle gange varer, så er det altså vældigt vanskeligt og dyrt. Vi vil gerne åbne mu-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

ligheden for, at børn gratis og nemt kan få lov til at skifte mellem idrætsklubber, indtil de har fundet det, som de allerhelst vil.

Vi kunne godt tænke os, at København havde en hensigtserklæring om om nogle år at blive selvforsynende med vedvarende energi. Vi ser vindmøllerne, når man flyver ind over byen som det smukke vartegn. Men det kunne være rart, hvis vi også arbejdede på udnyttelse af jordvarme og få solceller på alle byens tage.

I første omgang synes vi, vi skal være ambitiøse og prøve at skabe en bydel, som er helt selvforsynende med vedvarende energi, ligesom alle kommunens institutioner skal forpligtes til kun at købe vedvarende energi.

Som miljøhovedstad skal vi gå forrest med kreativitet, nytænkning og udvikling af grøn teknologi, en måde at skabe dynamik, arbejdspladser og international opmærksomhed.

Vi fokuserer meget på de frie kreative zoner, men vi skal ikke lade os begrænse af at tænke, at kreative brancher kun er noget med design, men kreative brancher har i høj grad også noget at gøre med f.eks. miljøområdet.

Alle københavnere har ret og bør have mulighed for et godt liv uanset pengepung og hudfarve. For mig så har børn ikke farver, og derfor giver det heller ikke nogen mening at tale om sorte og hvide skoler, børn har egenskaber, og de skal have de bedste rammer for at udvikle de egenskaber.

Vi støtter i SF den københavnske model med frivillige forsøg, hvor man splitter børn, så man får en harmonisk skole. Vi støtter PISA-undersøgelsen og de resultater, vi forhåbentlig vil nå ad den vej.

København skal ikke være forbeholdt de rige, og vi skal blive endnu bedre til at række en hjælpende hånd til de mennesker, der har brug for det. Ingen fortjener at leve i afmagt, og ingen har glæde af en by med store sociale uligheder.

Alle taler om folkeskolen, måske bliver der talt for meget og gjort alt, alt for lidt, for vi har talt rigtig længe, men vi mangler stadig at indse, hvor mange penge der i virkeligheden skal sættes af, før vi først får aflivet de gamle landkort, de dårlige toiletforhold, de umotiverende legeomgivelser. Vi kender godt problemerne, de kan på ingen måde være nye, men det nytter ikke, vi bliver ved med at tale om det, hvis vi ikke viser villigheden til også at afsætte pengene.

Ligesom vi har talt om at give københavnere mulighed for, at alle får trådløst netværk. Ikke engang lærere på vores københavnske folkeskoler har alle muligheder for at bruge it. Der er masser at tage fat på. Ligesom vi er glade for vores økologiske skolemadsordning, men den burde være gratis.

Ingen københavnere fortjener at blive ladt i stikken, vi har råd til at tage os af de udstødte grupper og til at sikre alle et rimeligt eksistensgrundlag.

Vi vil modarbejde prostitution og sikre de prostituerede rehabiliteringsmuligheder. Vi kan ikke være bekendt at have så mange hjemløse, vi må udvikle boformer og levemuligheder, som sikrer alle en bedre tilværelse.

Vi vil bekæmpe skadevirkninger af narkomisbrug såvel for narkomanernes skyld som for de borgere, der generes af narkomisbrugets følgevirkninger.

Der skal være plads til forskellighed i København, det skaber liv og glæde og udvikling, det er det, der gør, at Wallpaper gider skrive om os, selv om det i virkeligheden ikke har den store værdi for københavnere, hvor mange priser man får.

Alle minoriteter skal behandles med respekt og værdighed uanset hudfarve, køn og seksuel orientering. Mangfoldighed gør livet sjovere som københavnere, og det er forudsætningen for, at vi kan holde liv i et spændende erhvervs- og kulturliv.

Vi vil have en solidarisk og forpligtende integrationspolitik, hvor vi inddrager og engagerer alle indvandrergupper. Vellykket integration er det bedste middel mod såvel fremmedhad som mod kriminalitet blandt indvandrere.

Vi er glade for det, der er sket på området, men det nytter ikke noget, hvis vi ikke har modet til at fortsætte.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

København skal være en by, hvor vi har en etnisk ligestilling og en kulturel valgfrihed. Byen er for længst blevet en sprudlende multikulturel cocktail, og når samfundet kræver, at alle borgere skal tage arbejde, uddannelse og deltage i fællesskabet, så skal alle byens borgere også have samme rettighed til f.eks. at dyrke deres religion og til at gå i byen fredag aften. Det handler både om retfærdighed og lige muligheder for alle.

Ligestillingen mellem kvinder og mænd er for SF mere end bare et ord. Typiske kvindefag i omsorgs- og uddannelsessektoren skal have et løft, det er altid der, hvor lønnen er lavest, men vi skal sætte ind med bedre barselsregler, efteruddannelse og bedre karrieremuligheder, større indflydelse på arbejdets tilrettelæggelse.

Hvorfor ikke turde med en nem og hurtig løsning, hvor vi sætter os den målsætning, at i denne periode skal vi sikre, at 50 pct. af alle ledende stillinger i kommunen bliver besat af kvinder.

SF er partiet, der har de langsigtede visioner om et bedre liv for mennesker, i dag og for fremtidige generationer. Vi håber at sætte handling bag ordene med dette budget.

I dag bader folk i havnen, selv om der var stor skepsis over for dette forslag, da vi fremsatte det for bare 5 år siden.

I dag er der med børneplanen skabt pladsgaranti. Vi har 4 ugers ventetidsgaranti til ældreboliger, og flere indvandrere er i denne periode kommet i beskæftigelse.

På mandag vil vores ordfører på de enkelte områder konkretisere, hvordan vi når at blive en mangfoldig storby præget af hensyn til mennesker og miljø. Det er ambitiøst, men vi tror, det er muligt.

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø**: Jeg vil da starte med at sige tak til de hidtidige talere, jeg synes, de alle har været værd at lytte til.

Jeg synes også, at de illustrerer, at vi deler os efter anskuelser, at der stadig væk er politiske holdninger, og at vi bestemt langt fra er ens i de forskellige partier. Men sådan er demokratiet, og det synes jeg da kun, at vi trods alt skal glæde os over, selv om der er nogle ting, vi ikke er enige i.

Jeg vil da lige hæfte mig bl.a. ved den sidste taler, Charlotte Wieth-Klitgaard. Aldrig har jeg dog hørt en tale, hvor så meget bliver foreslået skal være gratis, og der er jo ikke noget, der er gratis her i verden, pengene skal jo ind på en eller anden måde – jo, lommeuld måske – men ellers bortset fra det.

Overskriften for min tale det er mere politisk styring, det er i virkeligheden, hvad det Radikale Venstre har sat øverst på ønskelisten.

De store spørgsmål for København er nemlig, bliver København drevet ud fra principperne om faglig og økonomisk bæredygtighed? Er der i Københavns Kommune mindst muligt bureaukrati og tilpas få skranker? Har vi gjort op med gråzone-problematikken for at opnå større gennemsigtighed og mere borgerinddragelse? Er der en samlet prioritering og styring?

Lundgaards gennemgang af Københavns Kommunes forvaltningsstruktur åbenbarede vist for os alle sammen, at svaret er nej.

Den største udfordring for Københavns nye overborgmester bliver at få formuleret en vision og en sammenhængende politik for Københavns udvikling de næste 15-20 år. Gennem mine snart 16 år som medlem af Borgerrepræsentationen har jeg savnet en stærk overordnet politisk ledelse af kommunen.

Ikke dermed sagt, at der ikke er sket noget, som har været positivt, der har været fremgang, der er sket mange positive ting, men alt for meget har handlet om lappeløsninger og enkeltsager uden mål og med i de store linjer.

Så kære overborgmestercandidater, der er rigtig plads til at træde i karakter ved de kommende budgetforhandlinger og i de kommende år.

Når vi taler vision og udvikling, skal vi huske på, at København på én gang er hovedstad, international metropol, kongresby, eventby, teaterby, turistby, storby og rigets største provinsby.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

En samlet plan for København skal derfor hele kompasset rundt, lige fra byudvikling, opdyrkning af hovedstadens forsømte erhvervsliv til skarp fokus på de svage ældre, de hjemløse, narkomanerne, de psykisk syge og andre socialt udsatte. Der er efter Det Radikale Venstres opfattelse endnu lang vej til målet.

Men kommunalreformen er en passende anledning til selvransagelse, ligesom vi trods alt selv har taget et stort skridt på vejen, da vi for nylig vedtog at ændre Københavns Kommunes udvalgs- og forvaltningsstruktur.

Især ser jeg frem til opdelingen af FAU's ressortområde, så vi pr. 1. januar 2006 får ansvaret fordelt på tre udvalg: Et Socialudvalg, et Beskæftigelses- og Integrationsudvalg og et Børneudvalg. Det skal skabe større faglighed, det bør medføre mere gennemsigtighed og give borgerne bedre mulighed for at blive inddraget. Det er stærkt tiltrængt.

En kærkommen sidegevinst er, at ansvaret over for borgerne bliver klart placeret. Det er i dag temmelig uoverskueligt, hvad der foregår, og samtidig ukoordineret. Børneplanen har ganske vist sikret pasningsgaranti, men man bygger institutioner med den ene hånd og lukker andre med den anden.

Modet svigtede. Forud for beslutningen om en ny udvalgs- og forvaltningsstruktur havde vi en god diskussion blandt partierne i Borgerrepræsentationen, og så længe det handlede om udvalgenes fremtidige opgaver, kunne vi blive enige om det meste.

Men det ømmeste punkt forblev uberørt, nemlig det om den tværgående ledelse, sammenhængskraften, det fælles ansvar for kommunens langsigtede udvikling. Da det kom til stykket, svigtede modet hos de fleste, hvad kan jeg risikere at miste, hvis jeg begynder også at satse på sammenhængskraften. Det var nok måske det, den enkelte sagde til sig selv.

Resultatet blev i hvert fald, at der på dette, det allervigtigste punkt, ikke skete en formel opstramning. Det vil også i de kommende år være akilleshælen for København, at vi ikke greb muligheden og viste politisk vilje til at opstille spilleregler, der sikrer, at byen kan udvikle sig ud fra en langsigtet samlet strategi. Og uden tværgående styring af kommunen så vil vi fortsat også med den nye struktur være en kommune, der mangler sammenhængskraft, der har unødigt bureaukrati, der har snitfladeproblemer, manglende gennemsigtighed og dårlig udnyttelse af ressourcerne.

København har mange problemer, nogle af dem har allerede været trukket frem. Vi har verdens dyreste folkeskole, alligevel er vi den kommune i Danmark, hvor færrest unge får en ungdomsuddannelse.

Både mænd og kvinder lever i gennemsnit 5 år mindre end i resten af landet.

Næsten halvdelen af boligmassen er 2 værelser eller mindre.

Vi mangler en overordnet kollektiv og individuel trafikplanlægning.

Vi har flere ledige end resten af landet, og der er konstant i nærheden af 25.000 mellem 18-65 år på kontanthjælp, hvoraf mange er etniske minoriteter.

Flere flytter ud af byen end ind i byen, vi taler godt nok om, at byen bliver større, men det er faktisk, fordi der er flere fødsler i byen end dødsfald. Men hvis du kigger på flyttemønstrene, så flytter der flere ud af byen. Flere flytter til Malmø end den anden vej.

Især har vi svært ved at holde på de ressourcestærke familier med gode indtægter. Det kniber med at tiltrække nettoskatteydere, det har vi snakket om i mange år, de modne ægtepar fra omegnskommunerne, dem hvis børn er flyttet hjemmefra, dem der virkelig skæpper godt i kassen, de kommer ikke hertil. Vi satser på børnefamilierne og det er fint, men det koster for kommunekassen.

Det er lige før, jeg selv bliver trist til mode af at remse alle disse dårligheder op. Heldigvis er der mange huller i de sorte skyer over byen, der er meget, der lyser op.

Vi har en stor del af landets arbejdspladser. Vi har et mangfoldigt erhvervsliv, der tiltrækker veluddannede mennesker. Vores kommunikationsforbindelser til omverdenen er i top. Vi har en metro og kan glæde os til mere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Vi har mange uddannelsesinstitutioner i København, ja i hele Øresundsregionen, og de er vigtige aktiver i fremtidens videnssamfund.

Byen rummer utallige kulturelle tilbud og rummer markante historiske bygninger og anlæg. Derfor er den også en attraktiv turistby.

Opgaven for den nye overborgmester og det kommende BR bliver at arbejde med alle facetter af Københavns udvikling. Det skal ske i en dialog med københavnerne, så vi får udviklet vores demokrati, gerne med nye måder at inddrage borgerne på.

Og nu kommer det, som jeg ved, I sidder og venter på. Jeg aner en utålmodig trippen under bordene, måske ligefrem en nervøs spænding, hvad er det så Det Radikale Venstre vil?

Nok mangler der en samlet strategi for Københavns udvikling, men der er nogle pejlemærker, som er så klare, at de bør være retningsgivende for de forestående budgetforhandlinger.

Vi er bevidste om, at der vil ske mange omlægninger som følge af kommunalreformen og den nye struktur. Så selv om nogle investeringer kan virke fornuftige, så bør de udskydes, indtil der er overblik over opgaveløsningen i de nye enheder.

Jeg vil bl.a. derfor ikke kommentere HS' budget i aften. Det kan være vanskeligt at vurdere, hvor en økonomisk indsats vil gøre en forskel for københavneren. Men det skal også siges, vi drøfter meget gerne et løft til HS i de kommende budgetforhandlinger.

Men 7 temaer kan vi efter Det Radikale Venstres opfattelse ikke komme uden om i de kommende budgetforhandlinger, jeg har med vilje ikke sat tal på, tallene kommer, og de kommer til at hænge sammen, det vil jeg også godt love. De 7 temaer er it, folkeskole, ældreplan, de svage grupper, folkesundhed, det fysiske miljø og vedligeholdelse.

Jeg begynder fra en ende af med det første punkt, it. It-investeringer er en forudsætning for, at vi kan levere den rigtige ydelse til borgerne, at borgeren kan blive betjent hurtigt og kompetent, og at sagsbehandleren eller hjemmehjælperen kan arbejde professionelt og effektivt. It er fundamentet for borgernes elektroniske selvbetjening, it er nøglen til den ledelsesinformation, som embedsmænd og politikere i dag savner for at kunne udvikle København.

Vi har stærkt brug for en evalueringskultur, der bygger på facts, også her har vi brug for it. Vi skal systematisk kunne samle op på, hvad vores borgere og brugere siger om de kommunale ydelser, også her har vi brug for it.

Et selvstændigt mål for kommunalreformen er servicebutikker og digitale selvbetjeningsløsninger. Borgerne skal kun "ind ad én dør", når de skal have kontakt med det offentlige.

Statslige opgaver som pas, kørekort, ændring af skattekort m.v. kan placeres i servicecentrene. Det vil meget snart blive pinligt, hvis vores kommunale sagsbehandling ikke er digitaliseret.

Vi radikale lever med, at krav om it-investeringer er både usexet, at der ikke er stemmer i det, og at det lyder temmelig nørdet, for det er bydende nødvendigt for København at bruge tidssvarende redskaber i en kompleks offentlig administration - sexet eller ej. Så derfor er og bliver det en mærkesag.

Så er der folkeskolen, en god folkeskole er nok en mærkesag for os alle sammen. BR har vedtaget at gøre noget ved de problemer, som PISA-undersøgelsen afdækkede, men der er stadig behov for efteruddannelse, lederuddannelse, undervisningsmidler, skole-hjem-samarbejde og evaluerings- og testredskaber.

Det burde være muligt at drive en god skole inden for det nuværende budget. Det Radikale Venstre erkender dog, at omstilling koster penge, der er mange forsømmelser, der skal rettes op på, og vi er indstillet på, at kvaliteten i folkeskolen skal være et af hovedtemaerne i budgetforhandlingerne. Det inkluderer, udover det jeg har sagt, også inventar og indvendig vedligeholdelse, bl.a. er fagllokaler og toiletforhold fortsat stærkt kritisable.

Vi vil også gerne afsætte midler til tværfaglige teammedarbejdere på skolerne, så der etableres forbindelse til det sociale område.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Så er der ældreplanen. Sidste år gav budgetforliget et tiltrængt løft på ældreområdet, det var med særlig fokus på ombygning af 1.400 utidssvarende ældreboliger. Resten af Borgerrepræsentationen bakkede op om planen. Så naturligvis var det en del af forligsteksten, at ældreområdet igen i år skal på dagsordenen. Jeg vil vende tilbage på mandag med en konkretisering af behovet ældreområdet, og jeg vil sige, I kan godt allerede nu begynde at glæde jer.

Så er der de svage grupper, og det bliver lidt omfangsrigt. På familie- og arbejdsmarkedsforvaltningens område er der store kvalitetsproblemer, sagsbehandlingstiden er alt for lang. Vi har hørt om sagsbehandlere, der ekspederer sager uden at foretage en egentlig sagsbehandling, det er både kritisabelt og meget bekymrende. Det er medvirkende til, at de massive sociale problemer, som belaster mange københavnere, ikke afhjælpes. Det Radikale Venstre forventer, at den nye forvaltningsstruktur i kommunen vil betyde en bedre organisering.

Samtidigt ser vi frem til, at ombudsmanden nu vil følge området, og at der er lavet et kommissorium, der skal se på indsatsen på socialcentre og jobcentre i den nye struktur. Alt i alt er vi indstillet på at finde merudgifter i 2006 til flere sagsbehandlere.

Men vores velvilje til at sikre borgerne en ordentlig sagsbehandling her og nu betyder ikke nødvendigvis, at vi vil medvirke til et permanent rammeløft, vi savner et gennemarbejdet beslutningsgrundlag. Den dårlige sagsbehandling har ganske givet betydet, at mange nyttesløse foranstaltninger har været sat i værk, men også at undladessynder har kostet mange millioner.

Forholdene for de psykisk syge er også et tema, som vi lægger vægt på skal indgå i budgetforhandlingerne. Vi mangler behandlingspladser for psykisk syge unge, og har brug for en forstærket indsats over for psykisk syge med misbrug.

Så er jeg nået frem til folkesundheden. Må jeg minde om, at vi sidste år i budgetforliget traf nogle beslutninger på folkesundhedsområdet, nu ligger resultaterne på bordet. Der er udarbejdet en alkoholpolitisk handleplan, en HIV/AIDS-plan samt en motionshandleplan, som hedder "Byen i Bevægelse". Planerne indeholder konkrete forslag, som vil kunne forbedre københavnernes sundhed.

Generelt vil jeg gerne kvittere for resultatet af konstruktivt samarbejde mellem forvaltningerne, men en positiv holdning i de kommende budgetforhandlinger er en forudsætning for, at de gode intentioner kan føres ud i livet. Lige et par ord om de enkelte elementer.

Den alkoholpolitiske handleplan lægger op til en helhedsorienteret og koordineret indsats forvaltningerne imellem, og det er jo i sig selv enestående. Baggrunden er den uhyggelige, at en femtedel af alle voksne københavnere er påvirket af alkoholproblemer blandt familie og venner. Det har sin baggrund i, at hver 10. voksne københavnere drikker mere end de anbefalede maksimumgrænser for alkoholforbrug. Der er klart et behov for en styrket indsats.

Det er der også, når det gælder indsatsen mod HIV og AIDS. Ligesom vi bør sætte ind med forebyggende indsats mod osteoporose, det som i daglig tale kaldes knogleskørhed, og som ikke behøver være så invaliderende, som det er i dag.

Og så en konstatering. Vi vedtog sidste år, at der skulle laves en politik i alle forvaltningerne med overskriften "Byen i bevægelse". Men det har mærkværdigvis ikke sat sig synlige spor i budgettønskerne, så jeg tænker på, mon budskabet overhovedet er trængt ind på det politiske niveau.

Vi ved, at regelmæssig motion har en forebyggende og helbredende virkning på ikke mindre end 29 alvorlige sygdomme. Hvorfor er det f.eks. så kun sund mad, der bliver nævnt, når det handler om børns sundhed i daginstitutionerne? Viljen til at presse pædagoger til at udfordre børnene fysisk er åbenbart ikkeeksisterende, og det er synd for børnene.

Kun sundhedsforvaltningen har tilsyneladende reflekteret over, hvordan byens institutioner og indretning skal være for at fremme fysisk aktivitet hos københavnere fra vugge til krukke. Se nu at komme i gang.

Kommunalreformen indebærer, at al genoptræning og pleje, der ikke er led i sygehusindlæggelser, bliver en kommunal opgave ligesom ansvaret for forebyggelse og rehabilitering.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Sundhedscentre vil blive omdrejningspunkterne på området, de skal finansieres. Allerede i 2006 vil der være behov for etablering af 3-5 nye sundhedscentre rundt om i byen, så vi kan leve op til lovens krav pr. 1. januar 2007. Et af disse bør efter vores mening være et særligt sundhedscenter for etniske minoriteter.

Mit næstsidste punkt er det fysiske miljø. r om byens fysiske miljø. Byens dårlige renholdelsestilstand er det første, man bemærker, når man kommer udefra. Det hører jeg igen og igen både fra besøgende fra provinsen og fra udlandet, der er brug for en holdningsændring hos københavnere. Måske skal vi frem til, at henkastning af affald skal kunne straffes med en afgift, ligesom hvis der parkeres ulovligt.

Men der er især brug for en helt anderledes indsats fra kommunens side. Jeg vil foreslå, at der bliver foretaget en evaluering og benchmarking af renholdelse i de enkelte bydele, dette skal sammenholdes med ressourceindsatsen. Der skal udarbejdes en holdbar plan, og de nødvendige midler må reserveres.

Et naivt spørgsmål trænger sig på, hvorfor bruger man ikke renholdelse som beskæftigelsesprojekt med udgangspunkt i ledige, der bor i det pågældende område. Jeg har sagt det før, jeg kan ikke gentage det tit nok.

Lad mig nævne et andet område. Der er planer om over en længere årrække at støjsikre tusindvis af boliger, udgiften løber op i milliardklassen. Jeg vil endnu engang kraftigt opfordre til, at der sadles om, gør noget ved forureningskilden frem for at støjsikre boligen, bekæmp sygdommen i stedet for at behandle symptomerne.

Hvis trafikken var gravet ned under jorden ville støjproblemerne minimeres, for vi slipper jo nok ikke for bilerne, selv om en betalingsring og en langsgående havnetunnel, som er radikale mærkesager, ville afhjælpe en del af problemerne.

Et sundt og sikkert fysisk miljø skal være et gode for alle borgere, også de fysisk handicappede. Vi har en tilgængelighedsplan for bevægelsehæmmede, Det Radikale Venstre er indstillet på at bevillige den nødvendige økonomi, så vi kan føre planen ud i livet.

Og så til sidst vedligeholdelse. Jeg bruger med vilje udtrykket "vedligeholdelse", for vores ærinde gælder både vedligeholdelse af kompetence blandt medarbejderne og vedligeholdelse af bygninger. Begge dele er en del af kommunens kapital.

Vedligeholdelse af medarbejdernes kompetence betyder, at de er opdaterede på deres fagområder. Helt enkelt betyder det f.eks., at en sygeplejerske skal kunne udføre moderne sårpleje, og at en skolelærer skal kende og benytte de bedste metoder til indlæring. Brug af moderne hjælpemidler skal være en del af kompetencen, f.eks. nye plastre, it osv.

Ønsket om vedligeholdelse af ejendomme og idrætsanlæg, det tror jeg er det tema, vi alle er enige om, det kan ikke gå hurtigt nok med at få afhjulpet det efterslæb, der er nu. Så det er et tema, som vi vurderer ikke bliver svært at få sat på dagsordenen.

Langsigtede forlig flytter noget, det var det, jeg synes, vi også skal tænke på. Jeg vil se lidt frem, og det er det, jeg har gjort, men vi skal også se tilbage, hvad er det, der tæller, hvad er det der tonser.

Set i bakspejlet er det tydeligt, at det er de langsigtede forlig, der betyder noget. Jeg kan i al ubeskyldighed nævne mit eget initiativ om, at skatten skal holdes i ro, at der årligt skal afdrages 200 mio. kr. på gælden, og at der årligt skal omstilles for andre 200 mio. kr. Det var også det, som Søren nævnte, men det var rent faktisk fra Det Radikale Venstre, at det første initiativ kom.

Forliget fra dengang har betydet, at de årlige renteudgifter er faldet med mere end 300 mio. kr., penge der nu bliver brugt til bedre service. Og det har betydet, at København har kunnet bruge 1,2 mia. kr. til at omstille sig for.

I parentes bemærket er det til gengæld min opfattelse, at tiden nu er inde til at se på grundforudsætningerne for omstillingsbidraget. Det er langt fra sikkert, at det, der var den rigtige model år tilba-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

ge, stadig er den mest hensigtsmæssige i dag. Lige nu tages der for eksempel ikke hensyn til de regnskabsmæssige forskelle, der præger de enkelte forvaltninger.

Af andre langsigtede forlig kan jeg også nævne boligplanen, børneplanen og planen for ombygning af ældreboliger. Jeg nævner dem som eksempler på, at når der ligger en plan, der vel og mærke er finansieret, så sker der noget.

Men selv om disse store forlig har haft stor betydning, er de utilstrækkelige. Der har manglet, og der mangler stadig, som jeg indledningsvis sagde, en samlet strategi og prioritering. De fleste budgetforhandlinger er foregået som i en persisk tæppehandel, hvor alle har lagt deres udspil på bordet og så har truet med at gå. Helt rituelt ender det altid med et kompromis, der indeholder lidt af hvert fra de lange ønskelister.

Det vil jeg advare imod, fordi så er det jo en masse af de penge, der bliver brugt, som ikke kommer til at understøtte det, der er langsigtet.

Jeg vil tillige advare imod, at der går for meget valgkamp i de kommende budgetforhandlinger, at pengene ikke bliver omsat til små spektakulære ting.

I de seneste mange år har budgetforligene som nævnt ikke systematisk understøttet en planlagt og visionær langsigtet udvikling, men sådan bør det være, lad os gøre det bedre allerede fra nu af.

Det, som jeg har stået og sagt her, det skal betragtes som et udspil til de kommende budgetforhandlinger, der ligger ikke noget ultimatum. Vi håber på et bredt forlig, og vi ønsker som sagt, at der ikke går for meget valgkamp i de forhandlinger, der står lige foran os.

Mikkel Warming (Ø): København er en fantastisk by, levende, mangfoldig og uforudsigelig. Når det er godt at bo i vores by, så skyldes det de mennesker, som er her, københavnernes, de findes i utallige farver, holdninger og kulturer. At gå en tur i København er at få glimt fra hele verden.

Men når man går en tur, viser der sig desværre også mange ting, som kunne være bedre. Byen er slidt, veje, cykelstier og skoler bærer ofte præg af manglende vedligeholdelse. Når man går på havnefronten, så er der nok bade, men der er også kontorrædsler og dyre ejerboliger, der lukker københavnernes ude fra vandet.

I vores gader kommer der flere og flere biler med støj og møg, flere og flere biler, mens cyklisterne presses sammen på dårligt vedligeholdte cykelstier.

Vores byrum bliver koloniseret, overalt mødes vi med store og små reklamer, overalt får vi at vide, at vi skal købe noget. Skulle man slå op i en boligannonce, så kan man se, at 50 m² koster næsten 2 mio.

Vi oplever, at byen risikerer at miste sin mangfoldighed, bliver mere og mere ensartet. For de vanvittige boligpriser betyder, at det i højere grad bliver mennesker med høje indtægter eller forældre med friværddi, der kan finde en bolig. Det betyder en stille og rolig social udrensning af de fattigste københavnere.

Vi oplever, at det store flertal på rådhuset er enige grundlæggende om byens fremtid, vi skal ligne de andre storbyer. I jagten på at blive en storby lige som de andre så skal vi have de samme kulturbevidenheder, den samme musik, den samme arkitektur, de samme højhuse, den samme trafik og de samme reklamer. Flertallet vil en by for nogle andre end os der bor her. Og derfor fører de politik for nogle andre end københavnernes.

Vi vil en anden vej. Vi vil mangfoldighed. Det betyder første og fremmest, at der skal være plads til forskellige mennesker i København, og derfor skal det vanvittige boligmarked gøres billigere.

Mangfoldighed handler også om at der skal være arbejdspladser af mange forskellige slags. Mangfoldighed er også at tage et socialt ansvar. Storbyen tiltrækker og skaber sociale problemer. Men i stedet for at flytte problemer ud af byen eller ind i fængslerne, skal vi som mennesker og by tage ansvar for at hjælpe de mennesker, der har det dårligst, hvad enten men er hjemløs, narkoman eller det hele på en gang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Vi vil en by som er god at bo i for alle. Mange københavnere, der har behov for hjemmehjælp, har brug for støtte på deres lokalcenter, oplever i disse år, hvordan servicen løbende forringes. Hvordan der bliver mindre tid til det enkelte barn i børnehaver og folkeskoler.

Der skal gøres op med kassetænkning og vanetænkning. Hvorfor ikke ansætte de nødvendige pædagoger, lærere, hjemmehjælpere og socialrådgivere. Det er stort set gratis, hvis vi må bruge dagpenge og aktiveringspenge til at lave rigtige jobs med rigtig løn i stedet for at holde folk uden for arbejdsmarkedet og servicen i bund.

Budgettet for 2006 er et nedskæringsbudget, som det ligger nu. Hvis man tager sygehusene i HS med, så er der i det budgetforslag, vi behandler i dag, besparelser og forringelser på over 400 mio. kr. København har en markant negativ realvækst i det forelagte budgetforslag. Det betyder ringere hjemmehjælp, ringere integrationsindsats, dårligere folkeskoler, flere i gymnasieklasserne og huller i veje.

Hvordan kan det være, at København er i en situation, hvor servicen forringes, når nu økonomien er så sund og stabil, som overborgmesteren sagde i sin tale? Hvordan kan det så være, at budgettet fortsætter flere års forringelser?

Regeringen lægger unægtelig meget stramme bånd på kommunernes økonomi. Kommunerne har i år fået en ramme på lige præcis nul procent i vækst. Over halvdelen af de danske kommuner forventer at skulle skære ned på folkeskolen eller ældreområdet i et valgår.

Skattestoppet er jo nærmest bibelsk for de borgerlige. Det er nemlig skruet sådan sammen, at de, der har, skal mere gives. Derfor ser vi hvordan specielt boligejerne forgyldes af skattestoppet. Fastfrysningen af grundskyld og ejendomsværdiskatten betyder i København alene, at der er omfordelt 615 mio. kr., til boligejerne fra alle andre og særligt de mennesker, der har behov for kommunal hjælp og støtte. Det er tydeligt regeringens mål at øge de velstillede forbrug, på bekostning af f.eks. den kommunale service.

Så hvis byens skal være en by, som også er god at bo i for de ældre, som har behov for hjemmehjælp, for de som bliver syge, for børnene i daginstitutionerne og folkeskolerne, så skal finansministerens bånd på København brydes.

Men hele skylden ligger ikke på Christiansborg. Det er forunderligt at opleve, hvordan partier i denne forsamling, valgt som borgernes repræsentanter, hellere vil være nikkedukker for regeringen, hellere vil behage finansministeren, end tage det hverv de har alvorligt.

Vi har allerede hørt meget og vil høre om de store behov, byen har, for vedligeholdelse af byens rum, renovering af bygninger og idrætsanlæg, for massive investeringer i folkeskolerne, for anstændige forhold for de ældre. Hvorfor går forsamlingen så ikke i gang, hvorfor er det vigtigere at behage finansministeren end at føre politik for de mennesker, der bor i byen.

Den største udfordring, vi har, det er boligmarkedet, for der mangler boliger, boliger der er til at betale for de meget berømte almindelige mennesker med almindelig løn. For når 45 m² koster 1,7 mio. kr., så er det de mange, der bliver skåret af.

Men den vanvittige boligsituation i København er ikke kommet dumpende ned fra himlen. En af de vigtige grunde til miseren er den boligpolitik, som har været ført her i kommunen siden midten af halvfemserne. Med socialdemokraterne i spidsen, SF og de radikale i hånden, har et alt for stort flertal bevidst ønsket at ændre befolkningssammensætningen i København, gøre den alsidig, som man har kaldt det, altså få gode skatteborgere ind og de fattigste ud.

Det var hensigten i det boligpolitiske program, som man vedtog i 1995, og som blev bekræftet med strategiplanen i 2001 og fortsat med den plan, som man lige har sendt i høring for de næste 4 år.

Jeg forstår godt, at overborgmesteren udtrykte sin tak til sine boligvenner i SF, De Radikale og Dansk Folkeparti, jeres politik er jo lykkedes, København er ved at blive en by, hvor kun de der har penge har råd til at flytte til.

Hvis København om få år skal have den mangfoldighed, man i hvert fald verbalt fra denne ta-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

lerstol sætter så højt, så er det nødvendigt at ændre kurs med det samme, og derfor skal der bygges billige boliger.

Man har jo ikke kunnet undgå at bemærke, at den socialdemokratiske spidskandidat til kommunalvalget har fremsat et forslag om at bygge billige boliger, 5.000 boliger til 5.000 kr. om måneden, og den ide er vi med på.

Vi har måske ikke helt den samme tiltro til de private bygherrer, som Socialdemokraterne har, men når de nu kommer med noget nyt, nemlig en fornuftig boligpolitisk målsætning, så vil vi da gerne være med til at gennemføre den.

Derfor blev vi noget forundrede, da Socialdemokraterne her på Rådhuset ikke ville være med til at skrive deres eget forslag ind i den boligplan for de næste 4 år, der nu er sendt i høring. Hvorfor kunne man spørge, må der ikke ske noget som helst før efter valget, det undrer os.

For os skal der altså helst være sammenhæng mellem det, man siger uden for rådhuset, og det man gør på Rådhuset, for ord, der ikke følges af handling, er uvæsentlige.

Derfor vil vi igen i forbindelse med dette budget arbejde på at få sat gang i byggeri af billige boliger. Vi ser muligheden for at komme i gang med at bygge nye kommunale boliger, f.eks. lånefinansierede.

Det giver nok ikke penge i kassen på det korte sigt, men det er heller ikke meningen, det er en fornuftig og langsigtet investering i at få et bedre boligmarked, boliger, hvor huslejen bevidst sættes lavt. For det første for at skaffe boliger til bare nogle af de mange, der i dag ikke kan komme ind på markedet i København. For det andet for at prøve at presse priserne og derved forhåbentlig medvirke til, at markedet bremser bare en lille smule op.

En anden stor udfordring er de idrætsanlæg, skoler, plejehjem og andre kommunale bygninger, der i dag forfalder. Rapport efter rapport fortæller os det samme, anlæggene og bygningerne bliver ringere, og det bliver dyrere og dyrere år for år at renovere dem, fordi vedligeholdelsesrenten er så høj.

Det er simpel sund fornuft for alvor at sætte gang i vedligeholdelsen, dels for at skaffe ordentlige forhold for borgere, skoleelever og brugere, dels for at undgå at regningen bliver endnu større. Alle partier, kunne man også høre i dag og vil formentlig høre senere, har efterhånden overtaget det begreb, som Enhedslisten lancerede for en del år side, vedligeholdelsesgælden, at den kommunale bygningsmasse og dens manglende vedligeholdelse må sidestilles med pengegælden. Og vi ved, at renten på vedligeholdelsesgælden er væsentlig højere, end renten på pengegælden. Vi ved det alle, så nu må det være på tide at lægge rapporterne til side og komme i gang.

Mennesker skal også vedligeholdes og udvikles, kommunen er ikke god til at sikre de kommunalt ansatte ordentlig efteruddannelse. Som langsigtet mål, vi erkender, det ikke bliver her og nu, mener vi, at hver ansat i kommunen skal 2 ugers efteruddannelse om året. Det åbner også op for jobrotation og dermed få flere i arbejde.

Folkeskolen er en af samfundets livsnerver. Her får børn og unge mange af de færdigheder og kundskaber, som de kan bruge i deres liv, her udstikkes mange livsbaner. Derfor skal folkeskolen prioriteres. Vi vil også ligesom alle andre have landets bedste skole.

Men de seneste år er vilkårene faktisk blevet ringere. Selv om der investeres massivt i ny- og ombygning, så bliver rammerne for den daglige undervisning ringere. Hvert år bliver budgettet f.eks. lidt mindre, fordi man ikke prisfremskrifter fuldt. Hvert år får hver skole og fritidshjem lidt mindre på budgettet, hvert år skal man løbe lidt stærkere, hvert år skal man spare lidt mere. I længden er det uholdbart.

Hvis den københavnske folkeskole skal være landets bedste, og det skal den, så skal rammerne være i orden. Vi vil investere i en bedre folkeskole.

Vi er ikke tilfredse med standarden på de skolerne, vi er ikke tilfredse med det læseniveau, børnene i den københavnske PISA-undersøgelse demonstrerede, selv om det var lige så godt eller lige så skidt som i resten af landet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Til gengæld har rigtig mange københavnske politikere også demonstreret, at de i hvert fald ikke kan hverken læse eller forstå, når man ser på, hvordan den københavnske PISA-undersøgelse er blevet brugt. I stedet for at se på, hvordan de skoler, der bryder de sociale mønstre, positivt faktisk har gjort, så vælter det frem med forslag om kvoter, tvangsspredning, obligatoriske test og prøver i hver klasse kombineret med kanoner og morgensang.

De skoler, som ifølge PISA-undersøgelsen bryder de sociale mønstre og klarer sig bedre end gennemsnittet, satses på efteruddannelse af lærerne og har en stærk lokal evalueringskultur, altså hvor lærerne på skolen selv følger op og evaluerer eleverne, for at de kan blive bedre. Hvor man altså ikke bruger de allerede eksisterende standardtest, standardtestene betyder ifølge PISA-undersøgelsen ikke nogen positiv forskel.

I Enhedslisten tager vi PISA-undersøgelserne meget alvorligt. Vi vil bruge resultaterne til at gøre skolen bedre i stedet for at misbruge dem til at skabe panik som dække over de ideologiske og dybt reaktionære ændringer af folkeskolen, de borgerlige og desværre mange Socialdemokrater ønsker.

F.eks. virker det nu, som om Socialdemokraterne forsøger at overgå Venstre i, hvor mange obligatoriske læse- og sprogtest Københavns skoleelever skal udsættes for, det kan man i hvert fald læse i Berlingske Tidende.

Vi havde nu hellere set et udspil fra Socialdemokraterne, hvor de prøvede at overgå Venstre i at forlange tilstrækkelige midler til efteruddannelse af lærerne i dansk som andetsprog, midler til uddannelse af lærerne i læsevejledning og til at støtte de elever, som skolerne udmærket godt ved har sprog- og læseproblemer.

Skyldes test-konkurrencen, at det er billigere at markere sig skolepolitisk her end gennem forbedringer, for vi har jo før sommerferien herinde i denne sal set Socialdemokraterne demonstrere, at de nok vil Venstres sorte skole, men de vil ikke betale for den.

Vi har fremlagt en udviklingsplan for den københavnske folkeskole. Vi vil bruge min. 50 mio. kr. på at gøre de ting, som PISA-undersøgelsen fortæller os virker: efteruddannelse, udvikling af lokal evaluering, skabe mere tryghed og trivsel, styrke den pædagogiske ledelse ude på skolerne. Men den grundlæggende forudsætning er stadig væk, at de bevidstløse årlige nedskæringer stoppes.

Folkeskolen skal være et fællesskab, en skole for alle i lokalområdet. I flere bydele ser vi, ved vi, at skolerne er stærke og svage, eller som nogen har sagt heroppefra i dag, sorte og hvide. Opdelingen i stærke og svage er skadelig for integrationen, for sammenhængskraften i vores byer og skadelig for den enkelte elev. Fordi vi ved, og undersøgelser viser nemlig, at ressourcestærke elever i en klasse trækker de andre elever op, mens de ikke selv trækkes ned.

I stedet for at hetze børn fra etniske mindretal ved at udråbe dem til problemet og afskaffe deres frie skolevalg, vil vi skabe skoler, der er så gode, at de kan tiltrække alle elever i deres lokalområde, Københavnermodellen, det frivillige gode tilbud, som skal sikre at stærke og svage elever blandes, er nu gået i gang. Vi vil sætte endnu mere fart i projektet, så flere skoler, flere bydele, flere børn får tilbuddet.

Derfor vil vi også i dette budget slås for at skabe bedre rammer for folkeskolen. Vi håber, ikke mindst med de taler, der allerede har været, på bedre held end tidligere. Siden 1998 har Enhedslisten stillet forslag om forbedringer af folkeskolen på over 220 mio. kr., som er blevet stemt ned af Socialdemokraterne, af De Radikale, af De Konservative, af SF og mange gange også af Venstre. Folkeskolen er alt for vigtig til at blive offer for smarte reaktionære punchlines, som Venstre og Socialdemokraterne konkurrerer om i øjeblikket.

I de seneste år har vi oplevet et skred, et skred i normer og værdier, der findes snart ingen grænser for, hvad man kan sige og gøre, når det gælder etniske minoriteter. Grundlæggende borgerlige retsprincipper og lighedsprincipper forsvinder alt for ofte i debatten, når etniske minoriteter står for skud.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Et vigtigt kodeord for at få en bedre integration i København er respekt, respekt for det enkelte menneske i stedet for brutale generaliseringer.

Vi ved, at der er problemer rundt omkring i vores by, der findes boligområder med al for høj koncentration af mennesker med sociale problemer, mennesker uden arbejde.

Vi skal have et endnu stærkere fokus på at få folk, ikke mindst unge, i gang med arbejde eller uddannelse. Men når 11.000 unge på landsplan står uden praktikplads, er det desværre ofte også i København de tosprogede unge, der har de dårligste chancer for at komme i gang.

Kommunen kan faktisk gøre en forskel, hvis flertallet tør. Enhedslisten har foreslået som betingelse, når det gælder udbud af anlægsopgaver, indgåelse af indkøbsaftaler, at der oprettes praktikpladser, at kommunen selv opretter flere pladser. I halvandet år er det blevet syltet. Lad os dog komme i gang med at handle. Kun handling viser vejen ud af debat, hvis brutalitet er stigende i kølvandet på de forfærdelige terrorbomber i London.

Vi oplever, at byen slides ned, der er huller i vejene og cykelstierne. De nye byrum i kvarterløftsområderne får kritik for ikke at blive vedligeholdt godt nok. Samtidig kommer der nye veje, cykelstier og parker, i takt med udbygning af Ørestaden.

Blot for at give et par eksempler. Hvis serviceniveauet på veje og parker skal opretholdes, kræver det mindst 10 mio. kr., ellers skal der skæres igen, som der er blevet de seneste år, på renholdelse og vejvedligeholdelse.

Hvis vejvedligeholdelsen skal op på et niveau, som jeg tror, de fleste herinde vil være tilfredse med, Frederiksberg-niveauet f.eks., så koster det 21 mio. kr. om året i en årrække. Der ligger yderligere enorme behov for investeringer i veje, pladser og cykelstier.

Men det er nødvendigt at forbedre cyklisternes forhold først og fremmest her og nu. Mange cykelstier er fyldt op, og veje uden cykelstier er ofte meget besværlige og farlige at cykle på. Udover flere cykelstier så er det nødvendigt at udvide nogle af de mest befærdede cykelstier, vi ved, hvor de ligger, vi oplever dem hver morgen.

Endelig bør vi etablere deciderede cykelgader, f.eks. på Nørrebrogade, hvor kun kollektiv trafik og cykler skal kunne køre. Jeg håber da, at Socialdemokraterne mener deres nye cykelpolitik så meget, at de også vil gøre noget ved det i det budget, der ligger nu, i stedet for som med boligerne absolut at skulle vente til efter 15. november.

På miljøområdet er det største problem uden diskussion biltrafikken. Desværre har et flertal her på Rådhuset totalt givet op over for trafikstigningen. Et eksempel er den trafik og miljøplan, et flertal har vedtaget, en plan der giver flere biler i byen.

Et andet eksempel er det parkeringsforlig, som et andet, alt for bredt flertal har vedtaget, et forlig, der vil bygge tusinder af p-pladser i brokvartererne, et forlig, der med usvigelig sikkerhed henter flere biler ind i byen.

To tredjedele af de københavnske husstande har ikke bil, selv om det ikke virker sådan, når man følger med i den offentlige debat og følger debatten her i salen og prioriteringerne her i salen.

Cykeltrafikken stiger i København. Til gengæld rasler antallet af buspassagerer ned. Hvordan – det er udfordringen – får vi skabt bedre muligheder for cyklister, fodgængere og folk, der bruger den kollektive trafik, bedre mulighed for dem til at bevæge sig rundt, for det er den måde, langt de fleste københavnere transporterer sig på?

Samtidig er bedre forhold for busserne, cyklister og fodgængere centrale, hvis vi vil have flere til at lade være med at bruge bilen, og det vil vi, fordi biltrafikken støjer mere, forurener mere og fylder mere end alle andre transportformer.

For at få bilisterne over i den kollektive trafik og få midler til at gøre den kollektive trafik bare nogenlunde anstændig, jamen så skal indføres kørselsafgifter á la London hurtigst muligt. I London har det virket, biltrafikken er faldet, busserne er igen et alternativ.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Hvorfor er det så så umuligt at få Socialdemokraterne til faktisk at vedtage noget konkret om kørselsafgifter? Hvorfor skal der altid laves nye undersøgelser, hvorfor skal man altid have det nyeste teknologiske fix altid lige undersøges igen. Lad os dog komme i gang og sætte regeringen bare en smule under pres. Busserne er inde i en ond cirkel, dyrere og dårligere busser giver færre passagerer og flere biler.

Hovedstadens Udviklingsråd, hvis budget vi også behandler, har fået lov til at låne sig ud af sine økonomiske problemer, således at der ikke skulle komme flere nedskæringer. Det gør der bare alligevel. Taksterne stiger, og ude i horisonten lurer den næste store nedskæring i bustimerne, de handicappede, der faktisk bruger muligheden for handicapkørsel med HUR har fået en voldsom prisstigning.

Hvis alle de fine ord om en kollektiv trafik, som langt de fleste partier strør om sig med ved enhver given lejlighed, skal betyde noget, så skal vi bruge den mulighed, et budget trods alt er til at gøre den kollektive trafik bedre. Ja, det koster penge, og de må findes.

HUR er i øvrigt kendetegnet ved at leve i fortiden, eller er det også meget fremtiden, en socialdemokratisk fremtid de lever i. Her en man nemlig først folkepensionist, når man er 67, det er i hvert fald først på det tidspunkt, at man kan få et pensionistkort. I resten af samfundet er pensionsalderen ellers 65.

Vi synes, det er rimeligt, at HUR følger med tiden, og vi vil arbejde for, at i hvert fald de københavnske pensionister kan få pensionistkort, når de faktisk er pensionister.

Om vi vil have flere i biler i byen eller ej er et politik valg, om vi vil bruge byens rum til gavn for københavnernes er et politisk valg.

På mandag vil Enhedslistens ordførere gennemgå de forskellige sagsområder og derfor kun et par korte bemærkninger herom.

Strukturreformen vil fra 2007 lægge de københavnske sygehuse over i den nye hovedstadsregion. Som en særlig gave fra regeringen og Dansk Folkeparti starter hovedstadens sygehuse med et under-skud på en halv milliard, formentlig for at være sikker på at der bliver lukket endnu flere sygehuse i hovedstadsområdet.

HS' budgetforslag er endnu et nedskæringsbudget, over 130 mio. kr. spares. Der spares på somatikken og psykiatrien, og op mod 200 ansatte risikerer fyresedlen, hvis det budgetforslag går igennem. Det vil forringe københavnernes sygehuse – igen.

Vi vil et sygehusvæsen, vi kan være bekendt, også selv om det er nogle andres ansvar om halvandet år.

Vi har en unik situation i København, i modsætning til resten af landet falder antallet af ældre. Vi burde udnytte denne situation til at arbejde hen imod en ældreomsorg, man kan være stolt af, det kvalificerede personale er der. I stedet udsættes f.eks. hjemmehjælpen igen for nedskæringer, den enkelte ældre skal igen have mindre hjemmehjælp, mindre rengøring, en ny visitering af alle ældre med det ene formål at give den enkelte mindre hjælp og spare penge. Det er uværdigt.

Vi vil sætte det enkelte menneske i centrum, den enkelte ældre skal have i virkeligheden meget simple rettigheder, f.eks. spise den mad, de kan lide, føle sig velklædte og soignerede, bestemme egne tider og rutiner, komme ud, når man har lyst, kunne træffe andre mennesker, kunne købe tøj og ting efter egen smag, kunne komme i sin sædvanlige købmandsbutik, vælge hvordan man vil by. Kort sagt, blive behandlet som et menneske i stedet for som tal i et regneark. Ud fra disse rettigheder skal vi tilrettelægge hjemmehjælpen og plejehjemmene.

Som budgetforslaget ser ud i dag, går det den stik modsatte vej, afvikling i stedet for udvikling, de seneste års forringelser ser ud til at fortsætte, medmindre et nyt budgetflertal sætter sig igennem med en ny politik.

København mangler meget, hvis man skulle være Europas sociale hovedstad. Tværtimod glemmer vi i det store fokus på, hvad tingene koster, menneskene bag udgifterne. Det går måske bedre med arbejdsløsheden, københavnernes er blevet rigere gennemsnitligt, men der sker ikke grundlæggende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

forandringer for de borgere, der har brug for ekstra hjælp. Vi har ikke færre børn, der skal anbringes, færre psykisk syge, færre københavnere med misbrugsproblemerne.

Til gengæld har vi store besparelser på det sociale område i det her budgetforslag. Vi vil f.eks. ikke stå model til de forringelser, de forhold, der i dag er på lokalcentrene. Godt nok ser det ud til, at man lige har kunnet klare problemerne med at opfylde loven omkring de individuelle kontraktforløb. Men der er store problemer, der er dårligt arbejdsmiljø, der er alt for mange borgere, der ikke kan få den støtte og hjælp og behandling, de har krav på.

Vi vil ikke være med til at presse centrene med nye systemer, der ikke forbedrer arbejdsmiljøet og servicen. Vi forventer ikke, at de 11 mio. der er tale om, kan gøre det.

Til gengæld kunne man overveje, om et bedre arbejdsmiljø og mere i lønpenen til de socialrådgivere, som i dag føler sig tiltrukket af bedre arbejde og bedre løn alle andre steder end i København måske var en vej frem.

For de handicappede og psykisk syge er boligsituationen ikke væsentligt ændret, ventetiden på et botilbud er lang, og det bliver den ved med at være en del år endnu. Den såkaldte tryghedsplan giver nok flere boliger, men det er altså ret væsentligt, at boligerne er til at betale. Med planen kan borgerne i hvert fald være trygge ved en ting, ventetiden vil gennemsnitligt være 4 måneder, hvilket er lang tid at ligge i en hospitalsseng, eller hvor man nu opholder sig, mens man venter.

Der er besparelser over for de børnefamilier, der har særlige behov, samtidig med at vi ved, at behovet stiger i forhold til børn, unge og integration.

Og så banks taksterne eller i vejret, i første omgang på børnehaverne, i næste omgang for vuggestuer og dagpleje. Det er som om, at den vellykkede udbygning af daginstitutionerne gennem børneplanen betyder, at al tale om pædagogisk kvalitet, fastholdelse af fornuftige takster eller mindre takster i daginstitutionerne forsvinder.

Narkodebatten blusser hele tiden op her i byen, for vi har stadig store problemer. Fixerum er stadig en oplagt ting at få indført i København så hurtigt som muligt, det giver ro og rum for narkomanerne, det får dem væk fra gaderne, og først og fremmest giver det mulighed for at komme i dialog og få fat i dem, få dem sat i behandling.

Derfor skal den menneskefjendske regering og deres støtteparti, vi har, fortsat presses fra Rådhuset og på Christiansborg.

Men kommunen er også nødt til at overveje, om udslusningen efter behandling er god, er der for mange narkomaner, der falder tilbage. Her og nu har vi en forpligtigelse til at sikre bedre forhold, ikke mindst på Indre Vesterbro. Vi ønsker som andre, at der skal gøres en ekstra rengøringsindsats i kvarteret. Det koster penge, og de må findes i budgetforhandlingerne, så man kan komme i gang med det samme.

Den almindelige højredrejning, ikke mindst hos i Socialdemokratiet har slået igennem, og der er mindre og mindre tilbage af byens arvesølv, alt skal sælges, således også den offentlige forsyning.

Københavns Energi er blevet splittet op, og eldelen er solgt. Det gælder også for elnettet, den eneste forbindelse til strøm hos københavnere er nu ejet af DONG, som et flertal i Folketinget har erklæret at ville privatisere.

Salget blev vedtaget her i marts måned. Dagen inden salget var Socialdemokraterne, Radikale, Konservative, Dansk Folkeparti og alle enmandsgrupperne enige om at bruge indtægterne. Debatten dengang afslørede, hvad alle vel i grunden vidste, at den eneste begrundelse for at sælge var ønsket om penge i kassen, penge, man i stor stil har tænkt sig at forære til Thor Pedersen.

I tilgift vil man hjælpe ham med at opfylde valgløfter om skattelettelser til de rigeste. Ved at sælge til DONG bliver selskabet et kæmpe guldæg, som Thor Pedersen ikke har lagt skjul på, at han vil sælge, og det kan bruges til at finansiere mange huller med i finansloven.

Støj er et livsvilkår i en storby, men skal støjforurening være hverdag i byen? Ja, mener et flertal. Byens udbygning kræver nemlig, at der ikke kan laves nye retningslinjer for overholdelse af støjkræ-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

vene, og det bliver alt for dyrt at leve op til kravene, mente et flertal, da kommuneplanen blev sendt i høring.

For os er støj nok et livsvilkår, men støjforurening er et miljøproblem, som forringer livskvalitet og sundhed for københavnere. Derfor skal støjniveauet ned her i byen.

Vi vil skabe rum for mennesker udfoldelse. Byens puls er høj, der sker noget hele tiden. Men man skal huske på, at hvis man altid har meget høj puls, så får man en blodprop, og der skal også være plads til en pause.

Kulturpolitik i København handler om at sikre uforudsigelighed, udfordre den enkelte og samtidig give rum for en tænkepause for at fordybe sig i stort og småt fra kunststillinger til fodboldbaner.

Kulturpolitik i København handler ikke mindst om at sikre et byrum, hvor man kan færdes uden at få smidt reklamer i hovedet konstant. Vi har ret til, at byens offentlige rum er – offentligt og ikke foræret til private firmaer.

Kulturpolitik i København er at få renoveret de mange nedslidte anlæg og baner i stedet for hele tiden at finde på nye prestigeprojekter.

Kulturpolitik er, at biblioteker og medborgerhuse, hele basis for københavnernes mulighed for udfoldelse, bliver løftet og ikke beskåret, som de bliver i budgetforslaget.

Det er valgår, og alle kanonerne er kørt i stilling. I spillet om overborgmesterposten kastes alle kræfter ind, alle overgår hinanden i forslag og ideer om, hvordan tingene kan gøres bedre. Så kom dog i gang, hvorfor vente til næste år, hvis man er enig. Hvis alle er enige om, at der skal være bedre hjemmehjælp, så lad det ske nu. Hvis alle er enige om, at der skal bygges billige boliger, så lad os dog komme i gang med det samme.

Hvis alle er enige om, at cyklerne skal have bedre vilkår, hvad venter vi så på.

Hvis alle er enige om bedre renholdelse og bedre vedligeholdelse af byens veje, bygninger og idrætsanlæg, så er der jo ingen undskyldning for ikke at sætte de nødvendige midler af.

Hvis alle er enige om, at folkeskolen skal styrkes, så lad det ske.

Lad alle de fine ord sætte deres aftryk i virkelighedens verden, i det omfang man kan kalde budgettet for 2006 virkelighedens verden, så københavnere kan dømme, om de gode forslag er virkelighed eller valgflæsk.

Vi vil som sædvanlig fremlægge et finansieret budgetforslag, som tager fat på at gøre visioner til virkelighed. Men det kræver selvfølgelig, at Socialdemokrater og SF'ere har mod til at træde ud af det højrecirkus, de har deltaget i de seneste år, mod til at bryde regeringens snærende bånd, mod til at være et alternativ til de borgerliges nyliberale økonomiteorier og nationalkonservative tankegang, mod til at føre politik for københavnere.

Vi slås for en by, som er levende, mangfoldig og uforudsigelig. Mange af vores forslag kan karakteriseres som drømme, men vi ved, at drømme kan blive til virkelighed, for byen er skabt af mennesker, og mennesker kan gøre den bedre.

Budgettet for 2006 kan være et første skridt, hvis flertallet tør.

Mogens Lønborg (C): Så skal vi til det igen. For sidste gang i denne valgperiode tager vi nu hul på at fastlægge næste års budget for Københavns Kommune.

Vi kan passende starte med at konstatere, at vi har at gøre med et ganske stort fortagende, immervæk sådan i størrelsesordenen 30 mia.kr., penge, som kommer fra vores borgere, penge som vi faktisk tvinger dem til at betale, faktisk når vi vedtaget budgettet i oktober. Det sidste, vi gør, det er at regne skatteprocenten ud, og fra det sekund er samtlige skattebetalende borgere tvunget til at erlægge penge. Sådan skal det være, nuvel, men det må da stemme en til en vis ydmyghed, når vi 55 borgerrepræsentanter er blevet betroet den opgave at forvalte disse 30 mia. kr.

Derfor kan det være meget nyttigt lige indledningsvis at gøre sig nogle betragtninger af mere overordnet karakter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Der kan jeg godt sige fra Det Konservative Folkeparti, at der er ingen tvivl om, når vi kigger ud over vores by, at de grupper, der har højest prioritet overhovedet, det er de mennesker, som har vanskeligst ved at klare tilværelsen selv.

Det bør være en naturgiven ting for forsamlingen her, at dem der ikke kan klare tilværelsen selv, de kommer forrest i køen, de kommer foran de ressourcestærke mennesker, som nuvel, det kan være meget rart at få optimale pasningsforhold og alt muligt andet, nuvel, det er godt alt sammen, men ikke hvis de svageste medborgere står i kø for at få aflastningspladser, fordi man har handicappede børn, eller fordi man ikke kan få en beskyttet beskæftigelse osv. osv. De psykisk syge kunne man også nævne i denne forbindelse.

Så derfor er det vigtigt indledningsvis at slå fast, at vi Konservative har som helt afgørende prioritet, at de borgere, der vanskeligst kan klare sig selv, de skal stå forrest i køen.

Det er også vigtigt, når vi kigger på hele den her virksomhed, lige at gøre os klart, at vi skal passe på i vores iver for at ville afhjælpe menneskers problemer og gøre dem lykkelige, at vi ikke omklamrer dem, passiviserer dem, fratager civilsamfundet dets naturlige funktioner i en tyrkeretro på, at bare det offentlige, bare det kommunale system påtager sig opgaverne, så er alt godt.

Det er vigtigt, at vi styrker det frivillige arbejde, det frivillige sociale arbejde, det frivillige foreningsarbejde, for det er helt, helt afgørende for at fastholde sammenhængskraften i vores by. Uden et sådant engagement, så er byen og byens udvikling ikke bæredygtig.

Tilbage til budgettet. Ja, det er jo sådan lidt af en farce, at vi nu her er samlet, og pressen er kørt i stilling, og nu er det det helt store, og så er vi, når vi kigger på det, der er lagt op til her, så er det et udisponeret beløb på, ja egentlig 178 mio. kr., men når man så kigger lidt efter og får nogle korrektioner osv., så skrumper det og skrumper det. Så var det 130 mio. kr., og det er nok ikke ret meget mere end 100 mio. kr.

Tankevækkende, hvis man lægger sammen alle de mange ønsker, der er blevet udtalt fra talerstolen i dag. Der er ikke ret mange af de ønsker, der kan realiseres, medmindre man er klart til så at sige at knappe budgettet op igen og begynde at kigge på de ting, der allerede så at sige er lagt fast med henblik på at finde ud af, om der er nogle ting der, man godt kunne undvære, man godt kunne gøre mere effektivt og lave en egentlig omprioritering.

Det får en til naturligt at kigge på, jamen hvordan er det egentlig, at vi har indrettet vores kommune, vores virksomhed, drives den effektivt.

Jeg vil starte med at sige, inden jeg svarer på spørgsmålet, jeg vil starte med at sige noget positivt. Vi er utrolig glade for, at det lykkedes ved hårdt arbejde at få flertal for en budgetreform. Ikke en reform, der løser alle problemer i den første etape, det vil jeg skynde mig at sige, men med dette års budget er der lagt op til en reform, som alligevel betyder afgørende brud med den hidtidige måde at lægge budgetter på. Det er vi glade for, det vil vi gerne kvittere over for de partier, som står bag den her budgetmodel, den her budgetreform.

Men vi skal videre. Det der er helt, helt afgørende det er, når vi ser på en stor virksomhed som Københavns Kommune med 40.000-50.000 mennesker ansat, lidt afhængig af om man regner HS og kommunale fællesselskaber med, det helt, helt afgørende det er, at vi har en dynamisk virksomhed.

Når vi nu snakker om, at vi skal have en kreativ by, at det altså også gælder vores egen kommune, at kreativiteten får rum, at de kommunalt ansatte føler, at i deres arbejde har de mulighed for at udfolde deres kreativitet, at de ikke er bundet af stive regler eller belastet af den ressourcetænkning, som desværre præger meget af vores system og desværre også en hel del af de partier, som sidder her i salen, nemlig den holdning, at hvis man vil noget mere, ja, så må der også tilføres flere ressourcer sådan helt pr. automatik. Altså den holdning, hvor man næsten ikke kan forestille sig, at man med de samme ressourcer faktisk kan få noget mere, få noget mere ved at lave tingene bedre, smartere, not harder, but smarter, siger Avis, og det er det, der er nøglen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

For det der er helt afgørende, og det er vigtigt at understrege, så det ikke bliver misforstået, vores medarbejdere skal ikke presses. Når jeg taler om effektivisering, så er det ikke noget med, at tempoet skal op, noget med at sveden endnu mere skal frem på panden, det er slet ikke det, vi taler om. Vi tror ikke på, at borgerne får en bedre service, hvis medarbejderne sveder noget mere. Tværtimod tror vi på, at servicen bliver ringere.

Så det handler om at kigge ind i vores system og sikre, at effektivitet og kvalitetsudvikling er i højsædet.

Hvordan gør man så det, ja, vi har allerede med denne budgetreform taget skridt til at sikre en større gennemsigtighed, sikre at vi ved, hvad ting koster. Overhovedet det at få en prismekanisme, hvilket jo er kendetegnende for markedssystemet, som jo er fraværende ellers i det offentlige, det er en landvinding uden lige.

Men vi skal videre, vi skal så at sige bruge prismekanismerne til noget, og der er det jo helt, helt afgørende, jf. også ønsket om, at vores medarbejdere kan udfolde deres kreativitet ude i de mange institutioner, hvor de er ansat. For man må huske på, de fleste af vores medarbejdere er faktisk tilknyttet institutioner, store institutioner som HS, små institutioner som daginstitutioner og andre mindre institutioner, vi har.

Der er det helt, helt afgørende, at disse institutioner får råderum. Selvforvaltning er sådan set et mildt ord for det, vi egentlig ønsker, vi ønsker, at institutionerne så vidt muligt skal fungere, som om de var fuldstændig autonome, uafhængige. Det vil sige i realiteten fungerer, som om de var private.

Nuvel, ikke profitsøgende som de rigtige private er ude på markedet, men alligevel uafhængige i den forstand, at de leverer nogle ydelser. Priserne er kendt, priserne er kendt af os, der bevilger penge, og så skal kvaliteten af ydelserne defineres.

Så gælder det altså for institutionen om, når de får afregnet efter, hvor mange ydelser de leverer, så de selv fuldstændig frit kan finde ud af, hvordan de ydelser skal produceres, hvordan deres institution skal indrettes, hvordan stillingsannoncerne skal se ud. F.eks., at man ikke fra toppen af dette system skal pådutte vores institutioner en ganske bestemt måde at udforme stillingsannoncer.

Frit slag, bestyrelser, som også skal have retten til at ansætte institutionens ledere, det er det afgørende, fordi det er jo skatteborgerne, der betaler. Det vi til gengæld sikrer, at kvaliteten af ydelserne er i orden. Det gør vi dels ved, at vi kan føre tilsyn, men også ved at vi meget mere systematisk skal indføre brugertilfredshedsmålinger. Det bør være et fast element i hele vores opfølgingspraksis, vi har revision, vi har tilsyn, jamen det der er vigtigst at alt, når det kommer til stykket, det er sådan set, hvad brugerne mener om de ydelser, de får.

Derfor bliver vi nødt til i det videre arbejde med at reformere vores kommune, sørge for at undersøgelse af bruger- og tilfredshedsmålinger bliver en del af hele opfølgningsystemet.

I det videre arbejde, og som vi håber, der meget hurtigt kan skabes et flertal for nu i forbindelse med budgetforhandlingerne, det er, at filosofien i den nuværende budgetmodel så at sige bliver videreført til næste niveau, dvs. fra forvaltningen ud til institutionerne, sådan at vi afregner efter antal af ydelser.

Det sker i et vist omfang i forhold til nogle af vores institutioner, men ser man eksempelvis på dagpasningsområdet, så kan man konstatere, at prisen pr. ydelse er meget forskellige, afhængig af hvad det er for nogle institutioner.

Der er et stort arbejde, der forestår, før vi er så langt.

Så vil jeg godt lige sige omkring den økonomiske situation i byen, som den kommer til udtryk i budgettet her, at ja som sagt 30 mia. kr. Anlægsudgiften er egentlig ganske beskeden, 817 mio. kr., det er 2,7 pct. sådan rundt regnet af det samlede budget. Det kunne godt få en til lige sådan at blive en lille smule bekymret for, om vi nu også fremtidssikrer København nok ved, at en så stor del af budgettet er drift, og en relativt beskeden del er anlæg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Nu skal der laves meget om i forhold til det nuværende udkast, hvis det skal ændres markant, hvor meget vi kan nå i denne runde er svært at sige, men det er i hvert fald helt afgørende, at vi hele tiden løbende har fokus på, at anlæg og dermed også de større renoveringsopgaver bliver tilgodeset i langt større udstrækning, end tilfældet er i dag.

Jeg skal ikke sige så meget om boliger, det er der så mange, der siger noget om, og det er også vigtigt. Jeg kunne godt tænke mig at starte lige omkring det emne og sige, at det der i hvert fald er vigtigt omkring boligpolitikken det er, at vi som kommune sørger for, at de svageste medborgere har et ordentligt sted at bo.

Dem der bor i boliger, vi ejer, psykisk syge f.eks., skal de bo i store bocentre, altså i princippet burde det ikke være en uoverkommelig opgave at skaffe boliger i mindre enheder til 800 af vores medborgere. Når man i øvrigt ser på, hvor mange boliger der bliver bygget, så er det jo egentlig en fal-literklæring, at vores 800 psykisk syge, som grundet deres sygdom skal bo i en eller anden form for beskyttet enhed, at vi ikke kan finde bedre boforhold for dem, end de allerede har.

Så kan jeg ikke lade være med at undre mig lidt over mange, der taler om boliger, ikke mindst Mikkel Warming fra Enhedslisten, som jo gentagne gange siger, at vi skal have en by, hvor politibetjenten, sygeplejersken, almindelige mennesker har råd til at bo.

Jamen samtidig hører man jo, at vi har utrolig mange kontanthjælpsmodtagere i denne by. Jeg går ud fra, at de så også bor her. Vi har utroligt mange tosprogede på kontanthjælp, som ikke har store indkomster, som bor her. Jeg synes, man glemmer egentlig at forklare, hvordan kan det så være, de så kan bo her, når såkaldt almindelige mennesker med gode indkomster som sygeplejersker og politibetjente ikke kan bo her, de har ikke råd til det. Det illustrerer jo blot nogle fantastiske, fundamentale skævheder på hele vores boligmarked.

Trafik er der mange, der har talt om. Jeg skal ikke gøre det langt, blot konstatere, at vi Konservative stadig mener, at en videreudbygning af den kollektive trafik med metro er den rigtige løsning. Vi skal have mere metro, vi skal have cityringen, og det kan sådan set ikke gå stærkt nok. Selvfølgelig skal beslutningsgrundlaget være i orden, vi skal have sikre tal for, hvor dyrt det bliver, og når vi har den sikkerhed, så skal vi træffe beslutningerne, så vi kan komme i gang.

Hvad vi jo også er optaget af, og det kan ikke være nyt for nogen her, det er, at vi skal have fredeliggjort Indre By, ikke ved at lægge restriktioner for bilisterne, men ved at skabe nogle bedre trafikforbindelser, kort sagt ved at sikre, at der bliver en vejforbindelse fra Lyngbyvejen i nord til Amagermotorvejen i syd via en havnetunnel.

Det er påtrængende nødvendigt, der er talt og sagt meget om det, og jf. Mikkel Warmings retoriske spørgsmål fra talerstolen, hvis man er så enig, hvorfor så ikke komme i gang allerede nu. Det synes jeg var helt rigtigt, og jeg har da noteret mig, når jeg sådan har hørt meldingerne fra de forskellige partier, at der skulle være opbakning til, at vi kan komme i gang med dette så bydende nødvendige trafikprojekt.

For det vi også skal huske på det er, at får vi en havnetunnel, så får vi en markant aflastning af vores veje. Så er der altså også basis for sammenholdt med metrocityringen, at vi kan udvide den del af vejarealet, som vi i dag har, og som jo er en knap ressource til cyklisterne. Halvdelen af københavnernes cykler til og fra arbejde hver dag, lad os være ambitiøse og få det tal sat op. Det kan vi gøre ved at få noget af biltrafikken ledt andre steder hen eller over i metroen.

Fordi vi kan, og vi skal være stolte af, at København vel nok i europæisk sammenhæng er den mest cyklende by overhovedet.

Når vi snakker folkesundhed og alt muligt andet, så er det jo også en væsentlig ting at have fat i det.

Lad mig kigge lidt på de store serviceområder, som vi har. Der vil jeg starte med dagpasningsområdet, det er der jo mange, der er optaget af, og der er mange, der er stolte af, at vi nu kan tilbyde pasningsgaranti til alle forældre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Vi er i stand til at kunne tilbyde stort set hvad som helst når som helst. Om man reelt har behov eller ej, det er sådan set også lige meget, bare barnet har den rette alder, så kan man pege ud. Man skal have det helst meget tæt på, det er selvfølgelig også rart, det erkender jeg, det synes jeg er godt.

Men for at kunne have et sådant flot tilbud, så skal vi selvfølgelig have en overkapacitet, det er den pris, man må betale for en pasningsgaranti, udtalte Thor Grønlykke for ikke så længe siden i, jeg tror, det var i København. Det hørte vi ikke rigtig noget om, da børneplanen blev vedtaget, at der var sådan en pris.

Nu skal man så flytte lidt rundt, lukke institutioner ned og flytte rundt andre steder osv. til noget besvær for de forældre og børn, som sådan bliver flyttet rundt. Men i forsøget på at få den her fantastiske pasningsgaranti, jamen så er det prisen.

For at det ikke skal misforstås, vi er også positive overfor, at vi har pasningsgaranti, men der er ingen bestræbelser udfoldet i forbindelse med denne børneplan på at tænke i, hvordan kan vi bruge ressourcerne bedst muligt, ingenting overhovedet, ikke nogen overvejelser af betydning omkring at kigge på sæsonudsving og se, om man ikke kunne udjævne lidt, når vi nærmer os topbelastningen hen på forårsmånederne, om man ikke kunne ved at tænke ind, lave privat børnepasning i nogle måneder, inden barnet starter i vuggestue og den slags ting.

Jeg skal ikke komme ind på alle detaljerne, det hører ikke til i denne overordnede tale, men det viser bare, at på det område har det skullet gå, som borgmesteren for området jo så malende har sagt det så mange gange med slet skjult stolthed i stemmen "med turbofart". Med så meget turbofart, så man fuldstændig har kuldsejlet den her børneplan og overhovedet ikke har styr på, at man faktisk forbygger sig i mange af vores bydele. Det er der desværre så nogle, der må betale prisen for.

Jeg vil benytte lejligheden til her i dag også at fremhæve og stille det forslag, som vi konservative i efterhånden et par år, og som vi ikke er blevet mindre optaget af med tiden, tværtimod. Fra en helt uventet kant fik vi opbakning for vores tanker, det der er centralt i vores tanker det er, om ikke tiden er inde til ikke kun at tænke på pædagogerne og forældrene, for det er jo det, der ligger i børneplanen, skal vi huske på, det er først og fremmest de optimale forhold for forældrene til at komme af med deres børn, så de kan passe deres karriere. Fint nok, men nu giver arbejdsmarkedet i dag optimale muligheder for, at man faktisk godt kan være lidt fleksibel, at man faktisk godt kan arbejde derhjemme f.eks. om aftenen, når børnene sover.

Man har altså, i modsætning til industrisamfundet, i dag muligheder for både at kunne være karriereorienterede og så få mere tid sammen med sine børn. Den uventede opbakning kom faktisk fra et tidligere folketingsmedlem, fra et parti ingen kan beskyldes for at stå nært Det Konservative Folkeparti, Erik Sigsgaard, som jo hele sit liv har beskæftiget sig med børneområdet.

Han havde et oplæg i forbindelse med valgmodet engang i februar, og han lagde en simpel planche på et retorisk spørgsmål: Hvad er en god forælder? Og svaret kom prompte derefter, efter forsamlingen havde overvejet det lidt, så lagde han endnu en planche på, hvorpå der blot stod "Én der har tid til sit barn".

"Hvad er en god pædagog", "en der har tid til barnet og plads", føjede han til.

Så lagde han i øvrigt en tredje planche på, hvor han illustrerede, hvor meget tid barnet i løbet af en barndom var i et institutionsmiljø i 50'erne og 60'erne, 8.000 timer nåede Sigsgaard frem til. Hvor meget tid er barnet i sin samlede barndom i et institutionsmiljø væk fra forældrene, væk fra forældrenes mulighed for at præge, påvirke og opdrage barnet, 28.000 timer. Er det lykke for barnet, er det lykken, at barnet er så meget væk fra sine forældre. Jeg tror det ikke, vi tror det ikke.

Når vi nu har mulighederne for både at tilgodese forældrenes berettigede forventninger til, og begge forældre vil jeg godt understrege, mand som kvinde, berettigede forventninger til at have et job, et karrierejob også, jamen hvorfor så ikke udnytte den mulighed. Vores konkrete forslag er jo, giv et incitament, nøjes med en halvdags daginstitutionsplads, få den gratis. Familien sparer mange penge,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

og kommunen sparer endnu flere penge, 45.000 kr. pr. vuggestueplads for den familie, der vælger den her ordning. Det giver mange penge, når man samler det op.

Så kan det være, nogen af salens mange ønsker, der er kommet frem i dag, kan finansieres.

Et andet område, som mange også er optaget af, som vi ikke mindst er optaget af, det er skolen. Der lyder jo ofte den sædvanlige sådan logik, skolen er forsømt, det fungerer ikke godt nok. Løsningen, den nemme, enkle, flere ressourcer.

Enhedslisten er jo det parti, som mestrer den kunst mest af alle bare at sige flere ressourcer. Desværre sad jeg ikke og talte op, hvor mange gange Mikkel Warming brugte udtrykket nedskæringer, besparelser, det tror jeg, jeg vil gøre næste gang. Men de ord bliver altså brugt rigtig mange gange.

Nuvel, der er sikkert brug for her og nu nogle ressourcer til renovering af bygninger, til anskaffelse af undervisningsmaterialer. Men igen vi bliver nødt til at kigge på, hvor meget vi får for pengene, hvad vi får for pengene. Verdens dyreste folkeskole er bestemt ikke den bedste. Det faglige niveau er virkelig katastrofalt i forhold til, hvor mange penge vi bruger i forhold til, hvor megen snak der i øvrigt også er omkring det.

Vi har sagt det før, og det kan godt i nogles ører lyde som lidt gammeldags, men man kan også lægge nogle nye ord ind, og så lyder det måske ikke så gammeldags, ved at sige, jamen det gælder om kvaliteten frem for kvantitet. Det gælder ikke om antallet af undervisningstimer så meget som kvaliteten i undervisningstiden.

Jeg tror, mange vil give mig ret i, at i mange af undervisningstimerne rundt omkring i de københavnske skoler sker der afbrydelser. Ikke en enkelt gang, ikke to gange i løbet af en lektion, utælleligt mange gange i løbet af en lektion sker der afbrydelser til stor frustration for lærere, for elever, ikke mindst de svage elever og klart med det resultat, at indlæringen ikke er optimal.

Derfor er det vigtigt, og derfor kan vi også kun hilse de tiltag, der er kommet fra Christiansborg på det område, velkomment, nemlig at finde frem til måder, hvorpå man kan skabe mere ro i klassen for nu at sige det meget simpelt og enkelt.

Jeg bliver også nødt til omkring skolen at pege på, det er jo en folkeskole, og i ordet folkeskole ligger også, at den skal være for alle. Folkeskolen, som den er indrettet i dag, bygger på en tankegang om, at børnene stort set er ens, o.k. der er nogle, der starter lidt dårligere end andre, men hvis man så interesserer sig for dem og ikke så meget for de andre, så henter de det nok, de henter det nok.

Det kræver så, at de med de bedste forudsætninger bliver passiviseret lidt. Hvad har man egentlig at byde en elev, der starter i 1. klasse, og som har læst 5 Jan-bøger og en række andre børnebogsklassikere. Ja, svaret er enkelt, man byder det barn at starte med at lære bogstaverne, det er det tilbud, man byder dem. Det er det, vores 1. klasses elever får at vide, de skal gøre.

Endnu er de vældig indlæringsivrige, så derfor vil man også opleve et barn, der har læst alle de her bøger, komme hjem sådan 3-4 uger efter og får spørgsmålet, "hvad har I så lært?" "syv bogstaver", vældig stolt og glad, og kan nævne alle syv og går derefter ned på sit værelse og læser sine bøger. Det er det, man byder de bedst begavede elever, vores talentmasse, dem vi skal udvikle, så vi kan overleve, så vores erhvervs politik hænger sammen. Der bliver sagt så meget med, at byen skal hænge sammen, men det er det, vi byder.

Jeg kan ikke lade være at nævne, at jeg for 4 år siden stillede det samme spørgsmål, hvad byder vi dem, hvad skal vi byde dem. Det var ude i Grøndalscentret, det var sådan ca. på det her tidspunkt, lidt senere, tættere på kommunalvalget, hvad byder vi de her begavede elever.

Nu var det så heldigt, at i et panel, der sad vores uddannelses- og ungdomsborgmester, og han gik op, og så sagde han meget ligeud: Vi stikker dem en guitar. Vi stikker dem en guitar. Det var uddannelses- og ungdomsborgmesterens opskrift på, hvordan man også kan aktivere og stimulere de bedst begavede børn, de skal bare have en guitar.

Det er altså tyndt, helt ærligt. Det er ikke den måde, vi udnytter og udvikler vores talentmasse, de børn kommer da til at kede sig. Tænk hvis samme uddannelses- og ungdomsborgmester valgte at gå på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

et aftenskolekursus i et eller andet sprog, hvor han var på niveau 5, og han blev sat på niveau 1. Hvor mange aftener tror I, han dukkede op? En måske, så var det slut, tidsspilde, lad mig komme hjem, jeg spilder min tid aften efter aften. Men det er det, vi sætter vores børn til. Tænk lige over det, det er lige nøjagtigt det, der sker.

I bedste fald bliver de bare lidt sløve, i værste fald bliver de adfærdsvanskelige, og hvad de i hvert fald ikke lærer i skolen, det er glæden ved at lære, det er glæden ved at se, at gør man en indsats, anstrenger man sig til det yderste, så knækker man nødderne, så får man den glæde. Det er lige præcis det, man skal leve på resten af sit liv, ikke så meget den konkrete indlæring, men glæden ved at en indsats belønnes med et resultat, man opnår. Det giver man ikke vores talentfulde børn i skolen i dag.

Derfor bliver vi nødt til at fjerne alle hellige køer og tabuer omkring de her ting og jantelov og alt muligt andet og se at komme i gang med også at lade folkeskolen være en folkeskole, der giver udfordringer for de stærkeste elever.

HS, 10 år har HS levet, 10 år har HS været udsat for sparekniven. Nuvel, udgangspunktet var sådan, at der var al mulig grund til at kræve effektiviseringer.

i de samme 10 år kan man ikke just sige, at de andre dele af vores system har været udsat for det samme, langt fra. Altså jeg tør slet ikke tænke på, hvad der var sket med pædagogerne og lærerne og alt muligt andet, hvis de havde været udsat for det, HS er blevet udsat for igennem de her år.

HS og personalet i HS har faktisk utrolig loyalt gået med i de her omstillinger og besparelser, det må man sige, imponerende vil jeg godt sige her fra denne talerstol, når man tænker på de voldsomme dramatiske omlægninger. Der er ikke noget med, at man ikke er omstillingsparat, det er man simpelt hen nødt til, hvis man skal fungere i det system.

Hvad er det så, vi gør, hvad er det så, vi gjorde sidste år, vi skærer yderligere, vi skærer yderligere. Der er mange tekniske grunde til, at HS på en eller anden måde i hele udgangspunktet bliver skævt fordelt, fordi her i systemet får man rullet alle budgetterne helt maksimalt op, PL og demografi og alt muligt, kører det herop. HS har bare et problem med statstilskuddet, der har været under aftrapning, og det giver lige præcis den her ubalance, og det kan vi ikke være bekendt.

Selv om vi skal aflevere HS i 2007, så skylder vi altså de syge borgere en god behandling, vi skylder personalet i HS, at vi tilgodeser dem.

Så derfor bliver det et krav fra os i forbindelse med de kommende budgetforhandlinger, at vi – jeg ved godt, der er ikke mange penge i udgangspunktet, men så må vi finde dem ved at gå ind i nogle andre steder - vi skal sikre, at HS får bedre forhold.

Ældreområdet tilsvarende, demografien tilsiger modsat resten af landet, at vi skal reducere, det gør vi også. Men den tilsiger jo ikke, at vi skal serviceforringe, det er jo ikke meningen, fordi vi har en demografisk tilpasning i nedadgående retning, så ligger der jo ikke i det, at vi skal forringe servicen for vores ældre, så skal vi ikke pludselig skære rengøringen ned til hver 3. uge, og den personlige hygiejne osv. Selvfølgelig skal vi ikke det.

Hvis vi skulle noget, så skulle vi da gå den anden vej, men det er det, der desværre er lagt op til. Nu har jeg så konstateret, at der nok forhåbentlig alligevel er en vilje til at se på de ting, det skylder vi vores ældre medborgere. De skal ikke stå model til det. Vi kan ikke gå ud og fortælle dem, at på nogle områder så har vi så luksusforhold, som jeg også har beskrevet her i dag og mange gange fra denne talerstol, og så samtidig så byder vi dem de forhold.

De råber måske ikke så højt, selv om deres organisation efterhånden er ved at finde ud af, at gennem godt effektivt lobbyarbejde, så kan de faktisk godt præge de politiske beslutninger herinde i salen.

Integration. Vi har haft mange debatter omkring det emne her i dag. Jeg vil bare sige et par ganske få ting, og det er, at når vi tager det ind i en budgetsammenhæng, så ligger der næsten implicit, hvor mange penge skal vi så sætte af til det.

Lidt provokerende kunne jeg godt have lyst til at sige, hvor stort et minus skal der stå ud for den post i vores budgetoversigter, fordi man kunne godt forestille sig, det ligger i hvert fald ikke fjernt hos

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

---

os Konservative, at vi måske bruger for mange penge, at vi stiller for få krav til de tosprogede, øser dem med penge, med projekter. Eller med en snedig pengemaskine-mekanisme, som man har udviklet i U&U, hvor man automatisk udløser, hvis man har en tosproget, der melder sig ind i en skole, så udløser det dobbelt så mange ressourcer, som hvis det var en ikketosproget. Det er jo snedigt.

Specielt fordi den overhovedet ikke tager hensyn til, om den pågældende tosprogede er fuldt integreret eller ej. Heldigvis kender vi mange tosprogede, der er fuldstændig integreret i det danske samfund, som ikke overhovedet kræver flere ressourcer end gammeldanskerne. Alligevel pling, så ryger pengene ud, så vi i dag må konstatere, at det koster det dobbelte, det dobbelte at undervise en tosproget i forhold til en dansker. Det er ikke nødvendigt, kære venner, det er ikke nødvendigt.

Når så dertil kommer, at vi ikke har ordentlige lokaler, bygninger og undervisningsmaterialer, det er simpelt hen pinligt, det er simpelt hen pinligt, og tiden er inde til, at vi får den mekanisme for alvor afsløret og finder ud af, hvordan vi så, for nuvel naturligvis skal vi sikre, at de ekstra opgaver, vi pålægger vores lærere ude i skolerne i forbindelse med tosprogede, at de skal honoreres, naturligvis skal de det.

Men sådan en snedig automatik går vi ikke med til.

Så må integrationspolitikken i øvrigt fuldstændig lægges om, nøgleordet er krav og også sanktioner, fordi heldigvis få, som ikke forstår at leve op til og indfri de krav, jamen så må det også koste, og der tænker jeg ikke mindst på de familier, som f.eks. ikke helt kan finde ud af, hvornår skoleåret begynder.

Altså helt ærligt, så er man langt ude, det er en uansvarlighed over for skole, over for det samfund, man ønsker at blive integreret i, ja man måske næsten kræver at blive integreret i, som man måske oven i købet ikke synes gør nok. Så udebliver man bare fra skolen, det kan ikke være rigtigt.

Det er vel ikke det, når man fra så mange sider lovpriser mangfoldigheden, så er det vel ikke lige præcis det, man lovpriser, det håber jeg i hvert fald ikke.

Jeg skal til at runde af, og jeg vil sige, at der er jo en uendelig liste af områder her, når det gælder, hvad vi ikke gør godt nok i Københavns Kommune. Må jeg minde om, at det kan ikke nytte noget at bygge veje, idrætsfaciliteter og så ikke holde dem ved lige, det kan ikke nytte noget.

Altså overført på en husstand, man bygger en tilbygning, eller man bygger sit hus, så går der 10 år, og så kan naboerne se ind, hvordan det hele hænger i laser. Hvad er det for et image, man får, hvis ikke man har sat penge af til at vedligeholde sit hus, det er faktisk tilstanden, ikke kun i København, vil jeg skynde mig at sige, mange steder i den offentlige sektor. Så det er naturligvis områder, vi også bliver nødt til at tilgodese.

Jeg vil som det sidste, når det gælder spørgsmål om at finde nogle flere penge, godt præsentere den ide, vi flere gange har nævnt, nemlig at vi laver en ny fremskrivning af rammerne, baseret på en prisregulering eller en inflationssikring, men ikke en lønregulering.

Det lyder teknisk, det der ligger i det, det er at sige, når der er en reallønsudvikling, der er positiv, hvad enten det er offentligt eller ansatte medarbejdere, jamen det der ligger til grund for den, det er, at man har øget produktionen eller produktiviteten. Vi bliver jo ikke rigere ellers, hvis ikke det er, fordi vi producerer noget mere. Den mekanisme er så at sige pr. automatik en del af markedsmekanismen.

Men den er så sandelig ikke en automatik i det offentlige system, for der regulerer man rask væk op med lønnen og dermed stiller man implicit ikke noget krav til produktivitetstigninger.

Derfor, og jeg har bedt økonomiforvaltningen, jeg har ikke fået tallene endnu, at regne igennem, hvor mange penge vi kan hente på den konto ved, at vi kun nøjes med at inflationssikre og dermed i realiteten siger, o.k. der ligger et produktivetskrav måske 1-1½ pct., dvs. i stedet for at have 100 mand til at løfte en opgave, så skal man bruge 98½, måske 99. O.k. det kan måske godt lade sig gøre, hvis man lige er lidt kreativ. Det er jo det, vi også skal have ind i den offentlige sektor i en kommune, kreativiteten skal blomstre, så er jeg også sikker på, at man kan finde ud af at ændre lidt på måden at indrette sig på, så man også kan klare opgaverne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Til sidst vil jeg sige, at vi ser frem til budgetforhandlingerne, det er jo smuler, som de ligger nu, der skal fordeles. Men vi vil meget gerne bidrage til at se bredere på det, og det vil sige altså også bidrage til at knappe op nogle af de områder, der allerede er lagt fast, fordi der er som sagt nogle områder af helt vital karakter, som vi bliver nødt til at tilgodese.

Karin Storgaard (O): Der skal ikke være nogen tvivl om, at København, vores by, er en dejlig by, og der er sket en kæmpeudvikling i de seneste år.

Det har ført til flere aktiviteter, flere boliger, flere mennesker, flere aktiviteter og mere liv i byen. En rigtig dejlig by, det kan man jo overbevise sig om, når man går en tur i byen.

Så har vi også været så heldige at blive præmieret som årets europæiske by her i sommer. Det er rigtig fornemt.

Nogle af nøgleordene i overborgmesterens tale er positiv udvikling, vision og vilje.

Jeg tænker lidt over, om overborgmesterens tale i år adskiller sig fra andre lignende taler af en anden overborgmester. Det gør den efter Dansk Folkepartis opfattelse ikke, den var måske lidt længere i år, men indholdet er vel nogenlunde det samme med alle de gode ting, der er i København, og synes vi, man går lidt let hen over de ting, der er problemer med.

Sidste år sagde jeg, at overborgmesterens tale var en afslutningstale, det var den så. I år behøver jeg ikke gætte, for da ved vi, at den nuværende overborgmester ikke stiller op igen. Om det samtidig er en afslutning på Socialdemokraternes styring af København vil så vise sig.

Budgettet har 3 forudsætninger. Det er uændret skatteprocent, fortsat afvikling af gælden og omstillingsbidrag. Så nævnes der, og det er jo ganske rigtigt, at i 2006 er der et udgiftspres, og så nævnes der en hel række områder, bl.a. vedligeholdelse af idrætsanlæg og ejendomme, hjemmeplejeplan, døgnanbringelse osv. osv.

Omstillingspuljen slæber vi også rundt med i 2006. Vi har stadig væk den holdning, at man her siger, tag med den ene hånd og giv med den anden. Den pulje har vi haft siden 1998, det er ikke Dansk Folkepartis kop te, selv om vi har sagt ja, vi så gerne, at vi gjorde det på en anden led.

Overborgmesteren taler om stærkt politisk lederskab. Det er vi ikke helt enige i. Er det et stærkt politisk lederskab, at afholde mange møder med budgetkredsen året igennem uden information af mindretallet i Borgerrepræsentationen og heller ikke lydhørhed for andre end budgetaftalekredsen.

Vi har fået at vide, at der var 178 mio. kr. i forhandlingspuljen, men i dag kan vi så erfare i avisen, at nu er den pludselig dalet med omkring 44 mio., så vi er nede på 133 mio. kr. Det er jo ikke meget at gøre godt med til alle de ting, vi gerne vil have her i byen.

Hvordan er det opstået, ja, jeg ved det ikke, det må være en fejl hos overborgmesterens regnedrenge, ellers ved jeg ikke, hvad der er sket.

Dansk Folkeparti har mange ønsker også til dette års budget. Et af dem er servicebusser. Vi håber, at der kan blive enighed om en servicebusordning i København, et ønske, vi har fremsat første gang i 2002.

Økonomiforvaltningen har ved sidste behandling af sagen ændret forslaget, da der ikke længere er brug for en forsøgsordning. Det er vi enige i, fordi Frederiksberg har jo haft en ordning længe, og der har man allerede draget erfaringer. Man har også udregnet prisen for ordningen, og det lød ikke, som om det var hverken afskrækkende eller andet.

Det lød også, som om der var opbakning til forslaget, som et af de forslag, der i hvert fald skal behandles ved budgetforhandlingerne. Jeg syntes nu ikke, jeg hørte overborgmesteren sige noget om emnet i sin budgettale, men det håber jeg, at andre gør.

Når vi går ind og ser på boligpolitikken, så er Dansk Folkeparti jo været med i den boligpolitiske aftalekreds, og vi har igennem flere år været med til, at vi fik forskellige boliger, og der var gang i byggeriet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Igennem de sidste to år, har Dansk Folkeparti ikke undladt at gøre opmærksom på de høje boligpriser, som vi ikke kan acceptere. Der skal også være boliger til penge, som almindelige lønmodtagere kan betale. Ellers så sker der det, at så flytter nogle af børnefamilierne ud af byen, og statistikken siger, at de, der flytter ud, har større indkomst, end dem, der flytter ind. Det kan være et problem.

Familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen skal bidrage med 70 mio. til omstillingspuljen, det er jo en stor slat penge. Heraf går alene 25 mio. til vippeordningsmodellen og 6,7 mio. fra nedlæggelse af pladser.

Så har vi den store 2 milliarders plan, børneplanen, den er så godt som opfyldt, der er i princippet pladsgaranti.

Alligevel er der stadig byggeri af nye pladser, til trods for tomme institutionspladser rundt omkring i byen. Til stor undren for flere forældre er forvaltningen enkelte steder begyndt at nedlægge bestående pladser til fordel for nye pladser, det lyder fuldstændig absurd.

Vi så hellere, man brugte pengene inden for andre områder i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen.

Vi er enige i, der skal være en bedre kapacitetsudnyttelse af pladserne, men ikke i tomme pladser en del af året eller næsten i hele året. Det står der noget om ydelseskataloget.

Hvem er det, der betaler for det, jamen det er borgerne, der kommer til at betale for de tomme pladser. Det er vi i Dansk Folkeparti ikke tilhængere af.

Vi synes måske også, at prisen for pasningstilbud er i overkanten, også når vi sammenligner også med andre. Godt nok er vi ikke de dyreste, men alligevel er det ikke i overkanten?

Det kan vi så se når vi går ind og ser på 5-byerne, også selv om, der er faktorer, der ikke er taget højde for.

Sidste år talte jeg noget om, at vi havde 9 forskellige slags dagpasningstilbud. Hvis vi stadig væk har dette, det er jeg sådan lidt usikker på, men det kunne jeg godt tænke mig, at vi stadig væk har, så synes jeg, det måske var en ide at gå ind og ændre lidt på det. Er det rimeligt, at vi har så mange forskellige tilbud, der er jo nogle af pasningerne, der ikke er så godt besøgt.

Det kan man selvfølgelig regulere på en eller anden led, men jeg synes, man skulle gå ind og se lidt nærmere på det.

I forbindelse med budget 2005 fremgik det, at udgiftsbehovet for børnefamilier med særlige behov var 36,3 mio. kr. Så er der udarbejdet en redegørelse på området, og nu er udgiftsbehovet steget til 41 mio. kr., og behovet er fortsat stigende.

Dansk Folkeparti er enig i, at området bør tilføres midler, det bliver næppe billigere af at vente.

Vi synes også, det er kedeligt, når der spares 15 mio. kr., og det går ud over plejefamilier, opholdssteder og forebyggende foranstaltninger. Vi ved godt, at plejefamilier er dyre, men opholdssteder og forebyggende foranstaltninger kan vi vel dårligt spare mere på. Det er der altså et stort behov for.

Vi tror ikke, det er hensigtsmæssigt at spare på dette område. Jeg tror heller ikke, at tilbudene bliver bedre organiseret på den måde.

Så har vi nogle servicebutikker i byen, dem har vi 10 af, og jeg kan ikke lade være med at opfordre til at overveje, om vi har brug for 10 butikker. Hver gang jeg f.eks. kommer forbi servicebutikken på Østerbro, ser der ret dødt ud, som om der intet foregår, eller i hvert for lidt i forhold til, hvad det koster at have dem. Så kunne man ikke overveje sammenlægning og bruge resten af butikkerne til andre formål eller helt afhænde dem.

Så ved vi jo alle, at der er særlige problemer på området psykisk syge og hjemløse. I øjeblikket er der i pressen problemer med Sundbygaard og Amager Hospital, for så vidt angår psykisk syge. Det forlyder, at alt tilsyneladende er galt og i øjeblikket specielt medicineringen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Det er jo ikke første gang, vi hører om problemer, men ærlig talt, vi synes ikke, det er videre hensigtsmæssigt for Københavns Kommunes omdømme. Så Dansk Folkeparti må kræve, at der nu bliver ryddet op og givet acceptable vilkår for beboerne.

Vi er godt klar over, at vi ikke her og nu kan lukke institutionerne, men noget skal der ske.

Når vi ser på puljemidler til integrationsprojekter, så har vi mange gange før, og det gør vi en gang til, nævnt, at hvis man f.eks. giver støtte til projekter, der har 80 pct. indvandrere og 20 pct. danske, så mener vi ikke, der er meget integration i det og vil i reglen sige nej til de forslag.

Vi kan til nød gå med til det, hvis det er fifty-fifty, og det i øvrigt er et godt projekt. Vi vil derfor endnu en gang henstille til forvaltningen at overveje, hvilke projekter der skal indstilles, fordi det hedder dog integrationsprojekter.

Noget andet, der falder Dansk Folkeparti for brystet er, når der i området integration står, at mindst 90 pct. af udlændinge omfattet af integrationsloven tilbydes Deltagelse i introduktionsprogrammerne. Hvorfor skal det kun være et tilbud og ikke et krav at deltage?

Vi er enige i overborgmesterens kommentar om det uacceptable i, at mere end hver tredje unge med anden etnisk baggrund, hverken er i uddannelse eller har job. Det vil vi gerne ændre på.

Vold og bandekriminalitet visse steder i byen kan vi ikke acceptere. Vi mener, der er en vattet holdning fra forvaltningens side til problemerne, bl.a. på Nørrebro. Ikke sådan at forstå, at man ikke har prøvet at gøre nogle ting, vi har også selv været med både i udvalg og her i Borgerrepræsentationen ti at beslutte nogle tiltag. Men vi synes altså ikke, det hjælper, der er stadig problemer derude.

På sundheds- og omsorgsområdet der har Fællesudvalget for ældrerådene og Ældresagen søgt foretræde bl.a. for Økonomiudvalget, men også for Sundheds- og Omsorgsudvalget i forbindelse med budgettet for sundhed og omsorg. De har bl.a. henvist til omstillingsbidraget.

Hvis indstillingen til omstillingsbidraget følges, betyder det bl.a. en reduktion i rengøring på plejehjem samt i hjemmet hos svage ældre. Det kan betyde 4 ugers interval mellem rengøring, det lyder da fuldstændig tåbeligt. Var der nogen af jer, der ville finde jer i, at der ikke blev gjort rent i løvet af 4 uger. Altså nu kan man jo selv gøre det, når man ellers er rask og rørig, men hvis man nu ikke kunne det, var der så nogen af jer, der ville finde jer i, at der var 4 ugers interval imellem.

Der er også lagt op til besparelser på tøjvask, og man snakker meget om, at når der er ferie osv., så kan man altså ikke få gjort det ene eller det andet, i hvert fald skal det være med lange frister.

Så taler om lukning eller reduktion af dagcentre. Jeg synes, det er beklageligt, hvis man yderligere vil lukke dagcentre eller reducere dem. Det har vi gjort tidligere også, men vi fortsætter. Jeg synes, man skal tænke over, hvad det er, der foregår på de dagcentre, og hvor glade de ældre er for at komme der.

Man taler også om færre vikarer. Nu ved jeg ikke, hvordan det skal forstås, om det er, fordi man vil have færre fra et vikarbureau, det kan man selvfølgelig spare penge på, men hvis der så ikke er nogen hjælpende hænder, så er det altså stadig væk et problem. Det finder Dansk Folkeparti helt uacceptabelt.

Vi hører tit argumentationen for, hvorfor man vil gøre alt det her, jamen det er, fordi der bliver færre ældre, og så skal der ske en tilpasning. Ja, en vis tilpasning, men Dansk Folkeparti mener ikke, at vilkårene for de ældre, der er tilbage, skal blive markant dårligere.

En af foretræderne gjorde opmærksom på, at serviceniveauet er nedskåret gennem flere år, og dette er uacceptabelt. Det udviser vel også en manglende respekt, og det kan vi vel være enige med foretræderne i.

Dansk Folkeparti vil gerne tilføre området flere ressourcer på området. Vi synes jo godt nok, at overborgmesteren nævnte, at der sidste år var givet et løft, og så er det ligesom om, hvad sker der så i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

år, så er det ligesom om, at det løft er forsvundet eller ikke bliver fulgt op. Altså det skal vel stadig væk fortsætte, fordi den ældre gruppe er dog en stor gruppe her.

Så kan vi blive lidt forbavsede over, at det fremgår, at hjælpemidlerne skulle ligesom være et problem, fordi den elektroniske udvikling skaber nye behov og dermed stigende udgifter. Det mener vi ikke burde være, men det kunne være måske, at vi kan få en yderligere forklaring på det. Vi synes, det lyder ulogisk.

Dansk Folkeparti har i Sundheds- og Omsorgsudvalget i øvrigt sammen med Venstre og Konservative haft en protokolbemærkning, der lyder, at der bør tilgå HS, altså Hovedstadens Sygehusfællesskab, flere økonomiske ressourcer, da HS ikke fortsat kan tilpasse sig det nuværende budgetmæssige grundlag. Protokolbemærkningen slutter, ”det vil betyde dårligere service over for vore borgere og hårdere arbejdsvilkår for personalet.”

Netop HS har også i 2006 ligesom de andre år en ubalance. Det drejer sig om 353 mio. kr. før bidrag og besparelser. Jeg synes, at området er lidt svært at gennemskue, det er ikke sikkert, tror jeg, at beløbet holder helt.

Københavns kommune skal så betale 73,1 mio.kr til Hovedstadens Sygehusfællesskab, det skal man bruge til psykiatri, kræftbehandling, apparatur og bedre kommunikation, alt sammen ting, som vi i hvert fald synes er ganske udmærkede. Det har vi selvfølgelig ikke noget imod.

Men dog skal vi pege på det uacceptable i, at ventetiden nærmest fryses fast, f.eks. til kræftbehandling, så de 4 ugers ventetid ikke kan overholdes. Så Dansk Folkeparti er indstillet på at finde penge til området.

Vi finder det problematisk med personalebesparelser. HS- direktionen skriver direkte i budgetforslaget, at der forventes et mindre antal afskedigelser på grund af besparelser. Hovedparten af besparelserne vedrører nemlig lønbudgettet.

Jeg synes, at vi igennem de sidste år har sparet utrolig meget på lønbudgettet. Så vi har derfor også med interesse læst personalerepræsentanternes kommentarer vedrørende budgettet i det brev, de har sendt til os den 24. juni.

Det næste problembar, fordi der er jo altså nogle problembørn her i København, selv om det ellers går godt, og det går fremad med mange ting. Men det er så HUR, fordi der sker jo det, der kommer færre og færre passagerer i HUR's busser. Det er snart dagligt, at man kan observere halvtomme, nogle steder helt tomme busser, der kører i de københavnske gader.

I 2004 blev der besluttet en takstforhøjelse på 12 pct., og i år er der igen lagt op til forhøjelse på kontantbilletter, klippekort og periodekort.

Kontantbilletten skal stige med omkring 5,9 pct., det er langt over pris- og lønudviklingen. Overenskomsten har i hvert fald ikke givet lønmodtagerne og pensionisterne en sådan stigning. Det samme gør sig gældende for klippekort og periodekort.

Jeg ved ikke, hvad HUR tænker på, men jeg forstår godt, at kunderne svigter, og tager cyklen eller bilen.

Passagertallet, der vil forsvinde, når man nu sætter priserne op, regner HUR åbenbart ikke for noget, idet de siger, at det er kun 0,5-0,7 pct., der forsvinder, og det er meget beskedent.

Ingen tvivl om, at Dansk Folkeparti ønsker et pensionistkort for alle fra 65 år og ikke den der med 67 eller 65, vi ønsker også spærretiden ophævet.

Så kan jeg da konstatere, og det er godt, at de 3 københavnerfolk i HUR's bestyrelse ikke stemte for forslaget, der var en, der stemte imod, og 2 der undlod at stemme.

HUR har et årligt underskud på 120 mio. kr., og allerede ved sidste års budget blev der efter aftale med finansministeren lavet en låneaftale på 240 mio. kr. for 2 år. Desuden er der en manko på 30 mio.kr.

Så når HUR lukker og slukker, så er der også der en større gæld.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Se på bygge- og teknikområdet, der står der i indledningen, at København skal opleves som en ren, sikker og velholdt by. Desværre er der nogle af de politiske partier, der ikke ønsker at tilgodese området med tilstrækkelige midler. Det finder vi er et stort problem.

Der skal altså flere penge til vejvedligeholdelse og renholdelse, selv om uforbrugte midler overføres, er det langt fra nok. Derfor ser vi også med mellemrum huller i vejen og lapperier, der ikke holder længe, alt sammen fordi der mangler penge. Der er her sket en udhuling af vedligeholdelsesmidlerne over de seneste år.

Tilsvarende med renholdelse. Herfra tages også penge til omstillingsbidrag. Det vil sige, at såfremt der ikke besluttet andet, bliver tømningsfrekvensen på affaldsbeholdere og vejene reduceret væsentligt, og det har stor betydning for renholdelsesniveauet. Alle ved, hvordan der mange steder ser ud i byen nu. Hvis niveauet ændres, har vi et endnu større problem.

Dansk Folkeparti er med i parkeringsaftalen, som blev vedtaget i Borgerrepræsentationen den 15. juni. Reguleringen af parkeringstakster og 4.000 nye parkeringspladser er nogle af tiltagene.

Det skulle bl.a. føre til en formindskelse af pendlertrafikken ind i byen. Der er mange måder at regulere trafikken på.

Dansk Folkeparti er ikke tilhænger af, og det tror jeg, man har hørt, for det har jeg sagt utallige gange, at bilerne skal ud af byen, som nogle i denne forsamling ynder at gøre sig til talsmænd for.

Vi mener også, at de 4 mio. kr., der bliver brugt om året til miljøtrafikuge og bilfri dage kan bruges bedre til varige tiltag. I øjeblikket bruges pengene på én uge, og så sker der ikke mere. Det er da en hyggelig uge, der foregår ting og sager, man kan sidde og snakke og caféliv og andre ting og sager. Men det er penge lige ud af vinduet, og det er sket de sidste par år.

I øvrigt fornemmer man vedrørende forslaget om permanent lukning af Middelalderbyen, at det er valgfart, når man hører partiernes udmeldinger. Det er slet ikke sikkert, de har noget at have det i, og borgerne og de forretningsdrivende har man i hvert fald ikke hørt. Man ved måske bedre.

Flertallet har besluttet, at undersøge mulighederne nærmere for at indføre kørselsafgifter. Det tager i hvert fald tid, og mon ikke det bliver på den anden side af valget.

Som jeg sagde før, så er Dansk Folkeparti ikke tilhængere af flere biler i byen, vi er heller ikke tilhængere af kørselsafgifter og bompenge, men vi vil gerne regulere trafikken, så vi undgår for mange pendlere i byen. Parkeringsaftalen er et skridt i den retning, men også et skridt i den retning, at man kan få parkeret sin bil, at man ikke skal køre den halve by rundt for at finde en parkeringsplads. Der er mange af borgerne i byen, når de kommer hjem om aftenen omkring 22-23-tiden, så er der ikke til at opdrive en parkeringsplads, så skal de i hvert fald køre 10 minutter, et kvarter væk for at finde et sted. Det kan så afhjælpe på, at man kører rundt og forurener bilen.

Så er der havnetunnelen som en løsning til afhjælpning, det ser vi gerne, her vil der være mulighed for at hjælpe på de trafikale problemer. Vi er også tilhængere af, at der skal være af- og tilkørsler f.eks. fra Nordhavnen til Lyngbyvej, og det skal foregå i en tunnel.

Ritt Bjerregaard har for nylig i et debatmøde med Søren Pind udtalt, at der ikke skal være for mange afkørsler, men vi er jo altså nødt til at have nogle, for ellers så kører trafikken jo af de gamle veje. Jeg kan se, at Ritt Bjerregaard sidder deroppe, så det kan jo være, at Ritt Bjerregaard lytter til, hvad der bliver sagt.

Det er bestemt ikke meningen, at bilerne skal fortsætte, fordi de ikke kan komme fra nogen steder, så fortsætter de jo med at køre ad Østerbrogade og Kongens Nytorv osv.

Så er vi i øvrigt trætte, jeg tror, det var Mikkel Warming, der også sagde det, af al den snak uden handling, og det er så også et opråb til trafikministeren om at få gang i sagen, fordi vi skal jo have staten med til at hjælpe med finansieringen på nogle af de store områder.

Vi er også tilhængere af udvidelse af metroen, vi mener også, det er et af midlerne til at mindske trafikken. I det hele taget ønsker vi en bedre og billigere kollektiv trafik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Der er mange cyklister i byen, det er dejligt, men det viser også, at cykelstierne ikke er brede nok, og derfor er det ærgerligt, da vi var i gang med Kongens Nytorv, at så havde man ikke penge til at udvide cykelstierne, da vi nu var i gang med det. Men om et par år så skal vi altså starte forfra, fordi så er de altså ikke brede nok, så er vi nødt til det. Det har forvaltningen også gjort opmærksom på, men det er da lidt Anders And altså. Mere plads til cyklerne, klart, det vil vi også gerne.

Så har vi jo et andet problem, og det er gadetoiletterne, de bliver lukket fra 2006, uden at der kommer tilsvarende nye, og det var, jeg tror det var 54, det drejede sig om. Men så må vi jo håbe, at de trængende finder andre steder, fordi ellers så tror jeg da, det da går ud over nogle træer, porter og lign., og hvad folk ellers kan finde på.

Så har vi desværre observeret, at der er mere graffiti på vej igen, bl.a. på Amager, Vesterbro og Vanløse Station. Sidstnævnte sted syntes vi godt nok, at det tager sin tid, inden det bliver fjernet i forbindelsesgangen over til metroen. Så bliver det fristende at lave mere graffiti, når der er noget i forvejen, jamen så kan vi da bare male ovenpå, ved siden af, det er sjovt.

Graffiti-puljen er på 5,8 mio.kr., måske burde den være lidt højere, og samtidig burde vi måske også få undersøgt, hvad der går galt på Vesterbro, når vi bruger så mange penge, og der bliver ved at komme ny graffiti.

På kultur- og fritidsområdet er et af de største problemer de stadig manglende idrætsfaciliteter og vedligeholdelse af de bestående. Det har vi også snakket om utallige gange, og det tror jeg også var Mikkel Warming, der nævnte det, og kunne vi ikke bare gøre noget ved det. Det er så åbenbart svært, når man ikke kan blive enige, og der ikke er penge til det.

Fordi investeringsbehovet, for at anlæggene er tidssvarende, vil over de næste 5 år beløbe sig til 445 mio. kr., så der skal virkelig sættes penge af, og jo længere vi venter, jo dyrere bliver det.

Nu ved jeg godt, at på næste BR-møde, altså næste møde her Borgerrepræsentationen, der er investeringsplanen på, men det er jo så en side af sagen, om man beslutter, at nu vil man anlægge det og det, der skal altså penge med også, for ellers så kommer vi ingen steder. Det er altså ikke nok, det har vi jo set her gang på gang, at vi vedtager noget, ih hvor er det godt, men der følger ingen penge med, og så kommer vi desværre ikke videre.

Se nu f.eks. på, at vi har besluttet at anlægge 2 svømmehaller, men de er altså først færdige i 2009. Det har da lange udsigter, kunne man dog ikke få lavet dem noget før.

Af kultur- og fritidsforvaltningens forslag fremgår også, at man på folkeoplysningsområdet kunne spare 4 mio. kr. i 2006 og yderligere 2 mio. kr. frem til 2009 på voksenområdet. Det kan vi godt acceptere.

Så mener vi i øvrigt, der bør findes penge til bibliotekerne, så de kan holde længere åbent, det er jo et stort ønske fra brugerne.

Så skal jeg sige til jer, at jeg er på sidste side, hvis det kan tørste her.

Kommunens bygninger i øvrigt trænger til renovering, og her er beløbet, der skal bruges, uhyggeligt højt, nemlig 3,6 mia. kr. På budgettet er der afsat 1,8 mia.

På ønskelisterne, hvis man prøver at se det katalog over ønskelister, så er der utrolig mange ønsker listet op fra de forskellige forvaltninger. Da jeg nu snakker om KFU, altså kultur & fritid, så vil jeg sige, at der er f.eks. 14

sider. Det er alt sammen relevante ting, og det viser noget om behovet.

Så er det jo ikke alle områder, jeg har været inde på her, og det er simpelt hen umuligt, fordi så kunne jeg jo bruge endnu længere tid. Jeg har f.eks. ikke nævnt folkeskolen, det har ikke noget at gøre med, at vi ikke vil tilgodese denne, tværtimod. Men vores ordførere vil tage sig af de områder på mandag, som jeg ikke har været inde på og også supplere yderligere på det, jeg har sagt.

Så vil den opmærksomme læser have noteret sig, at der flere steder i indstillingen står angivet, at forslagene skal videre til budgetforhandlinger, så der skal bruges rigtig mange penge, også flere end

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

overborgmesteren kan trylle frem. Men måske kan vi låne Joachim von And's pengetank, så kan det da være, vi kan få opfyldt noget af det.

Overborgmesteren udtaler, at alle partier inviteres til budgetforhandlingerne, det sagde Kramer Mikelsen også sidste år, men det fik vi ikke så meget ud af. Vi var til et møde, hvor vi fortalte, hvad vi syntes, og så skete der ikke mere. Året før var vi overhovedet ikke inviteret.

Derfor ærgrer det mig også lidt, når jeg på et debattmøde kan høre Ritt Bjerregaard sige, at det er ens egen skyld, når man ikke var med. Altså helt ærligt, vi kan da ikke gøre noget ved det, hvis man ikke bliver inviteret, jeg ved ikke, hvordan man bærer sig med at troppe op, hvis man ikke er inviteret. Men Socialdemokraterne kunne dog i det mindste orientere deres overborgmesterkandidat om realiteterne.

Til slut skal jeg blot sige, at Dansk Folkeparti gerne deltager i forhandlingerne, hvis det er reelle forhandlinger.

Bente Frost (V2): 178 millioner er der i Københavns Kommunes kasse, når de faste udgifter er betalt, eller var der. Det var der den dag, da jeg skrev talen i hvert fald.

Det er meget positivt, at den gode udvikling i Københavns økonomi fortsætter.

For de nye medlemmer i Borgerrepræsentationen er det nok svært at forestille sig, at man år efter år skulle arbejde med budgetlægning, der som basis havde et negativt udgangspunkt, nedskæringer og optagelse af dyre lån var hvert år løsningen på problemerne.

Nogle år havde vi mod til alligevel at få gennemført forbedringer både i servicen over for borgerne og i byens fysiske udtryk.

I min første tale om Københavns budget i august 1983 var problemerne skoler, psykiatriske sengepladser, kommunal aftenskole, alkoholbehandling, belysningsvæsenet og meget andet. Det er jo de selv samme problemer, der står på dagsordenen i dag.

Dertil kommer så den store undladessynd fra tidligere budgetaftaler, den manglende vedligeholdelse. Jeg skal ikke forsvare, at det år efter år blev besluttet, at vedligeholdelsen skulle holdes på vågeblus. Men det var svært, når der var store udgifter til renter og afdrag på byens store gæld, også at finde penge til vedligeholdelse. Byens store sociale forpligtelser skulle også indfries.

Så i dag er det vedligeholdelsen af byens huse, der skal prioriteres højt. Især på skolerne er det meget påtrængende, at vi sætter flere midler af. Det er utilfredsstillende, at der stadig er en del børn, der ikke vil bruge toiletterne på skolerne og derved får problemer med mave og blære.

Vedligeholdelsen af byens veje, cykelstier, fortove, pladser og parker trænger til et stort løft. Vi kan ikke være bekendt, at politisk drilleri skal have indflydelse på byens udseende, der må sættes flere midler af til dette formål.

F.eks. er det fuldstændig uacceptabelt, at Købmagergade stadig ligner en østeuropæisk landsbygade. År efter år er det blevet lovet, at nu bliver Købmagergade renoveret, men intet sker.

Jeg blev oven i købet lovet ved sidste års budgetforhandlinger, at nu skulle der gang i Købmagergades renovering, men selv Socialdemokrater kan løbe fra deres løfter, må jeg konstatere.

Inden for skolevæsenet er der stadig behov for flere penge til materialer. Der kom 1 million mere i sidste års budget, og 1 million mere til i år, men der er stadig et behov for flere midler til bøger og andre materialer.

Det kongelige Opfostringshus i Hellebæk står over for lukning. Det er måske ikke særlig klogt at nedlægge skolen, der må stadig være et behov for, at børn fra socialt udsatte familier har en mulighed for et liv i trygge rammer og mulighed for en god uddannelse. Det blev da også nævnt af den socialdemokratiske politiske ordfører, at der var mange børn med sociale problemer her i København.

Det var en fejl, at skolen ændrede formål for år tilbage, det lykkedes aldrig at få det til at fungere. I mine øjne var det en noget slap holdning til børnene og deres problemer, der gjorde, at resultaterne udeblev.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Den økonomiske situation blev på grund af dårlig administration katastrofal. Den kæmpeindsats, som de tidligere elever udviste ved at skaffe mange penge til den meget nødvendige ombygning af skolen, virker i dag, som om kommunen scorer kassen ved at ville bruge skolen til andet end det, der står i fundatsen.

Jeg håber meget, at den sag vil blive vendt igen, inden endelig beslutning om lukning bliver truffet.

Det er jo også meget bemærkelsesværdigt, at de 4 partier, der har vedtaget nedlæggelsen af skolen, alle bryster sig af at være de socialt ansvarlige.

Ingen budgettale uden at nævne Valby.

Toftegårds Plads er en skændsel i bybilledet.

Vi har fået et dejligt medborgerhus, der er bygget rimelig pænt langs med pladsen. Vi har efter nedlæggelsen af busholdepladsen for mange år siden fået en stor plads, der skriger efter at blive udnyttet til gavn for Valby. Der mangler i det område masser af plads til børn og unges udfoldelser.

Man kunne midlertidigt bruge pladsen til masser af aktiviteter, skaters, basketball, boldspil, sæbekassebiler osv. Det kan ikke vælte kommunens økonomi at lave nogle midlertidige indretninger i stedet for at anvende området til parkering af store køretøjer. De kan holde ude i omegnen, hvor der må være et areal, der kan anvendes, i stedet for at bruge et byrum, vi har så hårdt brug for, til noget andet.

De næste mange år vil nabogrunden være en stor byggeplads. Når det er færdigt, kan man så have en endelig plan færdig for Toftegårds Plads.

Valby Lokalråds funktionsperiode er ved at løbe ud. Man kan så håbe, at det mindst bliver det nuværende regelsæt, der kommer til at gælde for de nye råd. Det er særgeligt, at det lokale demokrati ikke bliver udbygget i København.

Til forskel fra overborgmesteren så er mit ønske for København stadig en opdeling i 6-7 mindre selvstændige kommuner. Indstillingen i Valby er stadig positiv over for en større selvstændighed.

Ja, mange emner trænger sig på, men mine kolleger har sikkert nævnt dem i deres taler. Nu ser jeg frem til et frugtbart samarbejde omkring det endelige budget for 2006.

Det er valgår, derfor burde det være naturligt, at alle partier deltager i budgetarbejdet.

Så kære overborgmester, et bredt forlig er ønskeligt.

Ole Hentzen (C2): Her på falderebet vil jeg tillade mig at kigge lidt tilbage, det er min sidste periode.

Det vil sige, jeg har været med i 20 år og har altså også været med i hele den her væmmelige periode, hvor man altså ikke ligesom at snakke om, om der er 178 mio. kr., som så i løbet af den første uge blev barberet ned til 140 mio. kr. Næh, det var et spørgsmål om, at man skulle finde 140 mio. kr. eller 240 mio. kr., det var ligesom udgangspunktet, når man snakkede budget dengang. Det var altså beskæringen, det var, hvor man skulle gøre det ondt for ligesom at kunne dække de nødvendige huller, og hullerne var jo dengang dem, som ikke blev dækket, hvis man ikke syntes, at skatteskruen kunne tåle mere det år.

Dengang havde man også en reguleringskonto, idet man ejede de kommunale boliger, og de 18.000 boliger skulle pr. definition give nogle huslejeindtægter, som var sådan en indtægtspost i kommunen. Det er den, vi i dag har ændret til, at det er parkeringsindtægter. Dengang havde man så huslejeindtægter.

Det var sådan en god, fleksibel konto, fordi hvis man manglede 20 mio. kr. det sidste døgn tid, inden budgettet skulle hænge sammen, ja, så sagde man sådan set bare, at huslejerne steg 20 mio. kr. mere. Ejendommene gav altså 20 mio. kr. mere i overskud, og så hang budgettet jo fint sammen. Det er sådan, ligesom man har på fornemmelsen også, at visse partier i forligsmæssig henseende, når de nu ligesom siger, jamen der er nok flere parkeringsindtægter næste år, så dem skruer vi ligesom lidt op.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Jeg har været med til at lukke skoler, og der kan jeg da sige, det var jo ikke nogen behagelig proces, gud ske lov var det væsentligt dejligere at vide, at der er kommet mennesker tilbage i byen, således at det er nødvendigt, at vi også renoverer vores skoler og også udbygger dem, og herunder også gymnasier.

Vi har vel været så langt ude, så alle lukkede øjnene, da kommunen solgte en giftgrund for 300 mio. kr., vel vidende, at der aldrig nogen sinde blev solgt boliger på den. Det var 3 almennyttige bolig-selskaber, som jo dengang kunne gå ned i banken og låne 300 mio. kr., hvor de købte sig en grund, hvor de skulle bygge boliger på. De blev så indbetalt til Københavns Kommune som ejendomsindtægter, og så var den ende jo ligesom lukket af, for så stemte budgettet jo. Vi havde solgt grunde for 300 mio. kr., og dem havde man dengang lov til at indtægtsføre.

Alle vidste jo, at der blev aldrig nogen sinde solgt boliger der, for der kunne ikke bygges boliger. Det er der heller ikke blevet den dag i dag. Da det ligesom blev lidt bedre tider, så indgår man selvfølgelig den aftale med boligselskaberne, som alle ved, man gjorde, nemlig at man førte købet tilbage og refunderede dem de renter, som de havde måttet lægge ud i mellemtiden. Jo, det var sådan, man havde venner dengang, når det stod værst til.

Det var også i den periode, at man fandt ud af, at det der med vennerne det måske også havde en bagside. Hvis jeg husker rigtigt, så var der en eller anden emsig embedsmand ude på Nørrebro på et socialcenter, som kom til at lave en statistik over, hvad det egentlig kostede, at vi havde fået Mjølnerparken.

Det skulle han nu aldrig have gjort, fordi det blev så pludselig en officiel sag, fordi nu måtte man så kontrollere tallene, og resultatet af undersøgelsen var jo det, som alle kender, at vi i en vis periode var nødsaget til at sige stop for flere almennyttige boligbyggerier, fordi det kunne kommunkassen ganske simpelt ikke finansiere, ikke selve byggeriet, men de omkostninger, som det afstedkom, når man byggede almennyttige boliger.

Vi fik jo heldigvis også nogle aftaler med staten, som gjorde, at man var nødsaget til at sælge alle vores boliger, og når jeg siger heldigvis, så vil jeg gerne sige, at umiddelbart var prisen måske lav, men til gengæld så slap kommunen for vedligeholdelsesgælden på de boliger man havde. Dengang var det gjort op til 6½ mia. kr. i datidens kroner. Det var ikke for at modernisere dem, det var sådan set bare for at bringe dem op til en rimelig standard.

Staten var jo fornuftig, de kendte jo til det røde styre her i byen, de forlangte, at pengene skulle bruges til gældssanering, altså gælden blev bragt ned, rentebyrden blev mindre. Det er ligesom det, der har reddet os, sådan så vi vel i dag jo egentlig kan sige, vi har en god by, vi har fået gældssaneret os, og vi har også fået beboersaneret os.

Det tør jeg godt sige med en vis stolthed, at hele den byfornyelsespolitik, der har været ført, ikke mindst på Vesterbro, på Nørrebro, hvor De Konservative helt klart havde det mål at ændre beboersammensætningen i Københavns Kommune. Beboersammensætningen i Københavns Kommune var skæv og var indrettet således, at den skulle blive skævere og skævere. Det var nærmest, som om man klappede i hænderne, hver gang man fik en arbejdsløs herind eller en på kontanthjælp.

Det kræver nu en gang sådan set en kommune kasse til at kunne dække den slags udgifter, og det kunne den ikke. Så man satte proppen i, gudskelov for det, og derved så kunne man langsomt få den genopretning, som jeg vil kalde det, der har fundet sted i byen, i gang. Med statens hjælp ved at man forlangte, at man ikke brugte pengene til noget andet end at afdrage på gæld.

Vi fik også gudskelov en aftale med staten om, at det, der hed vores tilbagefaldsklausuler ligesom også kunne forsvinde. Folk fik lyst til pludselig at eje deres egen grund, selv om det ud fra en økonomisk betragtning ikke var særlig smart, men det var dog godt. Og pengene blev brugt til gældsafvikling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 18. august 2005

Det bragte vel ligesom med sig, at staten på en eller anden måde følte, at der var måske håb alligevel for denne by, overborgmesteren var skiftet ud, der var kommet en ny, som måske troede på, at byen kunne få en ny fremtid.

En borgerlig regering gjorde sammen med, ret skal være ret, et Socialdemokrati i Folketinget, den store gerning, at de sagde ja til, at Ørestaden faktisk blev en realitet. Der var altså et folketingsflertal, der turde satse på at give byen en udviklingsmulighed, for byen kunne jo ikke udvikle sig mere rent fysisk, undtagen der blev ligesom skabt nogle nye landmarks om, at her kan byen få lov til at udvikle sig. 3 mio. etagemeter det er altså ganske meget at lave som en ny byudvikling. Samtidig med infrastrukturen, som har gjort det muligt, at vi i hvert fald har de første par etaper af metroen klar og vel inden for nogle år vel også har den sidste del af metroen færdig ud til lufthavnen.

Jeg er gammel amagerkaner og ved, hvordan Amager så ud gennem hele min opvækst og også i den periode, hvor jeg startede herinde. Jeg har mødt voldsomt mange amagerkanere, som synes, at vi har gjort noget forfærdeligt ved Amager. Men de har dog gudskelov holdt mere eller mindre bøvle de sidste 10 år, for alle kan se, at det har ligesom båret frugt, det vi har gjort ved Amager, vi har tilført ressourcer til den del af byen, som i mange år sådan set var et ben, man egentlig bare glemte, et surt hul, hvor man lagde alle de ting, som man ellers ikke kunne lægge i Hvidovre, i hvert fald ifølge Hvidovres borgmester, som fik den slags ting.

Vi har som sagt fået metroen, og vi har fået en masse byggeri i gang på godt og ondt, og det gør jo så også, at økonomien er blevet rimelig sund, ja, den er vel blevet så sund nu, så man nu ligesom fra Enhedslistens side siger, nu må vi til at føre den modsatte beboerpolitik igen, vi skal altså have ændret beboersammensætningen den modsatte vej ligesom igen. Nu skal vi altså til at annoncere efter de svage, som ikke har noget at byde kommunen, fordi nu er vi så rige, at nu kan vi klare det igen.

Jeg vil gerne advare mod den vej, for det er ganske svært, og det er ganske tungt at komme ud igen.

Jeg vil også gerne advare imod den vej, som jeg hører den politiske ordfører fra Socialdemokratiet gav udtryk for i sin tale. Jeg glæder mig sådan set til at få den på skrift, for jeg tror faktisk, at den ønskeliste er den længste, jeg nogen sinde har hørt endnu, naturligvis undtaget Enhedslistens, som altid har været helt uhæmmet og uden bund i realiteterne.

Men den der kom fra Socialdemokratiet i dag om, hvad de ville tilgodese her ved dette budget med den lille sum, som overborgmesteren havde nævnt i sin tale, ja, det fik mig i hvert fald til at tænke på, at der er en af dem, der har sat et komma galt. Men det er jo nok hr. Jakob Hougaard.

Det tredje jeg vil advare imod, det er selvfølgelig det punkt, som Jakob Hougaard gjorde en del ud af at sige, at nu vil Socialdemokratiet sådan set til at ændre i indskrivningsproceduren til folkeskolen i København. En fordelingspolitik var nødvendig, vi skal altså til at busse børn frem og tilbage, ikke for mange af de hvide i den, de skal over i den anden, vi skal nok fordele. Jeg tror, ordet fordelingspolitik blev brugt fra den socialdemokratiske ordfører.

Jeg synes, at der ligger en forpligtelse til de øvrige partier her i Borgerrepræsentationen til, at det emne bliver meget vitalt i den kommende valgkamp, at Socialdemokratiet kort sagt vil tvinge danske familiers børn til at gå i nogle andre skoler ud fra et fordelingsmæssigt synspunkt. Den diskussion har vi haft her i salen før, og der var ikke noget flertal for den, men det store parti har altså nu ændret synspunkt, og så må det altså ligesom blive et ganske varmt emne.

Al denne lykke for Københavns Kommune gør jo som sagt, at det er blevet attraktivt, det er attraktivt at bo her, og der bygges boliger som aldrig før, ejerboliger, udlejningsboliger, private andelsboliger, ja sågar almennyttigt boligbyggeri.

Det har jo givet anledning til, at i hvert fald et enkelt partis spidskandidat har ment, at med en ekspertgruppe i baglommen der skal man kunne bygge for ca. 7.000 kr. pr. etagemeter, for sådan lidt hovedregning siger jo, at familieboliger skal være mindst 85 m², og med 5.000 kr. om måneden i husleje, så kan I alle dividere det op i de 60.000 kr., og det er 7.000 kr. pr. m².

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 18. august 2005**

Jamen jeg håber da så inderligt på en eller anden måde, at det må blive efterprøvet, så der er noget hold i det, for hvis der er så meget hold i det, at det er rigtigt, så mener jeg, at denne forsamling og i øvrigt mange andre organisationer har en forbandet pligt til at anmelde store dele af den almene sektor, ansvarlige direktioner og bestyrelser til politiet, for så er der jo foregået økonomisk kriminalitet, så det brager.

Det er jo altså mennesker, som er direktører for de største boligselskaber her i byen, der sidder i denne bagmandsgruppe, gætter jeg på, det er dem, der sidder og skriver under på kontrakter om byggerier her inden for kommunegrænsen, hvor vi altså snakker kvadratmeterpriser, som ligger mellem 50 og 75 pct. over de 7.000 kr., som spidskandidaten siger, det kan bygges for.

Hvis disse direktører for lejernes penge, statens penge og vores tilskudspenge har skrevet kontrakter under, som er disse 50-70 pct. for dyre, så kræver det en økonomisk undersøgelse, som må have politiets bistand, for det er jo ren og skær kriminalitet i så fald, hvis de har taget røven på os på den led.

Det bliver spændende at se, hvem det er, der har taget røven på hvem, og det må så vælgerne til sin tid afgøre. Tak for det.

Overborgmesteren (**Lars Engberg**): Så er der ikke flere, som får ordet til de 3 budgetsager i aften. Jeg kan sige, at budgetdebatten fortsætter på mandag, den 22. august, kl. 16. Det betyder, at I kan lade jeres ting ligge på pladserne, hvis I vil.

Så skal I igen huske, at der er en tilmeldingsliste til talerlisten, og jeg vil meget gerne bede om, at I skriver jer på den og også skriver, hvilket tema det er, så vi kan tematisere debatten på mandag. Det bliver alt andet lige mere spændende.

Så til sidst skal jeg gøre opmærksom på, at ligesom sidste år så kan I tage et eksemplar af de taler, der har været i aften, jeg går ud fra, at de ligger der i aften. De ligger på bordet ved siden af sekretærene.

Så skal jeg bare sige tak for i aften ... (Borgmester *Per Bregengaard*: Vi mangler ét punkt). Hvis Per Bregengaard havde hørt efter, så ville han vide, at det tager vi på mandag efter budgettet.

Så jeg prøver igen: Tak for i aften.

Mødet sluttede kl. 20.01